

DE HARDY'S

TWAALF UUR 'S NACHTS

FRANKLIN W. DIXON

Twaalf uur 's nachts

De automatiek

„De uitvinding van de eeuw!" riep Chet Morton uit en zijn bolle wangen glommen, toen hij zijn vrienden door de pas geschilderde hal van Bayports nieuwste gebouw leidde. „De grootste meevaller, die de hongerige jongens van onze mooie stad ooit ten deel gevallen is! Treedt binnen, heren! Treedt binnen en houdt jullie geld klaar. Voor een dubbeltje heb je al een goede hap. Voor een kwartje kun je schransen. "

„En voor twee kwartjes, " lachte Frank Hardy, een grote, donkerharige jongen, die Chet naar binnen volgde, „kun je de prachtigste maagpijn krijgen, waar je ooit van in elkaar bent gekrompen. "

„Voor twee kwartjes, " verklaarde Chet plechtig, „kan ik hier net genoeg krijgen om met een goede eetlust aan tafel te gaan. "

Een half dozijn jongens van het lyceum van Bayport volgde Chet de automatiek in, de nieuwste aanwinst van de stad. Ze hadden de bouw ervan met belangstelling gadeslagen, „hoofdzakelijk, omdat het iets met eten te maken heeft, " zoals Chet het had uitgedrukt, en op de dag van de opening waren ze bij de eersten, die kwamen proeven.

De groep was samengesteld uit Frank en Joe Hardy, Biff Hooper, Jerry Gilroy, Tony Prito, Perry Robinson en natuurlijk Chet Morton. Lachend en stoeiend, zoals jongens van die leeftijd altijd doen, gingen ze naar binnen en keken geïnteresseerd toe, toen Chet de werking van de automaten demonstreerde. De jongen, die alleen maar voor lekker eten scheen te leven, had al lang voor de opening van de automatisch vriendschap gesloten met de eigenaar en wist er alles van. De manier waarop hij de zaak aanpreef, had de eigenaar zelf hem niet kunnen verbeteren.

„Je ziet alles voor je, achter glas, " zei hij. „Je maakt een keuze en neemt je geld in de hand. Je stopt het geld in de gleuf en het spul komt te voorschijn. Als iemand me een dubbeltje wil geven, zal ik de werking laten zien. "

„Je hebt zelf toch geld?" zei Jerry Gilroy.

„Kom, heren, " zei Chet op klaaglijke toon, „als ik mijn diensten als gids en instructeur volkomen belangeloos ter beschikking stel, kunnen jullie toch niet verlangen, dat ik ook nog mijn eigen geld gebruik?" Hij slaakte een diepe zucht en vervolgde: „Nou, daar er geen liefhebbers zijn en daar die sandwich er onweerstaanbaar uitziet, zal ik jullie, vrekken, demonstrenen wat je te doen hebt. Daar ligt de sandwich. Hier is mijn dubbeltje. Mijn dubbeltje gaat in de gleuf, " zei hij, terwijl hij de daad bij het woord voegde, „en hier is mijn sandwich. Heel eenvoudig. "

Chet beet een geweldige hap uit de smakelijke sandwich. Het mechanisme van de automaten interesseerde de jongens

natuurlijk, maar het eten zelf oefende een nog grotere aantrekkingskracht op hen uit. Enthousiast lieten ze hun geldstukjes in de gleuven glijden om van allerlei heerlijkheden te genieten.

Chet was in zijn element en scheen zo snel mogelijk een overladen maag te willen krijgen. De Hardy's en Jerry Gilroy moesten hem met geweld van de automaat met stukken appeltaart wegduwen.

„Je blokkeert het verkeer, " zei Frank. „Geef een ander ook eens een kans. "

Chet keek naar zijn laatste muntje.

„Ik geloof, dat ik nog maar een stuk appeltaart neem, " zei hij ernstig. „Als je twijfelt is appeltaart altijd de beste oplossing. "

„De stukken appeltaart zijn hier erg groot, " zei Tony Prito, terwijl hij dichterbij de automaat trad. „Groter dan in de winkel op de hoek. "

Chet schudde zijn hoofd. „Laat je niet voor de gek houden, Tony. Dat stuk appeltaart lijkt veel groter, omdat je het door het glas heen ziet, maar als je je geld hebt geofferd en het laatje opengaat, ligt er maar een klein stukje taart in. Dat is het nadeel van automaten. "

Drie of vier jongens die even buiten Bayport woonden, kwamen binnen. Chet en zijn vrienden, die lachend bij elkaar stonden, versperden de weg zonder er erg in te hebben.

„Zijn jullie van plan hier de hele dag te blijven staan?" gromde een van de nieuwelingen. „Maak eens een beetje ruimte voor andere klanten. "

„Uit de weg, " zei een van zijn vrienden. „Omdat jullie op het lyceum zijn, moet je niet denken dat de hele wereld van jullie is. "

Chet keek hen verontwaardigd aan.

„Wie het eerst komt, het eerst maalt, " zei hij bits. „Wachten jullie maar rustig je beurt af. "

„Pas maar op, dikzak, als je nóg een stuk taart neemt, barst je uit elkaar. "

Een vreemde zou misschien gedacht hebben, dat deze uitwisseling van beleefdheden op vechten uit zou draaien, maar de jongens wisten, dat het allemaal niet zo erg gemeend was. Twee van de buitenjongens traden op Chet toe om hem een zetje te geven. Maar Chet plantte zijn voeten uit elkaar en weigerde ook maar één stap uit de weg te gaan.

Hier wil 'k staan en hier wil 'k sterven, Om 'n stuk appeltaart te erven!

Een van de jongens lachte en gaf Chet een duw. Chet duwde terug. De Hardy's en de andere vrienden van Chet vormden grinnikend een kring om hem heen om hem eventueel te helpen verdedigen.

De jongens begonnen te stoeien. Ze duwden elkaar, doch het was alleen maar spel. Niemand merkte de grote, blonde man met het hoogrode gezicht op, die net was binnengekomen en met gefronste wenkbrauwen naar de stoeiende jongens stond te kijken. De grote man, nogal slordig gekleed en met een nors gezicht, scheen het erger te vinden dan de jongens zelf. „Gooi ze eruit!" gromde hij. „Gooi ze eruit, die

herrieschoppers!"

Op dat ogenblik duwde een buitenjongen een van zijn vrienden tegen Chet aan. Chet had de aanval zien komen en stak zijn voet uit, terwijl hij snel een stapje achteruit deed. De jongen struikelde en viel tegen Joe aan. Joe verloor zijn evenwicht en wankelde achteruit. Hij botste tegen de blonde man op.

De man hapte even naar adem, toen Joe's elleboog tussen zijn ribben terechtkwam. Hij werd zo mogelijk nog roder, van woede.

„Pardon, " zei Joe lachend. Hij had er geen idee van, dat de man de zaak ernstig zou nemen.

De verontwaardigde kerel greep Joe bij zijn kraag.

„Wat moet dat?" gromde hij. „Wat heb je, dat jij zomaar tegen de mensen aan valt?"

Joe trachtte zich los te rukken, maar slaagde er niet in, omdat de man hem te stevig vasthield.

„Het was niet mijn bedoeling u lastig te vallen, " zei Joe. „Laat me los!"

„Ik zal je er zelf uit gooien, " gromde de vent. „Dat is ook wat moois, als iemand niet eens een automaat binnen kan gaan zonder door een stelletje jonge blagen van de sokken gelopen te worden. Denken jullie, dat de hele wereld van jullie is?"

Hij schudde Joe heftig heen en weer.

De andere jongens keken ernstig — dit ging te ver.

Frank Hardy trad naar voren.

„Het was een ongelukje, " zei hij rustig, „en hij heeft zijn

verontschuldiging en aangeboden. Daarom geef ik u de raad hem los te laten. "

De blonde man slaakte een onderdrukte kreet.

„Wil jij me raad geven? Als je je mond nog eens opendoet, geef ik je een pak slaag!"

Jerry Gilroy, Chet Morton, Tony Prito en Perry Robinson sloten hem onmiddellijk in.

„O ja?" vroegen ze allemaal tegelijk.

Hun bedoeling was duidelijk. Als de man zijn handen naar Frank zou uitsteken, zou hij met de hele groep te maken krijgen. Zelfs de buitenjongens hielden zich klaar om de vrienden een handje te helpen. De blonde man was een vreemde indringer en hoefde hier niet met zijn rare manieren aan te komen.

De kerel merkte, dat hij te veel hooi op zijn vork genomen had, maar hij was koppig en hield Joe's kraag stevig vast.

„Nu nog bedreigingen ook?" vroeg hij honend. „Dat zullen we dan eens zien! Ik zal de eigenaar roepen en....."

„Dat is niet nodig, " zei een heel kalme stem. „Ik ben er al en als u die jongen niet loslaat en onmiddellijk maakt, dat u wegkomt, zal ik een politieagent roepen. "

Meneer Tibbett, de eigenaar van de automatiek, keek de vreemdeling strijd lustig aan. Chet Morton werd rood als vuur, omdat het hem zoveel moeite kostte een kreet van triomf te weerhouden.

Nog meer herrie

Meneer Tibbett had alles van het begin af zien gebeuren. Hij zou het niet prettig vinden, als er op de dag van de opening al herrie was in zijn zaak, maar hij had heel goed gemerkt, dat het stoeien van de jongens slechts spel was geweest, terwijl de blonde man zich ernstig opgewonden had.

„Is het de bedoeling, dat ik er uitga?" vroeg Blondje verbaasd.

„Ja, tenzij u zich goed gedraagt. De jongen deed het niet opzettelijk. Hij werd tegen u aangeduwd en heeft zijn verontschuldiging aangeboden. Niettemin schijnt u herrie te willen schoppen. Maak, dat u wegkomt of u krijgt héus herrie. "

„O? Staat de zaak zo?" vroeg de grote man. Hij liet Joe los, draaide zich om en sloop de automatiek uit.

Meneer Tibbett keek de jongens streng aan.

„Luister, " zei hij, „als jullie hier niet kunnen komen zonder te stoeien, zal ik maatregelen moeten nemen. "

„Welke maatregelen?" vroeg Joe belangstellend.

„Ik zal de prijs van de stukken appeltaart verdubbelen. "

Chet begon te kreunen.

„We zullen zo mak zijn als lammetjes, meneer Tibbett, " zei hij klaaglijk. „Heus! We zullen ons keurig gedragen. Er zal geen sprake meer zijn van herrie. Nietwaar, jongens?"

De jongens barstten in lachen uit, omdat Chet het zich zo aantrok, dat de prijs van de appeltaarten omhoog zou gaan.

Meneer Tibbett glimlachte en trok zich achter zijn toonbank terug in de overtuiging, dat zijn bedreiging het gewenste resultaat zou hebben. Na het kleine incident was het met stoeien gedaan. De jongens van het lyceum en die van Crabb Corner trokken aan de automaten en aten in de schoonste harmonie.

Frank en Joe waren de eersten, die de automatiek verlieten.

„Laten we eraan denken, dat we Moeders ring nog moeten halen bij de juwelier, " zei Frank. „Ze wou hem nog graag vandaag hebben. "

„Goed dat je 't zegt, " zei Joe. „Ik was het glad vergeten. Laten we er meteen maar even heen gaan. "

De twee jongens zijn oude bekenden voor degenen, die de andere delen in de serie „De Hardy's" al hebben gelezen, maar zij die nu pas kennis met hen maken, hebben een woordje uitleg nodig. Frank en Joe Hardy waren de zoons van Fenton Hardy, een beroemde detective, die vroeger bij de politie van New York was geweest, maar die later een detective-praktijk voor eigen rekening was begonnen. Frank en Joe, die nog op het lyceum waren, wilden hun beroemde vader opvolgen, hoewel meneer en mevrouw Hardy heel andere plannen met hun jongens hadden.

Ze wilden, dat hun zoons naar de universiteit zouden gaan om dokter of advocaat te worden, maar telkens als dit ter sprake kwam, waren de jongens hoogst verontwaardigd. Ze droomden ervan detective te worden en bij hun vader in de praktijk te komen.

Om eerlijk te zijn moet er wel gezegd worden, dat ze bepaald aanleg voor detective hadden. Ze hadden de scherpzinnigheid van hun vader geërfd en ze hadden al heel veel van hem geleerd. In Bayport en omgeving waren de jongens misschien al beroemder dan hun vader, want ze waren erin geslaagd verschillende geheimen op te lossen, die in het stadje veel stof hadden doen opwaaien. Hun eerste avontuur wordt verteld in het eerste deel van deze serie „De schat in de toren". Het was de jongens gelukt het geheim te doorgronden van een diefstal, die alle anderen voor een raadsel had geplaatst. In de volgende delen worden de verdere spannende avonturen van de Hardy's verteld.

Door hun talloze avonturen hadden de jongens niet alleen een goede reputatie gekregen, maar ook een dik spaarbankboekje, want verschillende keren hadden ze de uitgelopen beloning in de wacht kunnen slepen. Dat was vermoedelijk de reden, waarom meneer en mevrouw Hardy niet meer zo erg gekant waren tegen hun verlangen ook detective te worden.

„Als we bij de juwelier zijn geweest, " zei Joe, „wou ik nog even een nieuwe das kopen. "

„Wat mankeert er dan aan de das, die je aan hebt?"

„Niet modern genoeg. Als we morgenavond naar het feestje bij de Mortons gaan, wil ik een das hebben waar iedereen naar kijkt. "

„In de eerste plaats Iola Morton, hè?" lachte Frank.

„Niet in de eerste plaats, " zei Joe, maar hij vond het toch

beter van onderwerp te veranderen. „Het kan wel een goed feest worden. "

„Ik hoop het voor Iola en Chet, want ze doen enorm hun best. Er is een orkest en de hele tuin wordt versierd. Chet zegt wel eens, dat hij er een hekel aan heeft om op een boerderij te wonen, maar het is in ieder geval een ideale plaats voor een feest. "

„We kunnen in elk geval van één ding zeker zijn, als Chet er wat aan kan doen. "

„Wat bedoel je?"

„Dat er genoeg ijs zal zijn!"

„Ja, dat geloof ik ook wel. "

Ze kwamen bij de juwelierswinkel. De ring van mevrouw Hardy was klaar. Frank betaalde de rekening en liet het doosje met de ring in zijn zak glijden. Toen ze de winkel verlieten, botsten ze bijna tegen de jongens van Crabb Corner op, die ze een half uurtje geleden in de automatiek hadden gezien. De buitenjongens waren allesbehalve slecht of gemeen, maar ze waren wat ruwer en luidruchtiger en toen ze de Hardy's ontdekten, kwamen ze onmiddellijk op hen af.

„Ze hebben hun vriendjes er deze keer niet bij, jongens!" riep Job Peters, een opgeschoten slungel met een massa zomersproeten. „Wat doen we met ze?"

„Van de stoep af jagen, " stelde er een voor, die er wel voor zorgde op de achtergrond te blijven.

„Ga je gang, " zei Joe uitnodigend.

Job Peters sprong vooruit met de bedoeling Joe een flinke

duw te geven, maar kwam tot zijn verbazing tot de ontdekking, dat zijn slachtoffer sneller was dan hij. Op het allerlaatste ogenblik deed Joe een stapje opzij, zodat Job Peters langs hem heen schoot en hij hielp hem nog wat op weg met een welgemikte schop onder zijn broek.

Sommige jongens begonnen te lachen om Jobs rare gezicht, maar deze voelde zich in zijn eer getast. Met een woedend gezicht draaide hij zich om.

„Wacht maar eens!" zei hij en vloog weer op Joe toe.

Ditmaal wachtte Joe net een onderdeel van een seconde te lang. Terwijl hij wegsprong voelde hij, dat Jobs arm hem raakte en hij wankelde opzij naar de rand van het trottoir.

De jongens hadden geen aandacht besteed aan de auto, die daar geparkeerd stond, noch aan de man die er net in wilde stappen. Joe botste tegen hem aan.

De man had een pakje in zijn handen. Door de schok liet hij het vallen. Het viel in de goot. Het touwtje brak en het papier van de verpakking ging los.

Hefstig duwde de man Joe van zich af. Haastig boog hy zich voorover om zijn pakje uit de goot op te rapen. Zonder zich de moeite te getroosten het pakje weer in zijn fatsoen te brengen, gooide hij alles onder in de wagen. Het was duidelijk dat hij niet wilde, dat iemand zou zien wat erin zat.

Toen draaide hij zich met een woedend gegrom naar Joe om.

„Jij vuile kleine schoft!" siste hij. „Dat is de tweede keer vandaag! Ik heb veel zin je een pak slaag te geven."

De stem had een bekende klank. Joe keek de man verbaasd

aan en herkende de slordig geklede, blonde man uit de automatiek.

Hij kon nog net wegduiken, toen de man met zijn grote hand naar zijn kraag greep. De jongens van Crabb Corner namen de benen. Frank trad op de vreemdeling toe.

De vent was rood van woede. Hij greep weer naar Joe, doch deze slaagde er opnieuw in te ontsnappen.

„Ik zal je leren!" riep hij.

Hij sloeg in de richting van Joe, doch die bukte zich snel. Joe had gemakkelijk weg kunnen lopen, maar dat was niet de gewoonte van de Hardy's.

Plotseling richtte hij zich hoog op en balde zijn vuisten.

„Als u dan toch wilt vechten, " snauwde hij woedend. „Begin dan maar. "

Hij scheen volkomen bereid, het tegen de zware kerel op te nemen, maar Frank greep hem bij de arm en trok hem achteruit.

„Laat mij dit opknappen, " zei Frank.

Hij wendde zich tot de vreemdeling en zei dreigend: „Steek maar eens één vinger naar hem uit – dan zult u eens zien, wat er gebeurt. "

De grote man aarzelde. Het drong tot hem door, dat hij zich op straat bevond en dat de kleine scène reeds de aandacht van een aantal voorbijgangers had getrokken.

„Komt er nog wat?" vroeg Frank uitdagend.

De man stapte achteruit. Dan draaide hij zich om en liep naar zijn auto.

„Vlegels!" siste hij over zijn schouder.

Dan sloeg hij het portier met een nijldige klap dicht en reed de straat uit.

„Een rustige, bedaarde kerel, niet?" zei Joe kalm.

Twaalf uur 's nachts

Van het eerste ogenblik af was het feest op de boerderij van Chet en Iola Morton een succes.

Het erf was in een sprookjestuin veranderd door de gekleurde lampions, die overal opgehangen waren. Een keurig orkestje speelde de nieuwste succesliedjes en de jongelui dansten op een vloer van glimmend geboende planken, die op het gras waren neergelegd. Boven de dansvloer was een elektrisch verlicht baldakijn aangebracht. „De beste partij van het jaar, absoluut, " zei Frank Hardy en iedereen was het met hem eens.

Het was een ideale avond; de maan straalde helder aan een met sterren bezaaide hemel. De jongens en meisjes, die een uitnodiging hadden gekregen, werden benijd door de minder gelukkigen.

Chet, die nog dikker leek in zijn beste pak, ontving de gasten aan de inrijpoort, terwijl de knappe Iola hen op de stoep van het huis begroette.

Toen Frank en Joe Hardy aankwamen, begroette Chet hen met een bijzonder vriendschappelijke grijns.

„Het is me een genoegen jullie welkom te heten, " zei hij. „Ik zal heel wat geruster zijn nu een paar detectives de goede gang van zaken van nabij volgen. "

„Wat is er aan de hand?" vroeg Joe. „Ben je bang, dat er juwelen gegapt zullen worden?"

„Nee, maar ik zou graag willen, dat jullie een oogje hielden op het ijs, " grijnsde Chet. „Ik wil absoluut niet hebben, dat een dief er daarmee vandoor gaat. "

Hij veegde met een zakdoek over zijn nek.

„Ik tel de minuten, dat ik aan het ijs en de limonade kan beginnen. "

„Je laat toch wel wat over voor je gasten?" zei Joe.

„Dat zal wel moeten, " zei Chet. „Weet je, ik geloof niet, dat ik al het ijs en al de limonade alleen aan zou kunnen. "

„Dan moet er fantastisch veel zijn, " zei Frank onder de indruk.

„Bergen ijs en stromen limonade, " zei Chet. „Alleen als ik 'eraan denk, voel ik me al opfrissen. "

De Hardy's lachten en gingen naar het huis toe om mevrouw Morton en Iola te begroeten. Iola had een bijzonder warme glimlach voor Joe. Hij was haar speciale vriend, net zoals Frank de speciale vriend was van Callie Shaw, Iola's boezemvriendin.

Het feest was al aan de gang, toen de Hardy's binnenkwamen. Het orkest was uitstekend en even later dansten Frank en Joe al met Callie en Iola onder de lichtjes.

De uren vlogen letterlijk voorbij. Een paar minuten voor middernacht liep Chet druk heen en weer met een stralende uitdrukking op zijn ronde gezicht. Men had kunnen denken, dat hij zo in z'n schik was, omdat iedereen hem vertelde, dat zijn feest het beste was van het jaar, maar dat klopte niet helemaal. Hij was zo blij, omdat het nu zo ver was, dat de

verversingen zouden worden geserveerd.

En wat voor verversingen!

Hopen sandwiches met allerlei lekkere dingen ertussen; meters en meters van de heerlijkste cake, die als boter op de tong smolt; emmers vol met limonade en zoveel ijs, dat de hele jeugd van Bayport er genoeg aan zou hebben gehad.

„Dit, " zei Joe, terwijl hij in een stuk cake hapte, „is het feest der feesten!"

„Ik vind het alleen maar jammer, " zei Iola, die een goed hart had, „dat we niet iederéén uit konden nodigen. "

Ze keek in de richting van de grote poort. Daar stonden een paar jongens, die doodstil naar de vrolijke feestvierders staarden. Frank herkende in de groep sommige jongens van Crabb Corner, die hij de vorige dag in de automatiek had gezien.

„Kunnen we hun niet een stuk cake gaan brengen?" stelde Callie Shaw voor.

„Beter nog, " zei Iola. „Ik zal ze gaan zeggen, dat ze achterom moeten lopen. Dan kan de huishoudster hun cake met ijs geven. Er is meer ijs dan wij op kunnen. Ze horen eigenlijk wel niet bij ons, maar ijs smaakt hun even lekker. Ga jeme, Joe?"

Joe volgde haar. Ze daalden de treden van de veranda af en gingen langzaam in de richting van de grote poort. Toen ze op een meter of tien afstand van de poort waren, stoven de jongens op straat als opgeschrikte mussen uit elkaar.

„Ze zullen toch niet denken, dat ik ze weg kom jagen, " zei

Iola.

„Ze zijn een eindje verder gegaan, " zei Joe, „maar als we de omheining volgen, vinden we ze wel. "

Frank Hardy en Callie Shaw, die op de bovenste tree van de veranda zaten, zagen de twee tussen de bomen verdwijnen.

„Iola heeft zich voorgenomen die jongens te trakteren. " zei Callie lachend, „en ze zal het doen ook!" „Zelfs als ze hen tot Crabb Corner moet volgen?" „Ja. Ze is het aardigste meisje, dat ik ken. " Frank boog zich over zijn beker ijs. Toen hij zijn broer tussen de bomen had zien verdwijnen, had hij er geen flauw idee van, dat het een hele tijd zou duren voor hij Joe weer zou zien en dat hij hals over kop in een geheimzinnige zaak terecht zou komen. „Het is al laat, geloof ik, " zei Callie. Frank keek op zijn horloge.

„Bijna twaalf uur, " antwoordde hij, „maar het feest duurt minstens tot een uur of twee. Straks begint het orkest weer te spelen. "

„Het is een prima orkest, hè? Die twee uur zullen omvliegen!"

„Ja, vooral omdat ik de beste danseres aan mijn zijde heb. " Callie kreeg een kleur en er verscheen een kuiltje in haar wangen.

Op dat ogenblik begon de grootvadersklok in de hal van het woonhuis te slaan.

„Bong — bong — bong —. " Onwillekeurig telde Frank de slagen. „Middernacht, " zei hij.

De twaalfde slag van de klok werd onmiddellijk gevolgd door de snijdende, schrille kreet van een meisje.

De kreet was des te spookachtiger, omdat hij uit de duisternis kwam. Even later hoorden ze een hese kreet van een jongeman.

Frank en Callie staarden elkaar ontsteld aan en op hetzelfde ogenblik hoorden ze Iola's stem: „Frank! Frank!" Frank vloog overeind. „Wat zou er gebeurd zijn?"

Hij sprong de trappen van de veranda af en rende naar de poort. Natuurlijk hadden anderen de kreten ook gehoord Velen renden Frank achterna, maar ze konden hem niet inhalen.

Frank verdween in de duisternis tussen de bomen. Dicht bij de omheining, op een plaats, waar een paar grotestruiken groeiden, trof hij Iola, die het uitsnikte van vrees en ontsteltenis. Joe was nergens te bekennen.

„Wat is er gebeurd?" vroeg Frank heftig. „Waar is Joe?"

„Ik weet het niet, " stamelde het meisje. „Hij hoorde wat, dicht bij de omheining en ging kijken. Toen verdween hij. Iemand trok hem tussen de struiken. "

Frank liep op de omheining af.

„Ga toch niet, Frank!" smeekte Iola. „Misschien nemen ze jou ook mee!"

„Zag je iemand?"

„Nee, alleen maar een paar handen. De handen kwamen opeens 'uit de struiken te voorschijn en grepen Joe beet. Ik gilde, Joe ook, even maar. Toen werd hij, geloof ik, over de omheining heen naar buiten getrokken. "

Frank sprong de struiken in. Joe was niet te zien, maar Frank

ontdekte wel sporen van een hevig gevecht. Hij luisterde, maar er was nergens iets te horen. Hij klom over de omheining en ging de weg op. Daar was evenmin iemand te zien.

„Het duurde geen twee minuten voor ik hier was, " gromde hij tegen zichzelf. „Waar kunnen ze in die korte tijd heen zijn gegaan?"

Hij liep de weg een eindje op, in beide richtingen, vond niets en klom weer over de omheining om nog eens onderde struiken te zoeken. Joe was verdwenen — het leek wel of hij in lucht was opgegaan.

Een paar jongens hadden zich ondertussen bij Iola gevoegd. Frank lichtte hen in en meteen begonnen de anderen mee te zoeken. Jerry Gilroy en Perry Robinson schenen niet te kunnen geloven, dat Joe ontvoerd zou zijn.

„Ik denk, dat het een mop is, " zei Jerry. „Is het je niet opgevallen, dat de jongens van Crabb Corner de hele avond in de buurt hebben rondgehangen? Vermoedelijk wilden ze het feest in de war schoppen door Joe mee te nemen. "

„Waar zijn ze nu dan?" vroeg Frank. „Ze kunnen in die paar minuten toch niet allemaal verdwenen zijn?"

„Waarschijnlijk houden ze zich schuil in de struiken aan de overkant van de weg. Misschien wilden ze wraak nemen voor gisteren in de automatiek. "

De opwinding, die een ogenblik de overhand had gehad, zakte. De meeste jongens waren het met Jerry eens en gingen weer dansen. Iola was erg geschrokken. Ze was naar huis

gegaan en werd getroost door Callie, die haar ervan trachtte te overtuigen, dat Joe wel gauw terug zou komen.

Frank geloofde niet, dat de jongens van Crabb Corner iets met de zaak te maken hadden. De manier waarop Joe was verdwenen, leek hem meer dan een mop.

Tot eer van Chet Morton, Tony Prito en Jerry moet gezegd worden, dat ze bij Frank bleven om te zoeken, ook al ging daardoor het feest voor de rest aan hun neus voorbij.

Ze doorzochten het struikgewas aan beide zijden van de weg; ze zochten naar sporen, maar toen het feest kort na twee uur een einde nam, hadden ze nog niets ontdekt.

Op de plaats waar Joe was aangevallen, was de bodem zo vertrapt, dat de jongens niet eens konden zien door hoeveel mannen de ontvoering was gepleegd.

„Joe is een vechter, " zei Frank. „Om hem in zo'n korte tijd te overweldigen en weg te slepen, moeten het minstens drie jongens geweest zijn — als het jongens waren — of een volwassene. "

„Misschien hebben ze hem naar huis gebracht?" opperde Tony.

„Misschien, " zei Frank. „In ieder geval heeft het weinig zin hier te blijven zoeken. "

Frank ging naar huis. Hij slaagde erin zijn kamer ongemerkt te bereiken, maar daar wachtte hem een grote teleurstelling.

Joe was niet thuis!

Het koude spoor

Voorlopig hield Frank Joe's verdwijning voor zijn moeder geheim. Hij wist, dat ze vreselijk zou schrikken en zich zorgen zou maken en hij wilde tenminste nog één poging doen om zijn broer terug te vinden, voordat hij het nieuws vertelde. Frank zou zijn vader wel om hulp gevraagd hebben, maar Fenton Hardy was weggeroepen naar het oosten van het land. Frank was dus helemaal op zichzelf aangewezen.

Na enkele slapeloze uren verliet hij het huis heel vroeg, nog voor de anderen wakker waren. Hij had al met Chet Morton, Biff Hooper en Jerry Gilroy afgesproken, dat ze elkaar die morgen op de boerderij van Morton zouden ontmoeten om de speurtocht voort te zetten, als Joe niet teruggekomen was. Chet stond aan de poort te wachten. De andere jongens waren er nog niet. Aan het bedrukte gezicht van Frank kon Chet merken, dat zijn vriend de verdwijning van Joe buitengewoon ernstig opnam.

„Nog geen nieuws?“ vroeg hij.

„Hij was niet thuis, “ zei Frank kort. „Ik geloof niet, dat het een mop is. Hoe vlugger we aan 't werk gaan, 'hoe beter. “

„Zeg dat wel. We hadden het gisteren niet mogen opgeven. Maar ja — iedereen dacht dat die jongens van Crabb Corner erachter zaten. “

„Ze zouden hem niet de hele nacht hebben vastgehouden. Nee, dit is een ernstige kwestie. Ik heb het nog niet aan

Moeder durven vertellen. "

„Ik wou, dat Biff en Jerry maar kwamen opdagen. We hebben al tijd genoeg verloren. "

„We zullen Biff en Jerry de ene kant op sturen en zelf de andere kant opgaan. Jij hebt je wagen hier; we kunnen beginnen met de kustweg. "

Chet knikte.

„Wat ik niet begrijp, " zei hij, „is, waarom iemand Joe zou ontvoeren. "

„Dat snap ik ook niet, maar het is een feit, dat het metvoorbedachten rade is gebeurd. Vermoedelijk stonden er een paar kerels op de weg met een wagen te wachten.

Niemand zag het gebeuren, behalve Iola, en die was te veel in de war om iets op te merken. Toen ik geen twee minuten later verscheen, was er al niemand meer te zien. "

Chets gezicht, dat meestal zo opgewekt was, had nu een ernstige uitdrukking.

„Jullie hebben al heel wat mensen achter slot en grendel gebracht. Denk je, dat één van die lui Joe ontvoerd kan hebben om wraak te nemen of om een losgeld te eisen?"

„Dat zou me niet verbazen. "

Een oude sportwagen kwam de bocht om en even later voegden Biff en Jerry zich bij hen. Na een korte uitleg waren ook zij zich bewust van de ernst van de toestand.

„We hebben te veel tijd verloren om zelf nog iets te kunnen bereiken, " zei Jerry. „Ik stel voor, naar de politie te gaan. "

„Nee, nog niet, " zei Frank. „We zullen zien, wat we zelf

kunnen ontdekken. Als we helemaal geen sporen vinden, kunnen we de politie in de arm nemen. "

„Laten we dan gaan, " zei Chet.

Hij ging zijn wagen uit de garage halen en niet veel later vertrokken de twee wagens in tegenovergestelde richting. Jerry en Biff namen de weg naar Bayport.

„Ik doe mee, " zei Biff, „hoewel ik er zeker van ben, dat Joe nu al honderden mijlen van Bayport zit. Als we gisteren meteen op weg gegaan waren, zouden we een kans gehad hebben. "

De anderen deelden het pessimisme van Biff Hooper, ook al gaven ze het niet openlijk toe.

Het duurde niet lang voor de jongens begonnen te beseffen, dat het eigenlijk nutteloos was hun speurtocht voort te zetten. In de eerste plaats was Joe ontvoerd; dat betekende, dat zijn aanranders er wel voor gezorgd zouden hebben, dat niemand hem kon zien. In de tweede plaats had de ontvoering midden in de nacht plaatsgehad, op een uur dat bijna iedereen in bed lag. Navraag bij de boerderijen langs de kustweg bracht niets aan het licht.

„Het heeft geen zin de mensen te vragen of ze Joe gezien hebben, " zei Frank. „Hij is ontvoerd door mannen, die over een wagen beschikten. Daarom lijkt het me beter te vragen of er een vreemde auto in de buurt is opgemerkt, hoewel dat ons ook niet veel verder zal helpen. "

zonder het minste resultaat, maakten ze kennis met een boer, die gras aan het snijden was langs de kant van de weg. Hij

streek over zijn kin, toen ze hun verhaal hadden verteld.
„Er passeren 's nachts zoveel wagens, dat ik ze meestal niet eens meer hoor, " zei hij na een poosje, „maar verleden nacht was er een wagen, die ik wel moest horen. Eerst hoorde ik remmen piepen; daar werd ik trouwens wakker van. Toen claxoneerde de wagen luid en er schreeuwden mannen tegen elkaar. "

„Hoe laat was dat ongeveer?" vroeg Frank gretig.

„Tussen kwart over twaalf en half één, zou ik zeggen. "

„Dat klopt. Hebt u de wagen gezien?"

„Nee, ik ben niet opgestaan, maar omdat het zo stil was en mijn huis vlak bij de weg staat, hoorde ik het een en ander van wat ze elkaar te vertellen hadden. De ene man zei, dat ze het kruispunt dat ze moesten hebben, voorbij waren gereden. De andere begon meteen te schelden en een ogenblik leek het, alsof ze elkaar in de haren zouden vliegen. Het waren ruwe kerels, want ze gebruikten woorden, die ik nog niet vaak heb gehoord. Ten slotte keerde de wagen terug in de richting, waar hij vandaan was gekomen. "

„Naar de kruising dus?" vroeg Chet.

„Vermoedelijk. Uit hun gesprek bleek, dat ze bij de kruising een andere weg hadden moeten inslaan. De kruising is een mijl of twee verderop. "

„Ja, dat weet ik, " zei Frank. „De ene weg gaat naar Gresham en de andere recht naar het noorden. "

„Zo is het, " zei de boer, „maar ik geloof niet, dat jullie veel kans hebben om hun spoor nog te vinden. Ze hebben een

voorsprong van een uur of acht en ze zullen wel niet op jullie gewacht hebben. "

Maar Frank had reeds heel vaak ondervonden, dat het geringste spoor een houvast kon bieden en was niet van plan de speurtocht op te geven. Hij bedankte de boer en Chet keerde terug tot aan het kruispunt. Daar stonden ze weer voor een nieuwe moeilijkheid. Welke weg moesten ze volgen?

„Langs de weg naar het noorden liggen nogal wat boerderijen, " zei Chet. „Misschien hebben ze Joe naar zo'n boerderij gesleept om hem gevangen te houden. "

„Dat geloof ik niet, " zei Frank. „Die boerderijen liggen betrekkelijk dicht bij elkaar en iedereen weet daar alles van iedereen. Ik ben er voor, eerst naar Gresham te rijden. Als we niets vinden, kunnen we altijd nog naar de boerderijen gaan. "

„Afgesproken, " zei Chet en draaide zijn wagen de weg naar Gresham op.

Gresham was een stadje op twintig mijl afstand van Bayport. Frank was van mening, dat de ontvoerders geen Bayporters waren. En het verhaal van de boer over de kerels die het kruispunt voorbij gereden waren deed hem vermoeden dat ze eerder uit Gresham afkomstig waren dan van een van de talrijke boerderijen uit de omgeving. Ze hadden zoveel tijd verloren met het vinden van een spoor, dat nu allang koud was, dat er weinig hoop bestond, de wagen nog te vinden. Toen ze met grote snelheid naar Gresham reden, zagen de jongens de overblijfselen van een grote, gesloten wagen langs

de kant van de weg in een sloot liggen.

„Dat 's ook geen lolletje geweest!" meende Chet, vaart minderend. „Hij is de sloot ingedoken en over de kop geslagen. "

De banden waren al van de wagen afgehaald; hij zat helemaal in elkaar.

„'t Is te hopen, dat er niemand is gedood, " zei Frank. „Dat ongeluk is nog niet zo lang geleden gebeurd. De wagen heeft nog niet de tijd gehad om te gaan roesten. "

„En de mensen hebben nog geen tijd gehad om hem eens flink te plunderen, " voegde Chet eraan toe. „Twee uur na een ongeluk blijft er gewoonlijk niets meer van een wagen over, want wat de een niet kan gebruiken, neemt de ander mee. "

Een wagen kwam uit een landweg de verkeersweg op. Het was een grote wagen en niettegenstaande het warm was en de zon helder scheen, waren de gordijntjes voor de ruiten dicht. De auto schoot met grote snelheid de verkeersweg op. De achterwielen slipten vervaarlijk voor de chauffeur de wagen in bedwang kreeg en met grote snelheid in de richting van Gresham joeg.

„Die schijnt haast te hebben, " zei Chet. „Het scheelde niet veel of hij zat ook in de sloot. "

Frank antwoordde niet; hij staarde ingespannen naar de andere wagen.

„Kijk, Chet!" riep hij ten slotte uit, terwijl hij de arm van zijn vriend greep. „Zie je dat?"

„Wat?"

„Een hand! Kijk! Is dat niet de hand van iemand, die een sein wil geven?"

Toen zag Chet de hand ook, die buiten een portierraampjestak en heftig op en neer bewoog. Toen werd de hand opeens weggetrokken.

„Je hebt gelijk!" zei Chet. „Daar klopt iets niet!"

„Geef gas! Er achteraan!"

Chet boog zich dieper over het stuurwiel en drukte het gaspedaal op de plank. De sportwagen sprong vooruit.

De andere wagen had al een aanzienlijke voorsprong en reed geweldig hard. Af en toe werd hij aan het gezicht onttrokken door een wolk van stof. De snelheidsmeter van Chets wagen sprong naar negentig, honderd, honderdtien.

„We lopen in!" riep Frank uit.

Chet knikte. Hij kende zijn wagen op zijn duimpje en maakte van elke kleinigheid gebruik om veld te winnen. Heel langzaam begon de afstand, die de twee wagens scheidde, te verminderen. Bomen, huizen, boerderijen flitsten voorbij. Nog steeds werd de afstand tussen de twee wagens kleiner. Opeens veranderde het geluid van Chets motor. In plaats van regelmatig te blijven zoemen, begon de motor te snikken. Chet kreunde.

„Daar wachtte ik op, " zei hij. Hij moest de snelheid van zijn karretje gevoelig verminderen.

„Wat is er aan de hand?" vroeg Frank.

„De motor. Er haperde gisteren al wat aan, maar door al de

voorbereidingen voor het feest had ik geen tijd om ernaar te kijken. "

Hij stuurde de wagen naar de kant van de weg, remde en stopte. Treurig keek Chet de zwarte wagen na, die nu snel uit het gezicht verdween.

„Geen schijn van kans meer om 'm in te halen, " zei hij. „Het duurt minstens een half uur voor we verder kunnen. "

Frank voelde zijn hart in zijn schoenen zinken. Iets zei hem, dat het niemand anders was dan Joe, die hen uit de andere wagen had toegezwaaid.

Ontmoedigd

De jongens doken allebei onder de motorkap, maar het duurde niet lang voor Frank zag, dat Chet gelijk had en dat het wel een uurtje zou duren voor ze weer konden starten.

„Het komt best in orde, " zei Chet, „maar het is een karwei dat tijd vraagt. Jammer, nu we net zo dicht bij die andere wagen waren. Ik weet zeker, dat er iemand in zat die een sein wilde geven. "

„Het was Joe, " zei Frank ontmoedigd, „of anders toch iemand, die hulp nodig had. "

„We hoeven niet allebei hier te blijven, " zei Chet. „Ik kan het werk net zo vlug alleen. Ga de boeren hier in de omtrek eens ondervragen, Frank. Misschien weten ze iets over die wagen. " Frank gaf toe dat dit een goed idee was. Hij liet Chet alleen achter en liep de weg op.

Hij deed bij verschillende boerderijen navraag, maar niemand wist iets van zijn broer en niemand had aandacht besteed aan de grote wagen, die een paar minuten geleden was voorbijgeraasd.

Frank had niet precies opgelet, uit welke landweg de grote wagen was gekomen en er zat dus niets anders op, dan bij allemaal te gaan vragen, in de hoop dat een toeval hem te hulp zou komen.

Ongeveer een half uur later zag Frank een man, die in een aardappelveld aan het schoffelen was. Hij keek op toen Frank

hem riep en kwam toen met een verbaasd gezicht op de jongen af.

„Daarnet, " zei Frank, „kwam een grote, zwarte wagen uit deze richting vandaan de hoofdweg op. Hebt u die wagen soms gezien?"

„Een wagen met de gordijntjes naar beneden?" vroeg de man.

„Precies!"

„Hij werd achterna gezeten door een sportkarretje. "

„Ja, juist; daar zat ik in. "

„Dan moet ik je zeggen, jongeman, " zei de boer verwijtend, „dat je niet lang zult leven, als je er een gewoonte van maakt zo hard te rijden. "

„We moesten wel hard rijden. We wilden die andere wagen inhalen. "

„Waarom?"

„Omdat mijn broer is ontvoerd en ik dacht, dat hij in die wagen zat. Weet u iets over die wagen?"

De boer plukte een grassprietje en stak het tussen zijn lippen.

„Weet je zeker, dat je broer in die wagen zat?"

„Nee, niet honderd procent zeker. Daarom wilden we de wagen inhalen om ons ervan te overtuigen. Maar we kregen motorpech. "

„O, zit het zo? Nou, die grote wagen is uit de eerstvolgende landweg voorbij mijn land gekomen. Daar. " De boer wees.

„Een paar honderd meter van de weg af staat een klein hotelletje. "

„Dat is heel interessant, " zei Frank en wilde naar de weg

terugkeren. „Dank u zeer voor de inlichting. "

De boer kwam een stap dichterbij naar de omheining toe.

„Waarom loop je weg?" vroeg hij. „Ik kan nog meer vertellen, als je tijd hebt om te luisteren. "

Frank draaide zich met een ruk om.

„Wat weet u dan nog?"

De boer kauwde op zijn sprietje, alsof hij eerst nog over zijn antwoord na wilde denken. Dan zei hij: „Er is een ongeluk gebeurd — een beetje verder hier langs de weg. "

„Ja, ik zag het wrak van een over de kop geslagen wagen. "

„Juist. Ik hoorde het lawaai van het ongeluk. Omdat ik dacht: misschien is er iemand gewond, ging ik kijken. "

„Om hoe laat was dat ongeveer?"

„Dat weet ik niet precies, maar het was heel laat. Eén uur, half twee, zou ik zeggen. Toen ik aankwam, zag ik één man, die een zaklantaarn had en een andere man hielp iemand uit de wagen te trekken. Toen ik vroeg of ik kon helpen, snauwden ze me toe, dat ik me met mijn eigen zaken moest bemoeien. Ik mocht zelfs niet in de buurt van het wrak komen. Ze joegen me weg en herhaalden, dat ik me niet met hen hoefde te bemoeien. "

„Hebt u iemand in de wagen zien zitten?"

„Er zat nog wel iemand in de wagen, ja. Ik denk dat hij gewond was, want hij zat helemaal dubbelgevouwen op de achterbank. "

„Een man of een jongen?"

„Dat weet ik niet. Ik zei toch al, dat ik niet dicht bij de auto

mocht komen? De kerel met de zaklantaarn zei, dat ik moest verdwijnen, dus maakte ik dat ik wegkwam. "

Franks opwinding was met de minuut gestegen. Hij was er nu absoluut zeker van, dat het Joe was die „dubbelgevouwen" in die wagen had gezeten.

„Heeft u er een idee van, waar ze hem hebben gebracht?" vroeg Frank snel.

„En of. Het optreden van die kerels leek me vreemd, dus bleef ik in de buurt, " bekende de boer. „Ze lieten de wagen doodgewoon achter en droegen de derde persoon naar het hotelletje. Heel vroeg in de morgen kwam die grote, zwarte wagen uit de richting van Gresham. Hij reed recht naar het hotel en bleef er een hele tijd. Toen kwam hij weer naar de hoofdweg terug, met de gordijntjes naar beneden. "

„Ik veronderstel, dat de lui van het hotel me wel iets meer over die kerels zullen kunnen vertellen; in ieder geval, of ze een jongen bij zich hadden of niet. "

„Misschien, " zei de boer twijfelachtig. „Reken er maar niet te veel op, want de mensen van het hotel zijn geen praters. Het zijn rare lui en ik zou niets met ze te maken willen hebben. Zei je niet, dat je broer werd ontvoerd? Hoe heet hij? Waar kom je vandaan? Hoe is 't gebeurd?"

Frank gunde zich geen tijd om deze nieuwsgierige vragen te beantwoorden; hij wilde naar het hotel. Hij was er zeker van, dat hij het juiste spoor had gevonden.

„Neem me niet kwalijk, dat ik u nu niet meer kan vertellen, " antwoordde hij. „Er is haast bij. Als mijn broer in die wagen

zat, moet ik de politie van Gresham waarschuwen om de wagen te laten opvangen. "

Hij draaide zich om en keerde naar de weg terug. Hij begon te rennen en toen hij het hotel een paar minuten later bereikte, was hij bijna buiten adem.

Het hotel was een lang, laag gebouw, wit geschilderd. Het stond op een open plek tussen de bomen, en de weg scheen niet verder te lopen dan het hotel.

Frank klopte op de voordeur, maar kreeg geen antwoord. Hij klopte nogmaals en toen de deur niet geopend werd, besloot hij eens aan de achterzijde te gaan kijken. Net toen hij zich omdraaide, hoorde hij zware voetstappen in de gang.

Een grote man met een weinig aantrekkelijk uiterlijk, in hemdsmouwen, deed de deur open. Hij zag eruit, alsof hij net uit bed kwam en kwaad was, omdat hij was gestoord.

Wel?" vroeg de man.

"Er was hier daarnet een grote, zwarte, gesloten wagen, meneer, " begon Frank.

De man keek hem wantrouwend aan.

„Daar weet ik niets van. "

O ja, de wagen was hier. Ik zag hem zelf hier de landweg uitkomen en er staan anders geen huizen. "

Wat is de bedoeling, jongeman?" vroeg de man bars. „Als ik zeg, dat ik niets weet, dan weet ik niets. "

„De mannen die verongelukten, kwamen toch hierheen?" drong Frank aan. .

Ik ken geen mannen die verongelukten. Ruk uit!

"Er gebeurde een ongeluk op de weg, " hield Frank vol, „en de "inzittenden kwamen hierheen. Dat weet ik zeker. "

„Waarom kom je mij dan domme vragen stellen?"

Omdat ik iets meer zou willen weten over de inzittenden van die wagen. Hoe ze eruit zagen en of ze een jongen bij zich hadden. "

Je vraagt te veel, " gromde de man. „Goed. Er waren een paar mannen, die verongelukten en hier een paar uur van de nacht doorbrachten, maar ikzelf heb ze niet gezien, omdat ik geen dienst had. "

„Iemand moet ze toch gezien hebben. "

„De nachtportier. "

„Mag ik hem even spreken?"

„Nee, hij slaapt. "

„Maar 't is belangrijk, meneer, " drong Frank aan. „Ik moet weten of ze een jongen bij zich hadden of niet. "

„Ik zeg je, dat ik niets weet en dat ik de nachtportier, die zijn nachtrust heeft verdiend, niet voor de eerste de beste wakker maak. Die mannen kwamen hier aankloppen, namen een kamer en betaalden ervoor. Dat is het enige, wat mij interesseert. Ze ontbeten op hun kamer en telefoneerden toen naar Gresham om een wagen. "

„Een taxi?" vroeg Frank.

„Wat komt dat er nu op aan? Ze telefoneerden naar Gresham en werden afgehaald door een wagen. Als je het dan beslist weten wilt — nee, het was geen gewone taxi. Ze zijn tien minuten geleden weggegaan. "

„Hebt u ze zien vertrekken?"

„Nee, ik heb ze niet zien vertrekken, ik weet niets over ze, ook niet of ze een jongen bij zich hadden. Ruk nu uit en laat me met rust. "

De man gooide de deur voor Franks neus dicht.

Frank had zich nog nooit zo moedeloos gevoeld. Nu had hij zo gehoopt, dat de hotelier zou bevestigen, dat de onverwachte gasten een jongen bij zich hadden gehad en dat hij een nauwkeurige persoonsbeschrijving zou hebben kunnen geven van Joe's ontvoerders.

Maar hij was nog geen stap verder als toen hij vol hoop naar het hotel gekomen was.

Of wel? Hij wist nu in ieder geval, dat de grote wagen uit Gresham was gekomen en daarheen waarschijnlijk was teruggekeerd.

Frank keerde langs de landweg terug naar de hoofdweg. Hij passeerde het aardappelveld. De boer keek op en riep: „Heb je nog iets nieuws gehoord?"

„Nee, die man wilde niets loslaten, " antwoordde Frank met een gedwongen lachje.

„Dat dacht ik wel, " zei de boer.

Chet was nog hard aan het werk, toen Frank zich bij hem voegde. Vol verwachting keek hij op.

„Geluk gehad?"

Frank ging mismoedig op het spatbord van de auto zitten.

„De grote wagen is uit Gresham gekomen om de lui van de verongelukte wagen, die we zagen, op te halen in het hotel,

waar ze een deel van de nacht hebben doorgebracht. "

„Was Joe bij hen?"

„Dat weet ik niet. Ik heb de hotelier ondervraagd, maar hij zei, dat hij niets wist. "

„Hij loog!" zei Chet. „Die eigenaars van die afgelegen hotelletjes hier zijn meestal louche. Ze zijn bang om hun mond voorbij te praten. " Hij boog zich weer over zijn motor.

„Binnen een paar minuten kunnen we verder, Frank. Misschien worden we in Gresham iets wijzer. "

Mededeling van het nieuws„Nou, we kunnen vertrekken, " zei Chet, terwijl hij zijn handen heftig met een doek bewerkte in de hoop ze een beetje schoon te krijgen.

„Doet hij het weer?" vroeg Frank.

„Als een naaimachine! Trek maar aan de starter. "

Frank deed het en de motor sloeg meteen aan. Hij bleef regelmatig draaien.

„Loopt gesmeerd!" zei Frank. „Weg wezen!"

„Naar Gresham?"

„Natuurlijk. "

„Ik dacht, dat je van gedachten veranderd was.

„Waarom?" .

„Omdat je de laatste minuten hard hebt zitten piekeren dan gebeurt er meestal wat. "

„Er zal alleen maar wat gebeuren, als ik die kerels te pakken krijg, die Joe ontvoerd hebben, " gromde Frank en er lag een strakke uitdrukking om zijn lippen, die niets goeds voorspelde voor zijn vijanden.

„Dan zullen we in Gresham proberen, " zei Chet, „de vogeltjes zout op hun staart te leggen. "

„Misschien, " zei Frank, maar zijn stem klonk niet erg overtuigend. „Laat die ouwe kar lopen, joh!"

Het leek wel of er nooit iets aan Chets wagen gemankeerd had, toen hij weer over de weg naar Gresham snorde. De jongens bereikten de stad, zonder te weten, wat ze het eerst zouden ondernemen.

„Zo? Dit is dus Gresham, " zei Frank, alsof hij nog nooit eerder in dat stadje was geweest.

„Alles wat je ziet is Gresham, " zei Chet op overdreven toon, en met de stem van een gids die vreemdelingen rondleidt', vervolgde hij: „Wat wil je het eerst zien: historische gebouwen, kerken, parken of....."

„Het politiebureau, " zei Frank. „Hoe meer ik erover denk, des te meer begin ik te geloven, dat we ten slotte niet zonder de politie verder zullen kunnen. Ik kan me niet aan het gevoel onttrekken, dat die blonde vent uit de automatiek hier wat mee te maken heeft. "

„Niet uitgesloten, " zei Chet. „In ieder geval kunnen we met de hulp van de politie meer dan op eigen initiatief. "

Ze reden recht naar het politiebureau van Gresham.

Ze werden te woord gestaan door een agent, die de krant zat te lezen.

„Is de inspecteur aanwezig?" vroeg Frank.

„Wie van jullie wil hem spreken?"

„Mijn vriend en ik allebei, " antwoordde Frank, „maar het gaat

om mijn broer dus ben ik rechtstreeks belanghebbende.
„Is dat je broer?“ vroeg de agent. „Jullie lijken ook helemaal niet op elkaar, zeg!“

„Hij is mijn broer niet, “ verklaarde Frank, „maar we komen spreken over mijn broer, die vermist wordt “

„O, een weggelopen jongen? Daar heb je de inspecteur niet voor nodig. Ik zal jullie wel helpen. Eerst moet ik een paar vragen stellen natuurlijk. Hoe heet hij en waarom is hij van huis weggelopen?“

„Hij is niet van huis weggelopen, “ zei Frank.

„Niet? Maar — dat zei je daarnet toch zelf?“

„Nee, dat zei ik niet. Ik zei, dat mijn broer wordt vermist “

„Dat komt toch op hetzelfde neer?“

Helemaal niet. Gekidnapt worden is iets heel anders dan van huis weglopen, “ zei Frank scherp Gekidnapt? Waarom zei je dat niet meteen? Ontvoering hè? Dat is tóch iets voor de chef. Je zei eerst, dat een jongen van huis weggelopen was en daar wordt de chef nooit in gemengd. Een ontvoering is natuur ijk iets anders. Geef me maar eens een beschrijving van de kidnappers. Wat is er aan de hand, Jim?“ vroeg een stem. Een grote, zwaar gebouwde man met een vertrouwenwekkend gezicht kwam uit een andere kamer naar binnen, keek even naar de jongens en trad dan op de agent toe. Een ontvoering, chef,” antwoordde de agent. _ Een ontvoering? Hier in Gresham? Niet zo mooi. Ik zal zelf de gegevens noteren. Kom even mee naar mijn kantoor. Als jullie me een paar aanwijzingen kunnen geven, hebben we de kidnappers zo

achter slot en grendel."

„Ik ben er niet helemaal zeker van, dat het om een ontvoering gaat, inspecteur, " zei Frank.

Dat zei je toch tegen Jim?" Het klonk teleurgesteld ". Nee, dat zei ik niet. Ik zei alleen maar, dat mijn broervermist wordt. " .

„Nou, vertel me maar eens, wat je weet. Frank wilde beginnen, maar de inspecteur vroeg hem snel: „Hoe heet je?"

„Frank Hardy. "

„Hm. Familie van Fenton Hardy?"

„Dat is m'n vader. " Wel wel — zo, zo — dat verandert de zaak!

Het zal ons een genoegen zijn iets voor de zoon van meneer Hardy te doen. Maar waarom zei je je naam niet tegen Jim? Dan zou hij je dadelijk naar me toe gebracht hebben. Is het je broer, die is gekidnapt? Ik zou zo zeggen, dat dit een zaakjevoor je vader is, Frank. "

Dat zou het zijn, als mijn vader thuis was, ' antwoordde Frank „maar mijn vader is er niet en Chet en ik wilden een vooronderzoek instellen. We hebben een vaag spoor gevonden dat naar Gresham leidde en we hopen, dat u ons verder kunthelpen. " Natuurlijk. Vertel me maar alles over dat spoor. Met de hulp van Chet, die de bijzonderheden aanvulde, vertelde Frank het hele verhaal van de grote, zwarte wagen. „Wat we nu willen weten, " besloot Frank, „is, of die wagenin Gresham is opgemerkt. "

alles, wat buiten het normale ligt en een wagen, die met dit weer met gesloten gordijntjes rijdt, ligt buiten het normale,

niet. 'Wacht, ik zal de rapporten even inkijken. "

De inspecteur ging naar Jim, praatte een paar ogenblikken met hem en kwam toen weer bij de jongens.

„Een dergelijke wagen is niet in Gresham geweest, " zei hij.

„Als hij er wel was geweest, zou één van mijn mannen hem opgemerkt hebben. "

Dat was een verklaring, waar Frank heel sterk aan twijfelde, maar hij ging er niet op in. Hij zei alleen maar: „Dan hebben ze vermoedelijk een andere weg genomen " „Vermoedelijk, " gaf de chef toe. „De politiemacht van Gresham heeft zo'n goede reputatie, dat kidnappers en andere misdadigers liever in een grote boog om de stad heen rijden dan er een voet in te zetten. Die geschiedenis van de loges van het hotel, die een wagen uit Gresham lieten komen is natuurlijk een „afleidingsmanoeuvre", zoals we bij de politie zeggen. "

„Misschien, " zei Frank, „maar is dat niet te controleren" „Ik zal het hotel op de Grote Markt opbellen, " zei de inspecteur. „Daar hebben ze nu een nachtportier die s nachts wakker kan blijven. Misschien heeft hij iets gezien " De nachtportier had echter niets bijzonders opgemerkt „Zouden ze op de telefooncentrale niets weten?" vroeg Frank. „De dienst moet daar 's nachts toch doorgaan' Misschien hebben ze daar iets gezien. " „Dat is een idee, " zei de inspecteur en belde de centrale op Maar ook de mensen van de telefooncentrale wisten niets te vertellen. Ze hadden zelfs die ochtend geen oproep gekregen van het hotel.

„Het is niet waarschijnlijk, dat die kerels hun echte naam

hebben opgegeven of het goede nummer, " zei de chef toen ze na die ontvoering toevallig in een hotelletje terechtkwamen. Ze zitten nu ergens verscholen natuurlijk, om op een paar vriendjes te wachten, die hen verder kunnen helpen De lui van het hotel zijn ook niet te vertrouwen blijf daar maar vandaan. Wat jullie betreft, geloof ik, dat het 't beste zou zijn terug te keren naar de plaats, waar de ontvoering gebeurde en van daaruit opnieuw te beginnen. Misschien was de jongen in de wagen niet eens je broer, Frank. "

„U kunt gelijk hebben, maar mijn gevoel heeft me nog niet vaak bedrogen, inspecteur, " zei Frank. „We kunnen niets anders doen dan het op een andere manier te proberen nu dit spoor is doodgelopen. " 'Op de terugweg naar Bayport vroeg Chet iets, dat Frank zich ook al een hele tijd had afgevraagd:„Frank, denk je, dat Joe iets — iets overkomen zou kunnenzijn?"

„Iets gemeens, bedoel je?" Als het alleen maar een kwestie van ontvoering was, zou er toch een losgeld zijn geëist, denk je niet? Maar ze hebben Joe zo maar weggesleept. Het spijt me ontzettend, dat we het spoor niet meteen hebben gevolgd, toen Joe ver-Ik ben bang van niet, Chet, " zei Frank somber. „Ik ben bang voor al die lui, die wij de gevangenis in hebben geholpen. Daar waren wat je noemt zware jongens bij. 'Daar dacht ik ook aan. Stel je voor, dat een van die lui weer op vrije voeten is en wraak wil nemen, dan.....

Praat er alsjeblieft niet over, Chet, " smeekte Frank. Anders laat ik de hoop helemaal varen en ik moet hopen om aan het

werk te kunnen blijven. Want een mop is het niet, dit is bloedige ernst!"

Waren we vannacht maar meteen op pad gegaan. Toen ze terugkeerden te Bayport zagen ze direct aan de gezichten van Biff Hooper en Jerry Gilroy, die op hen zaten te wachten, dat zij evenmin iets ontdekt hadden. Geen enkel houvast, " zei Biff hoofdschuddend. „We hebben dozijnen mensen ondervraagd, maar niemand kon ons iets vertellen. De Crabb-jongens waren buitengewoon sympathiek. Zodra ze hoorden, wat er gebeurd was, boden ze aanons te helpen zoeken. " .. , „Dat bewijst in ieder geval wel, dat zij er niets mee temaken hadden, " zei Frank.

„Een van de Crabb-jongens vertelde me, dat er een vreemde wagen in de buurt van jullie boerderij stond, Chet, zei Jerry. „Al de gasten van het feest, die met een wagen kwamen, reden naar binnen door de grote poort, maar die wagen stond met gedoofde lichten langs de kant van de weg — niet ver van de plaats, waar Joe werd ontvoerd.

„Natuurlijk heeft niemand eraan gedacht het nummer van het bord te noteren?" vroeg Frank.

Jerry schudde het hoofd. „Nee ze konden zelfs geen erg goede beschrijving van de wagen geven, behalve dan, dat het een gesloten wagen was. Er zat niemand in en ze dachten natuurlijk, dat de wagen aan een van Chets gasten toebehoorde. "

„Uitgesloten, " zei Chet. „Ik ken de wagens van al de gasten, die er waren. Toen het feest al in volle gang was heb een

ronde gemaakt om me ervan te overtuigen, dat er 'geen wagens op de weg waren blijven staan. Voor het gappen snap je?" Frank staarde voor zich uit.

„Dat klopt met mijn idee, dat het een ontvoering met voorbedachten rade was, " zei hij. „Er stond een wagen op de weg en Joe werd overweldigd door iemand, die daar tussen de struiken zat verborgen. Daarna kreeg niemand hem meer te zien.

„En we hebben geen enkel spoor!" gromde Biff, „We moeten blijven zoeken, " zei Frank. „Maar eerst heb ik nog een akelig karwei op te knappen: ik moet het aan Moeder vertellen. "

„Weet ze het dan nog niet?" vroeg Chet.

„Nee, maar nu kan ik het natuurlijk niet meer geheim houden. Het ongeluk wil, dat Vader niet thuis is en voorlopig wel met terug zal komen ook. Hij zou misschien een oplossing weten, maar nu zijn we op onszelf aangewezen " De anderen leefden met Frank mee. Ze trachtten hem op te monteren door te zeggen, dat Joe misschien wel gauw zou komen opdagen, maar dat geloofde Frank toch niet. Hij vond het veel prettiger, dat ze beloofden alle vrienden en bekenden te mobiliseren om deel te nemen aan het speurwerk.

Toen hij naar huis ging was hij bang voor het 'komende onderhoud met zijn moeder. Zodra hij haar zag, wist hij dat ze al gemerkt had, dat er iets aan de hand was.

„Frank, " zei mevrouw Hardy op de man af, „mevrouw Morton belde me een paar minuten geleden op om te vragen

of Joe al terug was. Wat is er gebeurd? Waarom ben je vanmorgen voor dag en dauw weggegaan? Is Joe vannacht met thuisgekomen?"

Frank ging langzaam de hal in.

„Ik had het u vannacht al moeten vertellen, Moeder, maar ik wilde zeker zijn. Joe is verdwenen. "

Mevrouw Hardy slaakte een kreet.

„Frank! Vertel geen onzin! Wat is er gebeurd"

Frank ging met zijn moeder de kamer in en vertelde haar de hele geschiedenis.

Mevrouw Hardy werd hoe langer hoe bezorgder. „Het spijt me, " zei Frank ellendig, „dat ik het u vanmorgen met meteen heb verteld, maar ik wou niet, dat u zich onnodig zorgen zou maken. " ^sMevrouw Hardy legde haar hand op de schouder van haar oudste zoon. , , _ . • „Ik weet het, jongen, " zei ze,, 't is goed en ik neem het je niet kwalijk, maar — nu moet er iets gebeuren. Heb je depolitie gewaarschuwd?" .

„Dat zal nu wel moeten. De zaak is te ernstig om iets aan het toeval over te laten. " ..

„Natuurlijk. Ga nu meteen maar naar commissaris Lolligen vertel hem alles. "

Als Vader nu maar thuis was!" riep Frank uit. | Ja, hij zou natuurlijk veel hebben kunnen doen. " "Zullen we hem telegraferen?" .

Mevrouw Hardy keek haar zoon aan. „Wat denk je zen, Frank?"

' Ik weet het niet, Moeder. Vader is te ver van huis. Zelfs als'

we hem meteen telegraferen, zal hij niet hier kunnen zijn voor overmorgenavond. Dan zou hij een belangrijke opdracht moeten onderbreken en misschien is Joe nog eerder thuis dan hij. " .

Zo is het, " gaf mevrouw Hardy toe. „Het heeft geen zin Vader nu al ongerust te maken. Maar als Joe binnen achtenveertig uur nog niet terug is, zullen we een telegram sturen.

Als met politie erbij....."

De politie staat niet alleen, Moeder, " zei Frank. „Al onze vrienden worden door Chet, Biff en Jerry gemobiliseerd, ommet zoeken te helpen. " .. _...

„Goed, Frank. Ga nu eerst maar naar commissaris Collig. Dan gaat er tenminste geen tijd verloren. "

Frank was verbaasd over de kalmte en de zelfbeheersing van zijn moeder. Hij had half en half verwacht, dat ze in tranen zou uitbarsten, want het was hem reeds herhaaldelijk opgevallen, dat ze niet goed tegen een dergelijke schok was opgewassen. Ditmaal scheen ze echter begrepen te hebben, dat ze met klachten en huilen niet verder zou komen. In ieder geval drong ze erop aan, dat hij zonder uitstel naar de politie zou gaan. ..

Frank kwam nooit te weten, dat zijn moeder toch een huilbui kreeg op het ogenblik, dat hij de voordeur achter zich dicht had getrokken. Ze was ontzettend bang, dat er iets vreselijks met Joe was gebeurd en dat ze haar jongste zoon nooit weer zou zien.

Tante Gertrude en de blonde man Twee dagen verstreken, zonder dat er ook maar iets omtrent de verdwijning van Joe Hardy werd ontdekt.

Commissaris Collig had de onvoorwaardelijke medewerking van zichzelf en al zijn mannen toegezegd. Hoewel de Hardy's de politie van Bayport reeds meermalen de loef hadden afgestoken vond de commissaris hen sympathiek en hij deed al het mogelijke om het spoor van de verdwenen Hardy terug te vinden. Hij had het hele politie-apparaat ervoor ingezet. Niet alleen was het bericht van de ontvoering van Joe Hardy in alle kranten opgenomen, maar de sheriffs en politiechefs uit de omringende staten waren gealarmeerd.

„Waar is Joe Hardy?”

Die vraag hoorde men elke dag wel honderd keer in Bayport en er waren heel weinig mensen, die niet met het onderzoek meeleeften. Twee dagen later begon men zich werkelijk ernstig bezorgd te maken. Vele reporters hingen steeds in de buurt van het politiebureau rond om het laatste nieuws zo snel mogelijk te pakken te krijgen. Er kwamen tientallen tips binnen – telkens beweerde iemand, dat hij Joe had gezien. Elke keer werd een onderzoek ingesteld maar het bleken allemaal valse sporen te zijn Het spreekt vanzelf, dat er bij de Hardy's thuis een zeer sombere stemming heerste.

Niettegenstaande ze haar uiterste best deed om dapper te lijken en haar ontzettende angst te verbergen, begon mevrouw Hardy sporen te vertonen van de ondraaglijke spanning en de slapeloze nachten. Frank kon bijna niet meer eten. Dag en

nacht was hij op de been alleen of in het gezelschap van zijn vrienden om sporen te zoeken Ze vonden nooit iets, waar ze een houvast aan hadden De politie bracht een bezoek aan het hotelletje op de weg naar Gresham en onderwierp de eigenaar aan een strenge ondervraging. Hij kon niets vertellen. Hij beweerde, dat er geen jongen geweest was bij de mensen, die op de nacht van de ontvoering bij hem waren komen aankloppen. Hij hield vol, dat die mannen voor hem vreemdelingen waren geweest Hun namen, uit het hotelregister overgeschreven, bleken vals Sommige mensen begonnen te denken, dat Joe Hardy nooit meer terug zou keren. Men ging er van uit, dat hij in de handen was gevallen van een op wraak beluste vijand van de Hardy's en onmiddellijk na de ontvoering was vermoord. Waar het lijk dan was? Vermoedelijk ergens aan de voet van de rotsen langs de kustweg.

Een hele groep mannen was zo overtuigd van deze theorie, dat er een onderzoek langs de kustweg werd ingesteld, maar er werd geen spoor gevonden van Joe's stoffelijk overschot. We wachtten nog een week, " zei mevrouw Hardy tegen Frank toen hij haar herinnerde aan hun afspraak om Fenton Hardy te hulp te roepen. „Hij zou niet meer kunnen doen dan alle Bayporters samen. Trouwens — ik voel dat Joe nog in leven is. Als hij dood was, zou ik het weten. "

De uren verstreken, afwisselend met hoop en teleurstelling. Op de ochtend van de derde dag na Joe's verdwijning werd er opgebeld. Frank nam de hoorn van de haak. Een zeer

vertrouwde stem blafte in zijn oor: Ben jij het, Frank? Hoe gaat het met je? Waarom laat je 'de telefoon een half uur rinkelen, voordat je antwoordt? Hoe gaat het met je moeder? En wat hoorde ik over die zogenaamde verdwijning van Joe? Iedereen heeft er de mond van vol, maar ik vind het klinkklare onzin! Doodgewoon nonsens! Wie zou zo'n jonge blaag willen kidnappen? Ze zouden hem niet eens de baas kunnen. Nou — waarom antwoord je me niet? Waar zijn je manieren, jongeman? Ik heb je minstens een dozijn vragen gesteld en je verwaardigt je niet eens je mond open te doen. Wat is er met jou aan de hand? Ben je doof geworden of stom?"

Tante Gertrude!" hijgde Frank. Ze ontplofte bijna, "wie dacht je dan, dat het zou zijn? Sinterklaas?" "waar bent u, tante?" Aan het station, natuurlijk. Ik ben net aangekomen, dus sta' ik natuurlijk aan het station. Waar dacht je dan dat ik was? In de trouwzaal van het stadhuis? Kom me nu eerst maar halen, Frank. Ik denk er niet aan, te komen wandelen. En ik kom altijd in de verkeerde bus terecht en dan kom ik weer op het kerkhof terecht of aan de watertoren. Taxichauffeurs vertrouw ik niet. Dat weet je. Als ze met dronken zijn zijn ze te wild. Kom me halen, maar denk erom, dat je voorzichtig rijdt. Schiet op, hoor! Er staat hier een rare vent naar mijn koffers te loeren, alsof hij er zin in heeft. Ik wacht hier op je. " Meteen verbrak ze de verbinding.

Frank bleef met open mond naar de telefoon staren. Hij begreep niet, dat het toestel niet uit elkaar geploft was door

deze stroom van woorden. Tante Gertrude was in de stad „O! O!“ zuchtte hij.

Tante Gertrude was een van de bemoeiziekste en bedilligerigste oude dames, die je over de vloer kon krijgen. Ze was een grote, magere vrouw van vijfenzestig jaar, met een vooruit springende kin, een ontzettend giftige tong en een blik die zelfs een verkeersagent in zijn schulp deed kruipen. Ze' was even autoritair als een gevangenvaarder; ze speelde de baas over alles en iedereen, die op minder dan honderd meter afstand kwam en had een grenzeloze minachting voor mannen in het algemeen en jongemannen in het bijzonder. Als ze bij de Hardy's kwam logeren, werden Frank en Joe zo mak als schapen. Dan gedroegen ze zich, alsof ze bijles in wellevendheid hadden gekregen, want wee degene, die zich het ongenoegen van tante Gertrude op de hals haalde. Onder haar ruw, indrukwekkend en bazig uiterlijk schuilde echter een hart van goud en iedereen, die haar goed leerde kennen, wist, dat ze een levend bewijs was van de spreuk: Blaffende honden bijten niet! Vreemdelingen sloegen op de vlucht, als ze met tante Gertrude in aanraking kwamen of deden bevend hun uiterste best haar wensen te voorkomen. De Hardy's hadden reeds lang geleden ontdekt, dat de scherpe tong van tante Gertrude niet zo giftig was, als haar woorden deden vermoeden.

Hoe het ook zij — tante Gertrude stond op Frank te wachten en hij wist, dat hij er spoed achter moest zetten, wilde hij niet op een stroom van verwijten getrakteerd worden. Hij rende

naar de badkamer, waste zijn gezicht en zijn handen en kamde zijn haar zorgvuldig. Dan ging hij naar zijn kamer om een das te zoeken. Tante Gertrude had een scherp oog voor de kleding van anderen, ook al zag ze er zelf meestal uit als een vogelverschrikker. Joe zei altijd, dat ze er uitzag, alsof haar kleren gemaakt waren door een kleurenblinde kleermaker en alsof ze aangekleed was door een schele kamenier met één arm. Hij rende de trappen af en riep tegen zijn moeder: „Tante Gertrude is in de stad!”

„O hemel!” kreunde mevrouw Hardy. „En de logeerkamer is niet in orde. Waarom heeft ze me niet van tevoren laten weten, dat ze wilde komen?” „Heeft ze dat dan ooit gedaan?” Het was een van tante Gertrudes grillen steeds op het onverwachtst bij haar familie en kennissen op bezoek te gaan. Ze beweerde altijd, dat ze dit deed om te voorkomen, dat er drukte om haar gemaakt zou worden, maar wee de huisvrouw, als tante Gertrude ergens een stofje zag liggen. Mevrouw Hardy was al halverwege de trap om de logeerkamer in orde te gaan maken.

„Rij een beetje langzaam terug, Frank, ” smeekte ze. „Geef me even tijd om het huis in orde te maken. ”

Frank rende naar de garage en klom in de mooie, maar weinig betrouwbare sportwagen. Chet Morton zei altijd, dat de wagen er uitzag alsof hij een miljoen had gekost, maar geen drie dubbeltjes waard was. Bij deze gelegenheid scheen zelfs de wagen te beseffen, dat tante Gertrude stond te wachten en dat haar wraak geweldig zou zijn, als ze het idee kreeg, dat

Frank te lang weg was gebleven. De motor sloeg direct aan, toen Frank startte en enkele minuten na het telefoongesprek, was hij al op weg naar het station. Zijn motor loeide als die van een racewagen, die tegen de tweehonderd kilometer per uur reed, hoewel Frank niet harder reed dan dertig kilometer. Hij zag zijn tante reeds van verre. Ze stond vlak bij haar koffers, met haar opgerolde paraplu als een wapen in de hand, krijgshaftig om zich heen kijkend, alsof ze iedereen te lijf wou gaan, die het ook maar zou wagen een stap in de richting van haar koffers te doen.

Kritisch keek ze naar de wagen, toen naar Frank.

„Hoe gaat het met u, tante Gertrude?" vroeg Frank, terwijl hij haar de hand schudde. „Het verheugt me u weer te zien. "

„Daar zie je naar uit, ja!" snauwde tante Gertrude. „Hoe haal je het in je hoofd me met zo'n ding af te komen halen? Wat is dat? Een wagen of een moordtuig? Hij ziet eruit, alsof de minimumsnelheid honderd per uur is. 't Is nog een wonder, dat je je nek nog niet hebt gebroken met zo'n ding. Trouwens — je bent nog veel te jong om zelf al een wagen te hebben. " Ze richtte haar aandacht nu op haar neef en vervolgde: „Je bent groter geworden, maar niet dikker. Wat is er aan de hand? Eet je niet voldoende of rook je soms sigaretten? Als ik je ooit met een sigaret in je mond zie, jongeman, sla ik je met mijn paraplu bont en blauw. Hier, zorg voor mijn koffers. Sta me niet zo aan te gapen! Vertel me al het nieuws. Ik heb een verschrikkelijke reis gehad. De coupé, waar ik zat, was in geen jaren schoongemaakt en in de volgende coupé zat een baby,

die de hele weg schreeuwde als een speenvarken dat gekeeld wordt. Een man in mijncoupé zat aldoor pinda's te eten en sinaasappelen. Verschrikkelijk! Maar ik zal naar de spoorwegmaatschappij schrijven. Baby's moesten niet in de trein worden toegelaten en mensen, die apenoten en sinaasappelen eten, moesten ze in een verbeterhuis zetten. Het is een schande!"

Haar mond had geen ogenblik stilgestaan, terwijl Frank haar koffers achterin de wagen gezet had en stond nog niet stil, toen ze zich door haar neef in de auto liet helpen. Toevallig raakte ze de claxon even aan en een wild gehuil sneed door de lucht. Tante Gertrude schrok daar zo verschrikkelijk van, dat ze achterover op de bank viel, haar hoed scheef op haar hoofd.

Een zachtmoedig heertje, dat niets vermoedend voor de wagen heen wilde oversteken, sprong wel een halve meter de lucht in en schoot dan als een haas de stoep weer op.

„Waarom zet je die claxon niet op een plaats, waar iedereen hem kan zien?" vroeg tante Gertrude, zodra ze een beetje bijgekomen was. „Hemel! Ik was een beroerte nabij! Je weet toch, dat mijn zenuwen niet meer van de sterkste zijn?"

Waarom moet je zo'n huilende claxon hebben? Die arme man dacht, dat hij overreden zou worden en ik dacht, dat een tijdbom ontplofte. Ik heb massa's hopeloos stomme, idiote jongens ontmoet, Frank Hardy, maar jij slaat ze allemaal. Eigenlijk had ik zoiets kunnen verwachten, want je deed het natuurlijk opzettelijk!"

„Het spijt me ontzettend, tante Gertrude, " stamelde Frank.

„Maar u stootte ertegen en... "

„Ik? Ertegen stoten? Je gaat te ver, Frank. Me eerst die claxon opzettelijk in de weg zetten en dan zeggen, dat het mijn schuld is. Ik zal maar gaan lopen!"

Tante Gertrude ging behaaglijk zitten en begon zich koelte toe te wuiven met een krant.

De rit naar de woning van de Hardy's was een nachtmerrie voor Frank, want tante Gertrude scheen haar beste en dus meest kritische stemming meegebracht te hebben. Als ze niet gilde, dat hij zijn claxon niet mocht gebruiken, gilde ze, dat hij het op haar leven voorzien had. Als hij op minder dan twintig meter afstand van een andere wagen kwam, begon ze al te schreeuwen van angst.

„Kijk toch uit, Frank! In 's hemelsnaam, gebruik je ogen! Zie je die vrachtwagen dan niet, die recht op ons af komt? O hemel, nu is het te laat! Rem dan toch! Oef, dat was maar op het nippertje! Gelukkig, dat die chauffeur ons gezien had. Waarom ben je zo roekeloos! **KIJK UIT!** Daar komt een autobus. Ben je nu helemaal gek? Weet je zeker, dat je de goede weg volgt? Ik weet zeker, dat we de laatste keer een andere weg hebben genomen. Weet je nu de weg al niet meer in je eigen stad?"

Al die tijd antwoordde Frank niets anders dan: „Ja, tante Gertrude!" Of: „U hebt gelijk, tante Gertrude!" Of: „Het spijt me, tante Gertrude!" Hij had al zijn aandacht nodig om zich door het geratel van zijn tante niet af te laten leiden.

Toen ze over een heel stille weg reden, vroeg Frank voorzichtig: „Hoe lang blijft u bij ons, tante Gertrude?" Ze keek hem wantrouwend aan. ^„Je wilt me nu al weer graag kwijt, he!?"

„O nee!" verzekerde Frank haar haastig. „Ik hoop, dat u heel lang bij ons zal blijven. "

„Een maand, " zei tante Gertrude bits.

Dat is fijn" zei Frank met een duidelijk hoorbare zucht.

"Het werd hoog tijd, dat ik weer eens hierheen kwam. Als ik in de buurt was geweest, geef ik je op een briefje, dat Joe niet weggelopen zou zijn. Nee, zeg maar, niets! vervolgde ze snel, toen Frank op wilde merken, dat zijn broer niet weggelopen was. „Zeg maar niet, dat Joe niet weggelopen is Ik heb verstand van jongens. Veel verstand. Tuig, allemaal. Een echt kruis voor hun moeders en hun vaders en hun tantes "

„Hij liep werkelijk niet weg, tante Gertrude, " wierp Frank wanhopig tegen.

Dat deed hij wel! En als ik iets te vertellen heb, zal het niet lang duren voor hij weer terug is. Nee, je hoeft me nu niets uit te leggen. Wacht, tot we thuis zijn. Ik wil alles precies weten en dan zal ik beslissen, wat er te doen valt. "

Tante Gertrudes zelfvertrouwen wekte de indruk, dat als ze een paar minuten ging zitten nadenken, ze alleen maar naar buiten behoefde te wandelen om Joe dadelijk te vinden en hem bij zijn nekvel naar binnen te sleuren.

De wagen stopte voor het huis van de Hardy's en tante Gertrude slaakte een zucht van opluchting.

„Overal waar ik ben zijn altijd moeilijkheden en drukte. Ik wou, dat ik nu eens ergens kon logeren, waar het helemaal rustig is en waar geen problemen zijn, die ik moet oplossen. Daar zijn we dan! Pak mijn koffer, maar zorg dat je 'm niet laat vallen. "

„Nee, tante Gertrude, " zei Frank.

Hij had het gevoel, dat de komende maand een van de langste van zijn leven zou worden.

De aankomst van tante Gertrude kon het best vergeleken worden met een tornado. Ze omhelsde mevrouw Hardy onstuimig; verzette de meubelen in de logeerkamer naar haar eigen zin; haalde persoonlijk een schilderij van de muur in de eetkamer, omdat het pijn deed aan haar ogen; nam het meisje meer dan twintig minuten lang onder handen om haar aan het verstand te brengen, wat ze wilde eten en hoe het klaargemaakt diende te worden; en viel ten slotte in een staat van uitputting in de huiskamer op een stoel.

„Nu!" zei ze op een toon, alsof het nu maar eens uit moest zijn met alle onzin. „Wat is dat nou allemaal met Joe? Vertel me alles, maar duidelijk!"

„We zitten zó in angst!" riep mevrouw Hardy uit De hele stad staat ervan op stelten....."

„Precies! Precies!" onderbrak tante Gertrude haar op triomfantelijke toon. „Heb ik het niet altijd voorspeld? Heb ik jullie met keer op keer gewaarschuwd, dat Joe heel Bayport op stelten zou zetten, als jullie hem niet strenger aanpakten? Zeg nu meteen maar, waarom hij wegliep. "

„Hij is niet weggelopen. We denken dat hij ontvoerd is "
„Larie! Jongens van die leeftijd worden niet meer ontvoerd.
Wie zou ze de baas kunnen? Laura, je bent te opgewonden
om een samenhangend verhaal te vertellen Frank vertel jij me
de zaak maar. "

Frank deed zijn uiterste best, het verhaal zo duidelijk mogelijk
te vertellen, hoe moeilijk zijn tante het hem ook maakte door
haar voortdurende onderbrekingen. Toen hij hoe langer hoe
meer bijzonderheden vermeldde, veranderde haar houding
en scheen ze bereid te zijn af te stappen van haar oordeel, dat
Joe alles opzettelijk had gedaan.

„Die jongen is niet weggelopen!" verklaarde ze en keek
uitdagend rond, alsof het Frank en zijn moeder waren die bij
hoog en bij laag volgehouden hadden, dat Joe was
weggelopen. „Dat idee kunnen jullie volkomen uitschakelen
— die jongen liep niet weg. Ik zal mijn denkmuts op
moetenzetten" .

Toen Frank en Joe klein waren hadden ze tante
Gertrude altijd met spanning aangekeken als ze het over haar
„denkmuts" had, in de verwachting dat ze uit een of andere
zak een geheimzinnige muts te voorschijn zou halen. Nu wist
Frank dat het slechts een manier van uitdrukken was. Tante
Gertrude nam haar knijpbril van haar spitse neus, poetste de
glazen met een bijna wilde heftigheid, zette de bril weer open
keek Frank strak aan.

Zeg me nu, " zei ze, terwijl de anderen haar vol verwachting
aankeken, „hoe je je broer wilt terugvinden.

We hebben alles gedaan, wat we konden, zei *rank.

„Iedereen heeft ons geholpen om sporen te zoeken. De politie heeft "

De politie? Bah! Tuig, allemaal. Zullen je eerder in de weg lopen dan helpen. Nee, zeg maar niets. Ik ken ze. "

Tante Gertrude schudde haar hoofd, alsof ze in contact gestaan had met de politie van de hele wereld en keer op keer bitter was teleurgesteld. „Als hij gekidnapt was door gewone bandieten, zei b rank zouden we nu al een dreigbrief gekregen hebben om losgeld te betalen. Dat is niet gebeurd en daarom vrees ik, dat we tegenover een persoonlijke vijand staan. "

Niettegenstaande haar grote woorden en mateloze zelfverzekerdheid scheen tante Gertrude niet veel praktische raad te kunnen geven. Ze somde een aantal voor de hand liggende maatregelen op, maar dat was allemaal reeds gebeurd Ten slotte moest ze grommend toegeven, dat Frank niets ongedaan had gelaten om het spoor van zijn broer terugte vinden. TI,,,,, „We zullen hem wel vinden, " zei ze. „Ik zal wel iets bedenken Ik ben nu te moe, na die verschrikkelijke reis, maar als ik een nacht lekker geslapen heb en uitgerust ben, ga ik aan 't werk en vind ik die jongen in een wip. Wat een reis was dat! Ik kom alleen maar van Gresham, dat is tenslotte maar een paar kilometer, maar ik heb het gevoel, dat ik drie dagen en nachten in de trein gezeten heb Het begon meteen al aan het station van

Gresham. Heb ik jullie dat al verteld? „Nee, " zei mevrouw Hardy. .

Nou ik logeerde een paar dagen in Gresham, bij ment Hattie Ze wilde me nog niet laten gaan, maar ik begreep, dat jullie hulp nodig hadden en zei, dat ik niet langer konblijven. Toen ik klaar stond om te vertrekken, moest en zou ze mee naar het station. Net of ik niet oud genoeg ben om voor mezelf te zorgen. Nonsens! Dat heb ik haar duidelijk aan het verstand gebracht. In ieder geval, ik koop een kaartje en ga dadelijk naar de trein. Ik vertrouw die mensen van de spoorwegen voor geen cent. Ze hebben zogenaamd uur-tabellen, — ja, en dan net voor je neus wegrijden. Dat is me een keer overkomen, maar dat was ééns en nooit weer" Tante Gertrude vertelde verder in een eindeloze stroom van woorden. Ze stortte haar gal uit over het spoorwegpersoneel m het algemeen en het spoorwegpersoneel van Gresham in het bijzonder. Ze vertelde hoe ze op het juiste perron was gekomen en hoe ze in de trein had willen stappen.

„En wat denken jullie? Een grote, blonde kerel blijft me daar vlak voor mijn neus staan om met een paar mannen te praten, die op de treeplank van de coupé stonden. Natuurlijk hadden ze er het recht niet toe, op die treden te staan en andere reizigers te beletten in te stappen. Ik blijf staan om nun een lesje te geven en wat denken jullie? Die grote blonde kerel duwt me opzij en blijft vlak voor die kerels staan praten. Zo'n onbeschofte os!" „Dat was inderdaad onvergeeflijk, " zei mevrouw Hardy ' „ Onvergeeflijk!" riep tante Gertrude met

daverende stem. „Het was een belediging! Een belediging. Ik zal natuurlijk een brief schrijven aan de directie van de spoorwegen Hij gooide me bijna ondersteboven. Als ik gevallen was had ik mijn armen en benen kunnen breken. Ik keek die grote bruut eens goed aan en vroeg: „Zeg eens, wie denk je dat je vóór je hebt? En wat denken jullie, dat hij antwoordde" „Hij bood natuurlijk zijn verontschuldiging aan" „Zijn verontschuldiging? Geen sprake van! Hij noemdeme. hij noemde me....." Tante Gertrude had zich zovreselijk opgewonden, dat ze de belediging bijna niet meer uit kon spreken. „Hij noemde me een ouwe motorboot" „Een ouwe motorboot?" riep Frank en deed of hij diep verontwaardigd was, hoewel hij zijn hoofd vlug om moest draaien om niet in lachen uit te barsten.

„Een ouwe motorboot!" herhaalde tante Gertrude op indrukwekkende toon. „Kunnen jullie je dat voorstellen' kerst duwde hij me bijna onder de trein en toen noemde hij me een ouwe motorboot. Daarna ging hij kalm door met zijn gesprek. Dat was nog niet alles, want even later zei een van de anderen: „Idioot!", gewoon hardop!" „Tegen u?" vroeg mevrouw Hardy.

Hij keek niet naar mij. Hij keek naar die blonde vent. Ik veronderstel, dat hij niet het lef had me in de ogen te kijken. Toen gaf die blonde bandiet hem een pakje. Daarna kwam ik tussenbeide. Ik begon met ze een uitbrander te geven en ik vertelde hun wat ik van hen dacht. Ik zei, dat ik hun persoonsbeschrijving door zou geven aan de directeur van de

spoorwegen. Niet Hattie trok me mee; die is zo bang als een wezel. Die kerels deden net of het hun met kon schelen, maar ik merkte toch, dat ze onder de indruk waren van mijn woorden. Ze haastten zich van de treeplank af. Ik stapte 'in en bijna op hetzelfde ogenblik begon de trein te rijden. De anderen moesten ook met de trein mee en sprongen nog vlug op de treeplank. Een van hen schreeuwde nog tegen de blonde os, die op het perron achtergebleven was: "Als het nodig is..... dezelfde grot!" Dezelfde grot! Hebbenjullie ooit zo'n onzin gehoord? Ongelukken veroorzaken en mensen lastig vallen om over een grot te praten!"

Tante Gertrude haalde diep adem om haar relaas voort te zetten, maar voor ze haar mond weer kon opendoen, vroeg Frank kalm: „Tante Gertrude, zou u die blonde man herkennen, als u hem zag?” n j x — „Of ik hem nog zou herkennen?” snauwde tante Gertrude. Waar zie je me voor aan? Natuurlijk zou ik hem herkennen en als ik hem ooit nog eens ontmoet, zal ik hem nog eens duidelijk maken, hoe ik over hem denk. Zo'n brutale hond!"

Frank staarde een ogenblik strak voor zich uit en sloeg dan opgewonden op zijn knie.

„Wat is er nu opeens met jou aan de hand?”, vroeg tante Gertrude verbaasd.

Niets — niets, " antwoordde Frank ontwijkend, maar even later stond hij op en verliet de kamer. Hij bleef beheerst, tot hij de deur achter zich dicht had gedaan. Dan rende hij als een gek

door de hal, rukte de deur open, sprong naar buiten en trok de deur met een klap achter zich dicht.

Met open mond staarde tante Gertrude naar mevrouw Hardy.

„” ..
Laura, " zei ze streng, „voor de zoveelste keer vraag ik me af
"of die jongen wel goed bij zijn verstand is. Wat heeft dat nu
weer te betekenen?"

Ik heb er geen idee van, " bekende mevrouw Hardy. „Jongens
zijn soms heel vreemd; je weet nooit, wat er in hun hoofd
omgaat!"

De stem in de grot

Frank verloor geen seconde tijd. Hij haalde zijn motor uit de garage en reed als een wilde naar Chet Morton.

Hij paste een paar dingen in elkaar uit het verhaal van tante Gertrude over de brutale, blonde kerel in Gresham. Van het ogenblik af, dat ze de naam van die stad had genoemd, had hij zijn oren gespitst, want het was ook immers tot in Gresham geweest, dat Chet en hij de grote, zwarte wagen hadden gevolgd. En toen tante Gertrude over een blonde kerel had gesproken, was Frank nog oplettender geworden.

Hij moest steeds maar aan de man denken, waarmee Joe op de dag, dat de automatiek was geopend, twee keer herrie had gehad. Het verhaal van tante Gertrude over de brutale rekel, die handtastelijk geworden was op het perron, had hem direct herinnerd aan het Blondje van de automatiek En dan die zinspeling op de grotten! En het feit, dat hij tante Gertrude een ouwe motorboot had genoemd. Dat was heel opvallend, want het was geen gebruikelijk scheldwoord-vermoedelijk was het uitgevonden door iemand, die dagelijks met motorboten te maken had.

„Ik kan me vergissen, " mompelde Frank, terwijl hij de heuvel bij de boerderij van Morton opreed, „maar ik geloof, dat dit het eerste goede spoor is. "

Toen hij voor het huis stopte, kwam Chet de trappen van de veranda afgestormd. „Heb je nieuws?" vroeg hij gretig, „Niet

over Joe. "

Chets gezicht betrok. „Ik dacht, dat je er opgewekt uitzag. "
„Ik heb geen nieuws over Joe, maar ik heb wel iets ontdekt,
dat ons misschien verder kan helpen. Moet je horen!"

Frank vertelde Chet van de ontmoeting van tante Gertrude met de man op het perron en diens geheimzinnige opmerking over de grotten. Toen hij uitverteld was, zei Chet weifelend-„Ik snap het verband niet met de verdwijning van Joe. "

„Herinner je je die grote kerel niet meer, die in de automatiek herrie maakte met Joe? En weet je niet, dat ik je vertelde dat Joe later nóg eens tegen die man is aangeboden en een pakje uit zijn hand heeft geslagen? Nou, die vent op het perron gaf de twee anderen ook een pakje. "

Chet floot tussen zijn tanden.

Dat is zo. Ik heb nooit meer aan die man gedacht, maar nu" je het zegt, geloof ik ook, dat het kan kloppen. Groot, blond en ruw. "

„En dan die toespeling op de grotten. Als die kerel inderdaad iets te maken heeft met de verdwijning van Joe, is Joe misschien ergens in een grot van de Barmet-baai opgesloten.

„Waar de auto's ook verborgen werden gehouden?"

Chet zinspeelde op een avontuur van de Hardy's in één van de vorige delen van deze serie „Autodieven". Frank en Joe Hardy waren op het spoor gekomen van een bende en hadden ontdekt, dat deze de gestolen wagens voor korte tijd verborgen hadden gehouden in de grotten aan de voet van de

rotsen aan de Barmet-baai. Dat waren trouwens met de enige grotten, die de jongens kenden. In de zaak „De verdwenen professor" — dit wordt in een ander deel van deze serie verteld — hadden ze een aantal grotten verderop langs de kust aan een grondig onderzoek onderworpen.

We gaan ze allemaal doorzoeken, " zei Frank. „Als we niets vinden in de grotten aan de baai, gaan we verderop langs de kust. Doe je mee, Chet?"

„Natuurlijk! Wie komen in aanmerking om ons te helpen? Biff en Jerry hebben er recht op mee te gaan, niet? Ze zouden wild worden, als we Joe vonden en zij waren er niet bij. "

„Het is helemaal niet zeker, dat we Joe vinden, " zei Frank. „Ik hoop alleen maar, dat we iets meer te weten komen over Blondje. "

Vooruit!" zei Chet, maar opeens herinnerde hij zich het vraagstuk, dat voor hem altijd het belangrijkste was: het voedselprobleem! „Als je nog een paar minuten geduld hebt, zal ik voor ons allebei een lunchpakket vragen. Het is mogelijk, dat we honger zullen krijgen — of liever, het is zeker, dat ik honger zal krijgen. "

Hij vloog naar binnen. Terwijl het lunchpakket werd klaargemaakt, belde Chet, Biff Hooper en Jerry Gilroy op. Hij vertelde hun, wat Frank had ontdekt. Daar ze steeds klaar waren voor een avontuur, beloofden ze dat ze binnen twintig minuten bij het botenhuis zouden zijn.

De grotten aan de Barmet-baai konden alleen per boot

worden bereikt en daar het nu laag tij was, was het noodzakelijk snel te vertrekken. Frank en Joe hadden een snelle boot, de Sleuth, en daarmee zouden de jongens nu gaan.

Een paar minuten later kwam Chet uit de keuken te voorschijn met een groot pak boterhammen. Hij volgde Frank naar buiten, klom bij hem op de motor en drukte het pak stevig tegen zich aan.

„Ga je gang, grote speurder!" zei hij opgewekt en Frank startte met een vaartje in een wolk van stof.

Biff en Jerry waren nog sneller geweest en stonden al bij het botenhuis te springen van nieuwsgierigheid.

„Wat is er nu eigenlijk aan de hand?" vroeg Jerry. „Weet je zeker, dat Joe in een van de grotten zit?"

„We weten helemaal niets zeker, " antwoordde Chet. „Je hebt met goed geluisterd. Ik zei alleen maar, dat er een kans bestond, dat hij daar zit. We vertellen jullie alles wel precies als we aan boord zijn. Kom!"

Frank opende het botenhuis en ze klommen allemaal aan boord van de Sleuth. De meertouwen werden losgegooid en de Sleuth gleed langzaam naar buiten. Frank had een beetje last om de motor op gang te krijgen. Hij knalde zelfs een paar keer voor hij regelmatig begon te draaien, maar toen kwam er opeens vaart in. Frank gaf vol gas en het ranke bootje schoot weg; de boeg sneed door het water, twee grote golven achter zich latend.

Ze lieten de rumoerige stad achter zich en stevenden recht

naar het wijde water. Ten zuiden van hen was de vlakke oever met de talloze boerderijen en de aantrekkelijke vakantiehuisjes; ten noorden zagen ze de witte streep van de kustweg. Daarachter rezen de grimmige rotsen tot een duizelingwekkende hoogte. Als hun tocht van die dag geen resultaten opleverde, zouden ze naar de stad terugkeren, zich op een langere afwezigheid voorbereiden en dan de grotten in die verderop gelegen rotsen gaan onderzoeken.

De hemel was erg bewolkt en in de verte, bij de smalle uitgang van de baai, zagen ze een vleugje mist. Frank staarde er met gefronste wenkbrauwen naar. Het zou heel wat tijd vragen de grotten te onderzoeken en als er mist kwam opzetten, konden ze net zo goed meteen rechtsomkeert maken. Het zou te gevaarlijk zijn de kust in de mist te naderen.

Frank vertelde nu ook Biff en Jerry het verhaal van tante Gertrude en de gevolgtrekkingen, die hij had gemaakt. De jongens waren enthousiast en waren er allebei van overtuigd dat dit spoor een stevig houvast bood. „Te oordelen naar de beschrijving die je tante van hemgaf, zou die kerel heel goed onze vriend uit de automatiek kunnen zijn, " zei Jerry. „Hij trapte iedereen op z'n tenen en hij was bar onbeschoft. Een nare vent, die Blondje. "

„En wat z'n hersens betreft — hij leek me het buskruit ook niet uitgevonden te hebben, " zei Biff.

„Hij zal al zijn hersens wel nodig hebben, als wij zijn spoor kunnen vinden, " zei Chet. „Als het hard tegen hard gaat, zullen we zijn signalement aan de politie doorgeven. "

„Als hij werkelijk iets met de verdwijning van Joe te maken heeft, " zei Frank, „vraag ik me af — waarom? Het is toch onzinnig, dat hij Joe ontvoerd zou hebben om zo'n beetje herrie. "

„Er zit meer achter, " zei Jerry. „Meer dan we denken. Frank had een grote bocht beschreven en nu naderden ze in snelle vaart de rotsen. Frank herinnerde zich de keer, dat ze in de baai jacht op de autodieven hadden gemaakt. Ook toen waren diezelfde grotten hun doel geweest en ze waren erin geslaagd de dieven te slim af te zijn.

De mist was dichter geworden en naderde nu als een hoge, dreigende muur. Chet fronste zijn wenkbrauwen.

„We halen het niet, " zei hij. „We zitten midden in de mist voor we de grotten hebben bereikt. "

„Daar ben ik ook bang voor, " gaf Frank toe, „maar ik geef het niet op, nu we eenmaal zover zijn. "

„Ik ben een paar keer in de baai geweest met mist, " gromde Biff Hooper, „en elke keer hoopte ik, dat het de laatste keer zou zijn. Je weet nooit of je niet door andere schepen overvaren zal worden en je hebt er meestal pas erg in als het te laat is. Je kunt ze niet zien, tot ze boven op je zitten en als het dan toevallig een stoomschip is, ben je er geweest. "

„Laat ze maar komen, " zei Chet, terwijl hij behaaglijk achterover leunde, „ik kan zwemmen. "

„Je zult wel hard zwemmen, als je een klap gehad hebt van de boeg van een passagiersschip. "

„Niks, klap, " zei Chet. „Ik zwem al voor het zover is!"

De mist kwam nu sneller opzetten en een paar minuten later zaten ze er middenin, zodat ze niet verder dan een paar meter konden zien. Frank had vlakbij een sleepboot gezien, die op weg was naar de stad, maar nu was het schip in de mist uit het gezicht verdwenen. Hij vertraagde de snelheid van de Sleuth aanzienlijk.

„Dat is niet zo mooi, Frank, " zei Jerry. „Hoe lang zal die mist blijven hangen, denk je?"

„Je woont net zo lang in Bayport als ik, Jerry. Chet, vertel jij Jerry eens, hoe lang die mist zal blijven hangen. "

„Twee uur en twintig minuten minder dan een sneeuwstorm, " antwoordde Chet gewichtig.

De Sleuth gleed nu heel langzaam door het water.

Terugkeren was nu even gevaarlijk als verder varen. Ze hadden er geen idee van, hoeveel schepen de haven na hen verlaten hadden en met elk van die schepen konden ze in aanvaring komen. Het beste was dus, heel langzaam naar de kust te stevenen en maar te hopen, dat de mist snel zou optrekken.

Frank dacht, dat hij het stampen van een dieselmotor hoorde, maar was er niet zeker van. De mist vervormde het geluid, zodat men niet meer met zekerheid kon bepalen welk geluid het was of uit welke richting het kwam.

Dan hoorde hij opeens het mistroostige loeien van de misthoorn van de sleepboot. Hij meende, dat het geluid ver naar rechts weerklonk en dat van die zijde geen gevaar dreigde. Maar toen hij de misthoorn wéér hoorde, scheen

deze van links te komen en niet eens zo heel ver bij hen vandaan. Frank begon bang te worden.

„Die ouwe sleepboot heeft in een halve minuut minstens twee kilometer afgelegd, " bromde Chet.

Nog voor hij uitgesproken was, loeide de sirene weer en ditmaal vlak voor hen.

„Snap jij er iets van, Frank?" vroeg Chet.

„Ik geloof, dat hij vlakbij is, maar waar? Allemaal goed uitkijken!"

„Probeer maar eens iets te zien in deze mist, " gromde Biff.

„Ik zie de punt van onze boot nauwelijks. "

Weer loeide de misthoorn en deze keer zo dichtbij, dat de Sleuth ervan trilde. Ze hoorden de motor van de sleepboot duidelijk stampen, maar waren het niet eens over de plaats, waar deze zich moest bevinden.

„Leun zo ver mogelijk naar voren, Chet, " beval Frank, „en gil, als je wat ziet. "

Chet trachtte de mist met zijn blikken te doorboren. Opeens slaakte hij een schrille kreet.

„Hij komt recht op ons aan!"

Hij was nog niet uitgesproken, toen ook de anderen een donkere schaduw vlak voor de Sleuth zagen opdoemen. Een aanvaring scheen niet meer te vermijden!

Er was geen ogenblik meer te verliezen!

De motor van de Sleuth begon opeens te brullen, toen Frank zoveel mogelijk gas gaf en het roer een halve slag deed beschrijven.

De sleepboot scheen met een fantastische snelheid op hen toe te komen. Hij was nog slechts een paar meter van de Sleuth verwijderd geweest, toen de jongens hem als een dreigende schaduw in de mist hadden zien opdoemen. Nu zagen ze zelfs een man, die over de reling hing en wild met zijn armen zwaaide. De misthoorn loeide weer.

De Sleuth zwenkte plotseling en schoot precies voor de boeg van de sleepboot weg.

Gedurende één seconde, waarin de jongens 'alle vier hun adem inhielden, leek het dat niets hen nog kon redden. De jongens wachtten alleen nog maar op de stoot, die ze van de grotere boot zouden krijgen en die de Sleuth onherroepelijk naar de haaien zou jagen. Maar het bootje luisterde voortreffelijk naar de minste beweging van het roer en werd door Frank meesterlijk bestuurd.

De Sleuth werd niet geraakt. De sleepboot schoot voorbij op een afstand van hoogstens een meter. Zodra het ranke vaartuigje in het kielzog van de snelvarende sleepboot terecht kwam werd het heen en weer geslingerd. Maar dat duurde niet lang. Frank slaagde erin het scheepje meester te blijven. Eén ogenblik zagen de jongens de achtersteven van de sleepboot, die even later weer door de mist aan het gezicht werd onttrokken.

Chet Morton verbrak de stilte.

„Tjonge, dat scheelde geen haar!”

Jerry Gilroy, die zijn evenwicht had verloren, toen de Sleuth opeens een scherpe zwenking had gemaakt, krabbelde weer

overeind en knipperde met zijn ogen.

„Zijn we niet geraakt?“ stamelde hij.

„We zijn er nog, “ lachte Frank.

Biff Hooper zat te rillen; hij was van de vier jongens het bangst geweest.

„Dat is de allerlaatste keer dat ik me in de baai waag, als er mist dreigt, “ verklaarde hij plechtig. „Oef! Ik heb het er warm van. “ Hij wreef met zijn zakdoek over zijn voorhoofd.

Nu het gevaar voorbij was, werd Chet weer de grappenmaker van altijd. Hij trad op zijn drie vrienden toe en drukte hun zwijgend de hand. Dan drukte hij zichzelf de hand en ging weer zitten.

„Waar is dat goed voor?“ vroeg Jerry wantrouwend.

„Ik wenste jullie en mezelf geluk. “

„Waarom?“

„Omdat we nog in leven zijn. “

De anderen lachten. „Ik had liever, “ zei Frank, „dat je ons kon gelukwensen, omdat de mist opgetrokken was. “

Hij had de snelheid van de Sleuth weer verminderd en zijn boot weer in de oorspronkelijke koers gebracht. Traag kroop het bootje voort, in de richting van de rotsen, die de kustlijn vormden.

Frank mocht de Sleuth niet te dicht naar de kust sturen, want dan liep hij gevaar tegen een van de rotsen te pletter te varen. Het was meer op het gevoel, dat hij een hele poos heen en weer kruiste in de hoop, dat de mist op zou trekken. Die hoop ging een half uurtje later in vervulling. De mist werd

opeens veel dunner; er kwamen open plekken in en er werden flarden gevormd, die zich snel oplosten.

Niet veel later kregen ze een glimp van de kustlijn te zien. Ze waren slechts een tweehonderd meter van de kust af en ongeveer op de plaats, die ze hadden willen bereiken.

„Dat ziet er beter uit!" zei Chet tevreden. „De mist trekt op en we zullen toch nog een enkel grotje kunnen pikken. "

Niet veel later was de mist helemaal verdwenen. Frank stuurde de Sleuth dichter op het strand toe, hoewel hij buitengewoon voorzichtig bleef om niet in aanraking te komen met de talrijke rotsen, die hun punten dreigend boven het water uitstaken. De vier jongens keken strak naar de rotsen, die loodrecht uit het water oprezen, om de eerste grot te ontdekken.

„Het is nu hoog water, " zei Frank, „en we kunnen beter alleen die grotten nemen, die nu vlak boven het water liggen. Iemand die hierheen is gebracht om gevangen te worden gehouden, wordt natuurlijk per boot gebracht. En de kidnappers zullen het zich wel niet moeilijker hebben gemaakt dan nodig was door hun gevangene naar boven te slepen, want vlak bij de waterlijn zijn grotten genoeg. "

Jerry, die zich vlak bij de boeg van de Sleuth bevond, wuifde in de richting van een rotspartij, die ver in het water vooruitstak. „Daar is de eerste grot!" riep hij.

„Die grot herinner ik me, " antwoordde Frank. „Daar zijn we in geweest, toen we op zoek waren naar de schuilplaats van de autodieven. Dat is niet veel, die grot; maar een meter diep.

We moeten de grotere grotten zoeken, die diep onder de rotsen doorlopen. "

Ze voeren voorbij verschillende kleine grotten, tot grote teleurstelling van Jerry. Ten slotte slaakte Chet een kreet.

„Nu zijn we er!"

Frank had de Sleuth voorzichtig om een uitstekende rotspunt geloodst en nu zagen de jongens de dreigende, zwarte openingen van grote grotten, die maar een paar voet boven de waterlijn lagen. Chet beweerde, dat er grotten bij waren, „waar een olifant op zijn zij in zou kunnen. " Frank stuurde zijn bootje zo dicht mogelijk onder de granieten rotsen, die meer dan vijftig meter steil de hoogte in rezen.

„Pracht plaats om te duiken!" zei Biff.

Frank stuurde de Sleuth voorbij de eerste grotten. Hij kende ze nog wel, wist zo ongeveer welke in aanmerking kwamen en achtte het tijdverlies, er nog eens een kijkje te gaan nemen.

Sommige lagen zo dicht boven het water, dat de eerste de beste golf zo naar binnen kon spoelen bij wat ruw weer.

Een eindje verder zag hij de eerste grot, die in aanmerking kwam voor een onderzoek. De opening was ongeveer twee meter breed en lag een heel stuk boven de waterlijn, zodat de grot zelfs bij stormweer droog zou blijven. Hij stuurde de boot recht op de grot af.

„Klim aan wal, jongens, " zei hij, „en ga eens een kijkje nemen. Ik zal voor de boot blijven zorgen. "

Toen de boeg van de Sleuth de rotsen bijna raakte, lieten de jongens zich over de reling naar beneden glijden, tot ze

houvast vonden op de losliggende rotsen. Als apen klommen ze langs de steile rotswand naar boven en even later bereikten ze de grot. Ze verdwenen uit het gezicht. Frank liet de Sleuth zachtjes voor- en achteruit varen, zodat de boeg nooit verder dan een paar meter van de rotsen verwijderd was en de schroef steeds in voldoende diep water bleef.

Het duurde niet lang voor de drie jongens weer uit de grot te voorschijn kwamen. Hun gezichten verrieden niet alleen, dat ze niets gevonden hadden, maar ook, dat deze tegenslag voor hen een grote ontgoocheling was. Frank liet zich echter niet zo gauw ontmoedigen. Van het begin af was hij ervan overtuigd geweest, dat ze maar één kans op de tien hadden om iets te vinden en het zou al te mooi zijn geweest, als ze meteen in de eerste grot iets gevonden zouden hebben. Hij wist niet met zekerheid, of Blondje op het perron van het station te Gresham op de grotten aan de kustweg had gezinspeeld en bovendien waren er nog tal van grotten, die in aanmerking kwamen om te onderzoeken.

„We zullen langzaam verder varen, " zei Frank, toen de anderen weer aan boord waren, „en de geschiktste er uitpikken. Er zijn niet veel grotten, waar je iemand prettig in kunt verbergen. "

„Prettig!" zei Chet verachtelijk. „Die grot waar we daarnet in hebben gekeken, was zo vochtig als een kelder. "

De Sleuth gleed langzaam onder de rotsen langs. Wanneer ze een grot zagen, die gemakkelijk te bereiken was, stuurde Frank zijn boot in die richting en dan gingen de andere drie

jongens aan wal om in het donkere gat te gaan kijken. Ze hadden echter niet veel succes. Alle grotten waren verlaten. De uren verstreken. De jongens onderzochten de ene grot na de andere tot ze ten slotte de plaats bereikten, waar de rotsen ophielden en overgingen in zandige heuvels en met houtgewas begroeide hellingen. Ze begonnen te vrezen, dat ze het onderzoek zouden moeten opgeven.

Er was nog slechts één grot over, maar de opening was zo klein en lag zo hoog boven het water, dat Chet het onzinnig vond een arm- of beenbreuk te riskeren door daarheen te gaan.

„We kunnen 't beter opgeven, " verklaarde hij. „Waarom zouden de bandieten naar die grot zijn gegaan, terwijl er zoveel andere zijn, die je beter en gemakkelijker kan bereiken. Het is een gevaarlijke klim van twintig-dertig meter naar die grot. "

„'t Is niet zo gevaarlijk als het lijkt, " zei Frank. „Ik zie tenminste een soort van spoor, dat er recht naar toe loopt. " „Ik ga in ieder geval mee, " zei Jerry.

„Ik zal de boot er zo dicht mogelijk bij brengen, " zei Frank. De jongens staarden strak naar de kleine opening, die er niet erg veelbelovend uitzag.

„Ik geloof dat je gelijk hebt, Chet, " zei Frank. „Het zou erg dwaas zijn die grot er uit te pikken, terwijl zoveel andere meer voor de hand liggen. We zullen er maar geen tijd aan verspillen. "

„Des te beter, " zei Chet. „Ik ben toch al drie pond afgevallen

vandaag. "

„Dan kun je er beter nog een stuk of vijftig bij nemen, " zei Biff gevoelloos. „Als we Chet beneden zijn normale gewicht kunnen brengen, bewijzen we hem een goede dienst!"

Frank luisterde niet naar de plagerij van de jongens. Hij staarde strak naar het bijna niet te onderscheiden spoor, dat zich tussen de rotsen door naar de grot slingerde.

„We zijn toch bijna aan het eind van de tocht, " zei hij zacht, „dus kunnen we er wel eens een kijkje gaan nemen. Zorg jij voor de boot, Chet? Dan ga ik eens mee naar boven. "

Frank had iets gezien, dat geen van de anderen opgemerkt scheen te hebben. Het was slechts een stuk van een krant, dat vlak bij de ingang van de grot lag, maar Frank was ervan overtuigd, dat dit een betekenis moest hebben. Het was niet waarschijnlijk, dat het stuk krant van de landzijde over de rotsen was gewaaid. In de eerste plaats zou het dan in het water zijn terechtgekomen en in de tweede plaats gebeurde het hoogst zelden, dat iemand de rotsen van de landzijde beklom. Dat stuk krant was verloren of achtergelaten door iemand, die in de buurt van de grot was geweest. Wanneer? Dat was het, wat Frank wilde ontdekken.

Chet voelde wel, dat er iets bijzonders verborgen zat achter Franks plotselinge beslissing om toch naar boven te gaan en nu betreurde hij zijn opmerkingen over de moeilijkheden van de beklimming. Hij wilde nu graag mee, maar de anderen hielden hem aan zijn woord en met een somber gezicht nam hij het roer van de Sleuth over.

Frank was de eerste, die van het bootje op de rotsen klom. Biff en Jerry volgden hem, een beetje verbaasd over de haast, die Frank opeens scheen te hebben.

De oudste van de Hardy's begon de beklimming en vorderde met verrassende snelheid. Er was eigenlijk geen sprake van een pad, dat men kon volgen, maar er was wel een onduidelijk spoor, dat zigzaggend de hoogte in slingerde en recht naar de ingang van de grot scheen te leiden.

Toen Frank de plaats bereikte, waar het stuk krant lag, bukte hij zich snel om het te bestuderen. Het was ontzettend vuil en smerig, omdat het 's nachts hard had geregend, maar de naam en de datum waren nog duidelijk te lezen. Het was een exemplaar van de Greshambode van twee dagen geleden! Franks hart sprong op. Gresham! Het was nu al de derde keer, dat hij op de naam van die stad stootte. Hij stopte de krant in zijn zak en klom verder naar boven.

„Heb je iets ontdekt?“ vroeg Jerry, die hijgend achter hem aan kwam.

„Misschien!“

Frank bereikte de opening van de grot. Hij keek naar binnen. De grot was groter dan hij had gedacht. De ingang was smal, maar gaf toegang tot een grot met de afmetingen van een grote zaal, terwijl verschillende brede gangen erop wezen, dat deze zaal slechts de eerste was van een netwerk van onderaardse kamers.

Hij haalde een zaklantaren te voorschijn en drukte op de knop. De lichtstraal gleed over de rotswanden. De vloer was

vrij effen. Even gleed de lichtstraal over een voorwerp, dat tegen een van de wanden stond. Frank liet het licht erop rusten en zag, dat het een kleine houten kist was, zoals die wel eens worden gebruikt om voorraden in te pakken.

„Hier is iemand geweest!" schreeuwde Frank opgewonden, toen de anderen zich bij hem voegden. „Kijk! Daar staat een kistje!" Hij liet de lichtstraal van zijn zaklantaren verder glijden.

„En kijk! Daar liggen broodkorstjes. Ik weet zeker, dat hier iemand geweest is — nog geen twee dagen geleden!"

„Die iemand schijnt er nu niet meer te zijn," zei Jerry.

Hij was nog niet uitgesproken, toen ze alle drie een eigenaardig geluid hoorden. Het scheen uit de donkerste hoek van de grot te komen. Het geluid werd herhaald en de jongens keken elkaar vragend aan.

„Dat is iemand die kreunt!" riep Frank uit.

Biff wees met een trillende vinger naar een soort van muurtje, dat een paar meter hoog was en een hoek van de grot afsloot.

„Daar kwam het vandaan!" fluisterde hij.

Frank liet zijn lichtstraal verder spelen, maar ze zagen niets.

Weer hoorden ze het kreunende geluid.

„En toch is er iemand in de grot," mompelde Frank.

Hij sloot zijn hand steviger om zijn zaklantaren en trad op het muurtje toe.

De ontsnappingHeel voorzichtig liep Frank om het muurtje heen en verlichtte de donkere ruimte, die erachter was.

De lichtstraal viel op een menselijke gestalte, die gebonden op een paar oude zakken lag. Een zwakke stem fluisterde:

„Frank!"

„Joe!" schreeuwde Frank en sprong naar voren.

Biff en Jerry slaakten eveneens een kreet van vreugde. Ze voegden zich bij Frank en bogen zich nu ook over hun ongelukkige vriend, van wie ze zo lang gescheiden waren geweest.

Het was inderdaad Joe, die daar achter het muurtje lag, maar hij leek niet meer op de vrolijke, levenslustige jongen van een paar dagen geleden. Hij zag er ontzettend bleek uit en was zo zwak, dat hij ternauwernood kon praten. Zijn voeten waren met een zwaar touw stevig aan elkaar gebonden.

„Blij weer eens een vriendelijk gezicht te zien, " fluisterde Joe.

„En dan te denken, dat we al half en half besloten hadden deze grot niet te onderzoeken!" riep Frank uit.

Hij had zijn zakmes al te voorschijn gehaald en was het touw, waarmee Joe gebonden was, aan het doorhakken.

Jerry en Biff wisten zich geen raad van vreugde. Ze dansten in het rond en bombardeerden Joe met een stroom van vragen.

„Wat is er gebeurd? Wie heeft je hier gebracht? Waarom hebben ze je vastgehouden? Was het de bedoeling je van honger te laten sterven?"

„Ik heb in ieder geval honger als een beer, " zei Joe, toen Frank hem bevrijd had en hij rechtop kon gaan zitten.

„Gistermiddag heb ik voor het laatst iets te eten gehad. Ik zal jullie later alles wel vertellen. Ik ben nu te moe en te slap om wat te zeggen. "

De jongens begrepen, dat Joe een paar moeilijke dagen

achter de rug had en bedwongen hun nieuwsgierigheid om meteen te weten te komen, wat er gebeurd was.

„Hoe zijn jullie hier terechtgekomen?“ vroeg Joe. „Hoe hebben jullie me gevonden?“

Frank vertelde hem het verhaal van tante Gertrudes ontmoeting met de brutale Blondje op het station van Gresham en zijn zinspeling op de grotten. Dit had hem ertoe gebracht, besloot Frank, in de grotten te gaan zoeken. Maar ze zouden zeker niet hier zijn gekomen, als Frank er niet dat stuk krant had zien liggen.

„Wat een geluk voor mij, dat je die krant in de gaten kreeg, " zei Joe met een diepe zucht van dankbaarheid. „Een van die kerels had gisteren een beetje eten bij zich. Dat was in een krant gewikkeld. Het moet die krant zijn geweest, die je voor de grot zag liggen. "

„Heeft de brutale, blonde kerel, die we destijds leerden kennen, iets met de zaak te maken?“ vroeg Frank.

Joe knikte.

„Hij heeft er alles mee te maken. Maar anderen ook. Ik zal je alles vertellen, zodra ik een beetje ben bijgekomen. Het is een lang verhaal. "

Frank drong niet op een verklaring aan; dat had nog de tijd.

„Chet is met de boot onder aan de rotsen, " zei Frank. „Denk je, dat je met ons mee kunt gaan? Tjonge, wat zal Moeder blij zijn!"

„Tante Gertrude zal wel beweren, dat het aan haar te danken is, " zei Joe met een flits van zijn vroegere opgewektheid.

Hij trachtte op te staan, wankelde even op zijn benen en zou zeker gevallen zijn, als Frank hem niet had ondersteund.

„Gaaf het niet?" vroeg Jerry bezorgd.

Joe schudde zijn hoofd en ging weer zitten.

„Ik heb niet de minste kracht in mijn benen. Vermoedelijk hebben de touwen te strak gezeten. Trouwens — ik heb zo'n honger geleden, dat ik me totaal machteloos voel. Misschien zal het over een paar minuten beter gaan. "

„We kunnen je dragen, " stelde Biff voor.

„Nee, nee, " zei Joe, „geef me een paar minuten tijd om bij te komen. Dan gaat het wel weer!"

Op dat ogenblik hoorden ze plotseling een verrassend geluid; het geluid van een rots, die losgekomen was en naar beneden viel.

„Wat is dat?" fluisterde Biff.

Joe probeerde overeind te komen.

„Ze komen terug!" zei hij.

„Wie?"

„De mannen! Vlug! We moeten maken, dat we wegkomen!"

„Hoe kunnen ze de grot binnenkomen?" vroeg Frank.

„Er is een ingang aan de landzijde, " verklaarde Joe snel.

„Kom! Gauw! Als ze ons vinden, houden ze ons alle vier gevangen!"

Ze hoorden nu vage stemmen, die van een grote afstand tot hen doordrongen. Ze verloren geen tijd meer.

Frank en Jerry namen Joe in hun midden en droegen hem half naar de uitgang van de grot. Biff ging voorop om

eventuele hindernissen uit de weg te ruimen. Toen de jongens weer in de open lucht kwamen keken ze vol ontsteltenis naar de afstand, die ze nog moesten afleggen om de Sleuth te bereiken.

Chet kreeg hen onmiddellijk in de gaten en slaakte een ware oorlogskreet van vreugde.

De anderen maakten wilde gebaren om hem aan het verstand te brengen, dat hij zijn mond moest houden, maar Chet begreep er niets van en maakte een kabaal van jewelste. Hij sprong in de lucht als iemand, die een heidense dans uitvoert, schreeuwde zo hard hij kon en greep toen, tot grote ontsteltenis van de anderen, naar de scheepsroeper om nog meer leven te kunnen maken.

De jongens konden niets anders meer doen dan trachten de boot zo vlug mogelijk te bereiken. De mannen, die door de onderaardse gang op weg waren naar de grot, zouden het kabaal zonder twijfel horen en zich haasten om een onderzoek in te stellen.

Joe kon nauwelijks op zijn benen staan. Frank en Jerry hielden hem stevig tussen zich in en begonnen zo snel, als de omstandigheden het toelieten, naar beneden te strompelen. Ze bereikten een betrekkelijk brede richel, zonder dat er achter hen iets was gebeurd, maar net toen ze langs die richel verder wilden gaan, hoorden ze een wilde kreet achter zich. Frank keek over zijn schouder.

Er stond een man voor de ingang van de grot. Hij draaide zich om en schreeuwde iets naar de mannen, die zich nog in

de grot bevonden. Deze voegden zich een seconde later bij hem. Het waren er twee.

„Laat me achter, jongens, " smeekte Joe. „Ik hou jullie alleen maar op. Als jullie me verder mee willen nemen, zitten we allemaal in de puree. "

„Jou achterlaten!?! Ga nou!" gromde Jerry tussen zijn tanden. „Als jij hier blijft, blijven we allemaal. "

Biff was snel naar beneden geklauterd om Chet op de hoogte te stellen van de toestand. Maar deze had intussen de mannen al opgemerkt en had een eind gemaakt aan zijn gebrul. Frank en Jerry vorderden slechts heel langzaam, met Joe in hun midden. Het kostte hun de grootste moeite zelf op de been te blijven, want de rotsen waren erg glibberig.

Frank keek weer over zijn schouder.

Hij zag, dat een van de mannen iets uit zijn zak had gehaald en ermee in hun richting wees. Het was een revolver!

Een van de andere mannen had zich gebukt en was stenen aan het oprapen.

De revolver blafte. Instinctief bukten ze zich. Een kogel floot over hun hoofden. Een zware kei kwam een paar meter voor hen terecht en sprong met een wijde boog in het water, vlak bij de Sleuth.

Ze werden onder vuur genomen. De man met de revolver schoot zijn hele magazijn leeg en het was een geluk voor de jongens, dat hij zo slecht mikte. De twee andere mannen bekogelden hen met grotere en kleinere stenen, maar de jongens werden gelukkig niet geraakt.

Biff was aan boord van de Sleuth geklommen, klaar om de anderen erin te helpen. Chet hield de boot in bedwang, maar kon meteen starten.

„Snel! Snel!" brulde Biff.

Nog een paar meter.

De drie jongens bereikten de rotsen vlak voor de boot. Jerry liet Joe los en sprong aan boord.

„Kom, Joe!" schreeuwde hij.

Joe stak zijn armen op. Jerry en Biff grepen hem beet en hesen hem aan boord.

Een van de mannen had de achtervolging ingezet en was nu vlakbij.

Frank had zich net een beetje gebukt om een sprong naar de Sleuth te maken, toen hij een vreselijke klap tegen zijn linkerbeen kreeg. Hij slaakte een kreet van pijn, verloor zijn evenwicht en viel half in het water. Toen hij zich aan een rots vastgreep en trachtte overeind te komen, voelde hij, dat zijn linkerbeen niet meer aan zijn wil gehoorzaamde. Een van de keien, die door de mannen geworpen waren, had op het laatste moment doel getroffen.

De man met de revolver scheen zijn wapen herladen te hebben, want hij schoot weer: er vloog een splinter van de boeg van de Sleuth!

Biff liet zich over de reling glijden. Tot zijn knieën in het water greep hij Frank bij de schouders en trok hem naar de boot. Frank moest op zijn tanden bijten om het niet uit te schreeuwen van pijn. Jerry kreeg zijn schouder te pakken en

trok hem naar boven, terwijl Biff hem zo hoog mogelijk uit het water hief. Geen twee seconden later klauterde Biff als laatste aan boord.

De man die de achtervolging had ingezet, was nu nog maar een paar meter van de boot verwijderd. De anderen waren de Sleuth nu met grote rotsen aan het bombarderen.

Chet liet de motor loeien. Langzaam gleed de Sleuth achterwaarts van de rotsen weg. Frank lag languit op de bodem van de boot, hijgend, zijn gekwetste been hoog opgetrokken. Hij was bijna blind van de pijn, maar toch zag hij, dat de twee mannen bij de ingang van de grot een heel zwaar rotsblok naar de rand van de afgrond zeulden.

„Kijk uit!" schreeuwde hij.

Op dat ogenblik begon het rotsblok met toenemende snelheid naar beneden te rollen.

Jerry begroef zijn gezicht in zijn handen.

„We zijn er geweest!" schreeuwde hij wild.

Het zware rotsblok kwam recht op hen af, met donderend geraas; zou het de boot met één klap verpletteren.....?

Joe's verhaal

Chet moest op zijn tanden bijten om zich te beheersen. De verleiding, vol gas te geven was bijna onweerstaanbaar, maar hij wist heel goed, dat de ramp dan onafwendbaar was.

Het rotsblok rolde verder. Opeens maakte het een sprong, kwam recht op de boot af en stortte op een afstand van nog geen tien centimeter ernaast in het water.

De Sleuth kreeg een geweldige schok en een ogenblik leek het, alsof de boot overstag zou gaan. De jongens werden kletsnat van het opspattende water, maar — ze waren gered! Chet slaakte een kreet van vreugde, want nu was hij ver genoeg van de rotsen verwijderd om een beetje meer gas te kunnen geven. De Sleuth gleed sneller achteruit; even later gaf hij een ruk aan het roer en met loeiende motor schoot het ranke bootje voorwaarts.

De man, die machteloos op de vaste wal achtergebleven was, stak zijn vuist op en schreeuwde de jongens wilde verwensingen na. Ze keken niet eens naar hem; ze waren veel te blij, dat het op het allerlaatste momentje nog goed gegaan was.

Met op elkaar geklemde tanden kroop Frank overeind. De scherpe punt van de rots had een diepe snijwond veroorzaakt in zijn kuit, maar hij voelde, tot zijn grote opluchting, dat zijn been niet gebroken was. Chet bestookte zijn vrienden met een hele reeks opgewonden vragen, maar niemand

antwoordde hem. Biff en Jerry deden hun best, Joe zo gemakkelijk mogelijk op een bank te leggen. Joe was totaal uitgeput. De inspanningen van de vlucht waren te veel voor hem geweest.

„En dat heb ik gemist!" klaagde Chet. „Vijftig van die rotsen heb ik beklommen en in elke grot gekeken van Bayport tot hier, maar toen Joe gevonden werd, zat ik hier in de boot. "

„Dat was maar goed ook, " zei Jerry. „Als jij niet had klaargestaan om dadelijk weg te varen, zou het er voor ons niet zo mooi hebben uitgezien. "

„Waarom is het altijd dezelfde, die pech moet hebben?" klaagde Chet verder. „Sommige lui hebben altijd geluk. Ik was er aldoor bij, behalve toen het spannend werd. Vertel me dan tenminste eens, wat er is gebeurd. Wie waren die mannen, die schoten en met rotsblokken smeten? Hebben jullie met hen gevochten? Hoe is Joe eigenlijk in die grot terechtgekomen?"

„Let jij nou maar op je roer, joh, en wacht met al je vragen nou maar, tot we tijd voor je hebben. "

„We moesten maar teruggaan om die snuiters mores te leren, " verklaarde Chet. „Stel je voor: met een beetje geluk hadden ze de Sleuth doodgemoedereerd gekelderd. "

„Ik zou ook wel graag iets meer van die kerels willen weten, " mompelde Frank, die zich naast Chet liet neervallen, „maar het ogenblik lijkt me nu minder geschikt, 't Is een onguur stelletje om te zien, en we moeten met Joe rekening houden. Hij is er erg aan toe. Hij moet zo gauw mogelijk naar huis en

in zijn bed. "

„Hij heeft kennelijk honger geleden, " zei Chet medelijdend. Joe deed zijn ogen open.

„Ik verga van de honger, " fluisterde hij.

Chet greep het lunchpakket, dat hij van thuis had meegebracht en gaf het aan Joe.

„Ik wist, dat het goed te pas zou komen, " zei hij tevreden. „Ga je gang!" .

Joe ging zijn gang! Hij hapte met zoveel overtuiging in de eerste boterham, dat de anderen begrepen, dat hij uitgehongerd was. De boterhammen knapten hem wel wat op, maar toch niet zo, dat hij meteen een verslag van zijn avonturen kon geven.

Frank stelde Chet tevreden door hem te vertellen, wat ze zelf in de grot beleefd hadden. Chet bleef luidkeels klagen, omdat hij er nu net niet bij geweest was, toen Joe was ontdekt. „Hun teleurstelling dat ze niet direct het verhaal van Joe te horen kregen, had echter niets meer om het lijf, zo blij waren ze dat ze Joe ten slotte hadden teruggevonden.

Ze bereikten Bayport en Joe werd onmiddellijk met een taxi naar huis gebracht. De vreugde en de opluchting van mevrouw Hardy waren zo ontroerend, dat de jongens zich meer dan beloond achtten voor hun inspanningen, afgezien van hun eigen vreugde, dat hun vriend weer in veiligheid was. mevrouw Hardy en de opgewonden tante Gertrude naar bed gebracht. Hij viel bijna direct in slaap.

Toen de dames zich weer bij de jongens voegden, vertelde

Frank hoe ze Joe gevonden hadden. Zoals Joe voorspeld had, eiste tante Gertrude de eer voor zich op.

„Ik wist het!" zei ze nadrukkelijk. „Die blonde snuiter, hè? Ik wist het van het eerste moment af! Heb ik 't je niet gezegd, dat hij er net uitzag als een man, die jongens kidnapte? Hèb ik 't je niet gezegd?"

Frank herinnerde er zich niets van, maar hij was te beleefd om het te zeggen.

„Als ik niet bij jullie op bezoek was gekomen, " verklaarde tante Gertrude, „zou Joe nooit zijn gevonden. Ik zei jullie, dat ik de oplossing zou vinden, als ik maar even mijn denk-muts opzette. En als ik samen met jullie in die grot v/as geweest, zouden de kidnappers er niet zo genadig zijn afgekomen. Dat heb je nu van die jongens van tegenwoordig! Ik vertel je, wat je te doen hebt, maar je bent nog niet eens zo beleefd, me uit te nodigen om mee te gaan. Hoewel ik niets anders had verwacht! Ik ben benieuwd naar het verhaal, dat Joe ons te vertellen zal hebben. Het is een geluk, dat hij niet is vermoord. "

Het was al heel laat, die avond, toen Joe uit zijn slaap ontwaakte. Het eerste, wat hij vroeg, was eten en hij kreeg een maaltijd om duim en vingers bij af te likken. Daar knapte hij genoeg van op om zijn verhaal te vertellen. Hij was nog slap, maar de rust en het eten hadden hem goed gedaan.

„Ik ging met Iola mee, " vertelde Joe, „toen ze de Crabb-jongens ging uitnodigen, ijs te komen eten. We liepen voorbij wat struikgewas, toen plotseling twee armen te voorschijn

kwamen en me beetgrepen. Ik was zo verbaasd, dat ik een paar seconden lang sprakeloos was. Toen ik de struiken ingetrokken werd, gaf ik een schreeuw. De man, die me had overweldigd – tussen haakjes: het was Blondje – sloeg zijn hand voor mijn mond, zodat ik geen kik meer kon geven. Hij was te sterk voor me. Hij sleepte me mee naar een wagen, die langs de kant van de weg stond geparkeerd. Toen haalde hij zijn revolver te voorschijn en zei, dat hij zou schieten als ik één verkeerde beweging maakte. "

„Hemeltje!" riep tante Gertrude uit.

„Nou, ik wist, dat ik niet tegen hem was opgewassen, dushield ik me erg koest en stapte in de wagen. Trouwens _ik was benieuwd waar het om begonnen was, want ik kon me niet voorstellen, waarom iemand mij zou kidnappen. "

„Weet je dat nu wèl?" vroeg Frank opgewonden.

„Ja, maar laat me nu alles vertellen, zoals het is gebeurd.

Blondje klom achter het stuur, reed een eind en stopte toen langs de kant van de weg. Ik vroeg hem, waarom hij me ontvoerd had en hij antwoordde: „Je weet te veel!" Ik vroeg hem natuurlijk, waar ik te veel van wist en toen kwam de aap uit de mouw. Herinner je je niet Frank, dat die kerel een pakje liet vallen, toen ik de tweede keer tegen hem aan botste – vlak voor de juwelierswinkel? Nou, hij dacht, dat ik had gezien, wat er in dat pakje zat. Nadat we ongeveer een half uur aan de kant van de weg hadden gestaan, kwamen twee mannen op de wagen af. „Ben jij het, Chris?" vroeg er één. Blondje scheen zich op te winden en gromde: „Je hoeft geen

namen te noemen!" Toen de mannen mij in de wagen zagen zitten, vroegen ze Chris, wie ik was. Ze wisten er niets van, dat hij me zou ontvoeren. Ze begonnen ruzie te maken. De mannen stonden erop, dat Chris me zou laten gaan, maar Blondje bleef op zijn stuk staan. „Die jongen heeft de stenen gezien en zijn vader is detective, " verklaarde hij koppig. De andere mannen vonden hem een dwaas en zeiden, dat hij me met rust had moeten laten. Ze waren niet op hun gemak. Ze zeiden, dat ze geen last met de politie wilden krijgen wegens ontvoering, al dan niet gevolgd door moord. Maar nu begrepen ze wel, dat ze me niet meer kónden laten gaan, want de toestand zou nog veel kritieker worden, als ze me de kans gaven met mijn verhaalje naar de politie te gaan.

Ze stapten in de wagen en reden een kilometer of vier mee. Toen stapte een van de mannen uit. Hij klom over de omheining van een weide en ging dwars door de wei in de richting van de baai. De anderen reden verder, maar vergisten zich in de weg en moesten terugkeren om een weg te zoeken, die ze voorbijgereden waren. "

„Dan hadden Chet en ik toch gelijk!" riep Frank uit. „We hebben je spoor tot zover gevolgd. "

„Niet veel later, " vervolgde Joe, „verloor Chris de beheersing over het stuur en kwamen we in een sloot terecht. Ik dacht, dat mijn laatste uurtje had geslagen, want de kerels hadden me toen al vastgebonden en achter in de wagen gelegd. Gelukkig werden we geen van drieën gewond. Blondje en de ander zaten erg in hun piepzak. Ze waren bang, dat er iemand langs

zou komen en hun hulp zou aanbieden. Ten slotte herinnerde Chris zich, dat er een eindje van de weg af een hotelletje stond. Daar zouden ze heen kunnen gaan en een andere wagen laten komen. Een boer kwam een kijkjenemen en vroeg of hij niet kon helpen, maar ze joegen hem weg en zeiden, dat hij zich met zijn eigen zaken moest bemoeien. Daarna dwongen ze me, hen naar een klein hotel te volgen, dat een paar honderd meter van de hoofdweg af lag. De nachtportier scheen hen te kennen. Er werd een paar keer getelefoneerd, maar het vinden van een andere wagen scheen niet van een leien dakje te lopen. We gingen met z'n allen naar een grote kamer. Ik werd op een divan gelegd en weer vastgebonden. Chris zei, dat hij me neer zou schieten, als ik een poging deed om te ontsnappen. Ik trachtte te slapen, maar slaagde er niet in. De volgende morgen kwam een wagen ons oppikken. Net toen we de hoofdweg bereikten, zag ik een sportwagentje naderen. Ik zou gezworen hebben, dat het die ouwe rammelkast van Chet was en ik stak mijn hand naar buiten om de aandacht te trekken. De sportwagen zette de achtervolging in, maar stopte na een paar kilometer. " „Chet en ik zaten in die wagen, " zei Frank, „maar de motor gaf het op. "

„Het was een harde klap voor me, toen ik de sportwagen uit het gezicht zag verdwijnen. Wij reden verder in de richting van Gresham, maar voor we de stad bereikten, praatte Chris met de chauffeur. Deze sloeg ergens een zijweg in en na een tijdje kwamen we op de kustweg terecht, niet ver van de

Barnet-baai. Ik moest uitstappen en werd naar een hol in de grond gebracht. Eerst wist ik niet, wat de bedoeling was, maar al gauw merkte ik, dat het hol de ingang was van een soort schacht. Vermoedelijk was dat een van de schachten, die vroeger gegraven werden, toen ze in de rotsen naar mineralen zijn komen zoeken. Die schacht liep onder de grond naar de grot, waar jullie me ontdekten. "

„Heb je dan drie dagen in die grot gezeten?" riep Frank uit. „Drie volle dagen, en ik was het grootste deel van de tijd alleen. Die kerels gaven me een paar zakken om op te liggen, maar ze besteedden verder niet veel aandacht aan me. Soms kreeg ik een paar boterhammen, maar het zou me niet verbaasd hebben, als ik helemaal niets gekregen had. Ik had absoluut het idee, dat ze me in die grot aan mijn lot zouden overlaten. "

„Waarom hielden ze je vast?"

„Ik kreeg geen antwoord op mijn vragen, maar 's nachts praatten ze openlijk, als ze dachten dat ik sliep. Ik hield m'n oren goed open. Het zijn diamantsmokkelaars. "

Tante Gertrude keek Joe met uitpuilende ogen aan.

„Lieve help!" riep ze uit. „Diamantsmokkelaars?"

„De vier of vijf mannen, die ik gezien heb daar, maken deel uit van een grote bende, " vervolgde Joe. „Blondje is alleen maar een helper — geen leider. Hij heeft niet genoeg hersens. Hij is in de macht van de bende geraakt, omdat hij vroeger een of ander vuil zaakje heeft gedaan. Als hij nu niet aan de politie verraden wil worden, moet hij gesmokkelde diamanten

afleveren voor de bende. Het feit, dat Blondje mij ontvoerde, bewijst, dat hij niet bepaald slim is. Er zaten diamanten in dat pakje, dat hij liet vallen, toen ik op straat tegen hem aan botste, weet je? Hij dacht, dat ik de diamanten gezien had en toen besloot hij me te kidnappen om te voorkomen, dat ik Vader zou inlichten. "

„Dwaasheid, " mompelde Frank. „Al had je de diamanten gezien, dan nog had je niet kunnen weten, dat ze gesmokkeld waren. "

„Daar is Chris niet slim genoeg voor, om dat te bedenken. De anderen maakten er dan ook geen geheim van, wat ze van hem dachten. Ze scholden hem de huid vol, dat verzeker ik je. Nu zaten ze met mij opgescheept, zonder te weten, wat ze met me moesten doen. Laten lopen was te gevaarlijk en vermoorden roekeloos. "

„Ken je de namen van die bandieten?" vroeg Frank. Joe schudde het hoofd.

„Ze waren met hun vijven; en dat is maar een deel van de bende. Ze gebruiken valse namen. John Smith, Joe Brown, Bill Jones en zo. "

Frank streek over zijn kin.

„Diamantsmokkelaars, hè?" herhaalde hij zacht. „Dat kan interessant worden. "

„Dat wordt helemaal niets!" verklaarde tante Gertrude. „Joe is veilig en wel naar huis teruggekeerd en daar moeten we tevreden mee zijn. Er is geen enkele reden om verder achter die bandieten aan te gaan; dat geeft niets dan ongelukken. Laat

het verder maar aan de politie over. "

De jongens keken elkaar aan.

„Van mij zal de politie niets over die smokkelarij te weten komen, " mompelde Joe.

Op het spoor van Blondje Chris

Een week verstreek. Het was een bijzonder rustige week voor de Hardy's.

Joe was weer de oude en vormde nu een voorwerp van afgunst voor de op sensatie beluste jongens van Bayport, die alleen maar het avontuurlijke van de geschiedenis zagen en niet de vreselijke uren van onrust en onzekerheid, die Joe had moeten verduren.

Frank en zijn broer hadden afgesproken voorlopig niets over de diamantsmokkel te zeggen. Ze waren van mening, dat Chris en de andere bendeleden niet meer zo op hun hoede zouden zijn, als ze het gevoel kregen, dat Joe geen vermoeden had van hun onwettige praktijken.

„En dat is het, wat we hebben moeten, " verklaarde Frank.

„Als het in de kranten kwam, dat jij het slachtoffer bent geworden van een bende diamantsmokkelaars, zouden ze bang worden en 'm smeren. Als ze het gevoel krijgen, dat jij helemaal niets hebt gezien of gehoord, zullen ze rustig doorgaan. "

Samen met Chet, Biff en Jerry gingen de Hardy's een paar dagen later terug naar de grot, waar ze Joe hadden ontdekt. Ze onderwierpen de grot zelf en de onmiddellijke omgeving aan een grondig onderzoek, maar konden niets ontdekken. De bende had de grot verlaten en alle sporen uitgewist. Dat had Frank trouwens wel verwacht.

„Vandaag of morgen lopen we ze wel weer tegen 't lijf, " zei Frank tegen zijn broer. „Het spreekt vanzelf, dat ze zich een paar dagen koest houden, maar we krijgen onze kans nog wel. "

Zodra de ergste opwinding over Joe's verdwijning en terugkeer voorbij was, viel tante Gertrude terug in de rol, die ze van oudsher met een bijzondere voorliefde had gespeeld — de rol van criticus en pruttelaar. Ze gaf de jongens elke dag een uur les in goede manieren, maakte het de hulp in de huishouding zo lastig, dat het goede mens drie keer per dag ontslag vroeg en ging af en toe boodschappen doen in Bayport, waar ze alle winkeliers tegen zich in het harnas joeg. „Wie is die jongeman, die in de juwelierswinkel vlak bij de automatiek werkt?" vroeg ze op een avond.

Ze had de hele middag boodschappen gedaan. Ze had veertien winkels op stelten gezet en alleen maar een pakje veiligheidsspelden gekocht.

„Ik heb daar nog nooit een jongeman gezien, " antwoordde Frank. „De enige verkoper is een oudere man. "

„En ik heb het over een jonge man, " zei tante Gertrude op een toon, die geen tegenspraak duldde. „Een zelfingenomen, brutaal stuk jongeman. Hij was er nog niet, toen ik hier voor het laatst logeerde. "

„Ik heb ook nog nooit een jonge verkoper bij de juwelier gezien, " verklaarde Joe. „Wat is er gebeurd, tante Gertrude? Hield hij u op een afstand, toen u de diamanten halssnoeren kwam bekijken?"

Tante Gertrude keek Joe wantrouwend aan.

„In de eerste plaats weet je heel goed, dat ik geen belang stel in diamanten halssnoeren en in de tweede plaats was die jongeman buitengewoon voorkomend. "

„En u zei, dat hij zelfingenomen en brutaal was!" riep Joe uit.

„Dat is hij ook. Uiterst voorkomend en beleefd als verkoper in een juwelierszaak met een goede reputatie, maar uitgesproken zelfingenomen en brutaal erbuiten. "

„Ontmoette u hem dan ook erbuiten?" vroeg Joe.

„Nee, maar ik keek dwars door hem heen en zag, dat zijn voorkomendheid alleen maar pose was. Trouwens — ik heb die brutale rekel vroeger al eens ontmoet. "

„Waar?"

„Hoe kan ik dat nu weten? Ik ontmoet honderden mensen. Ik weet niet waar, maar ik weet wel, dat ik hem al eens gezien heb en dan nog wel onder onaangename omstandigheden. "

„Bent u er zeker van, tante Gertrude?" vroeg Frank ironisch. De ironie ontging haar.

„Heel zeker. Die jongeman is niet te vertrouwen. Het zou me niet verbazen, als hij nog eens in de gevangenis terechtkomt wegens diefstal bij zijn baas. "

Deze voorspelling maakte bitter weinig indruk op de jongens. Haar oordeel over de jeugd in het algemeen en de jeugd waarmee ze persoonlijk in aanraking kwam in het bijzonder was uitgesproken ongunstig en volgens haar zou minstens drie vierde van de jongelui aan de galg eindigen.

„Ik voorspel, dat hij binnenkort eerste verkoper wordt, " zei

Joe lachend tegen Frank, toen de broers veilig buiten waren. De Hardy's gingen de stad in. Ze hadden nog geen geluk gehad en nog geen van de leden van de smokkelaarsbende ontmoet. Frank begon te vrezen, dat de mannen bang waren geworden en met stille trom waren vertrokken.

„Ik vraag me af, waarom ze in Bayport aan het werk zijn geweest, " zei Frank. „Je zou zo zeggen, dat ze in een grotere stad veel meer kans hebben, vind je niet?"

„Misschien is het hun daar te warm onder hun voeten. "

„Dat is mogelijk. Hoe het ook zij — in de grot, waar jij opgesloten hebt gezeten, zullen ze wel niet meer terugkomen. Ze denken natuurlijk, dat de politie hem laat bewaken. "

„Ik wou, dat ik meer te weten gekomen was, toen ik hun gesprek afluisterde, " zei Joe. „Ik hoorde alleen maar, dat ze diamanten smokkelden en dat Chris dienst deed als boodschappenjongen. Ik geloof niet, dat hij hersens genoeg heeft om iets anders te doen. Waar de diamanten vandaan komen, waar ze heen zijn gegaan, waar het hoofdkwartier van de bende is en hoe de andere leden heten, kon ik niet te weten komen. Ze praatten wel over smokkelarij, wanneer ze dachten dat ik sliep, maar ze waren wel zo voorzichtig, niet te veel te zeggen. "

„Ze werken hier in de buurt en het is mogelijk, dat ze hier nog rondzwerven, " zei Frank geruststellend. „We blijven op onze hoede — we krijgen ze nog wel. "

Hij wist op dat ogenblik nog niet, hoe gauw zijn woorden bewaarheid zouden worden.

De jongens volgden de hoofdstraat in de richting van de automatiek. Ze wisten zeker, dat ze daar een paar vrienden zouden treffen, al was het maar de niet te verzadigen Chet Morton.

Opeens greep Joe zijn broer bij de arm.

„Kijk!" zei hij.

Hij wees naar een man, die aan de overkant van de straat liep. Frank slaakte bijna een kreet van opwinding.

De grote, zwaargebouwde kerel met het slordige, blonde haar was niemand minder dan Chris, de man die Joe had ontvoerd.

„Chris!" zei Frank.

„Ik zou 'm overal herkennen. Laten we achter hem aan gaan!" zei Joe opgewonden.

„Laten we dan eerst oversteken, " zei Frank, „anders krijgt hij ons misschien in de gaten. "

De jongens gingen naar de overkant van de straat en begonnen Blondje te volgen. Chris scheen er geen vermoeden van te hebben, dat hij gevolgd werd. Hij stapte snel verder, alsof hij een doel had.

„Misschien ontmoet hij straks een van de anderen, " zei Joe.

„We zullen hem niet uit het oog verliezen. "

Dit was een meevallertje voor de Hardy's. Nu zouden ze meer aan de weet komen! Ze bleven op een veilige afstand van Chris en zorgden er steeds voor, dat er verschillende andere mensen tussen hun prooi en zichzelf waren. Blondje keek niet één keer over zijn schouder.

„Ik vraag me af waarom hij zo'n haast heeft, " mompelde Joe.
„Geduld maar, " suste Frank.

Ze schaduwden de blonde man over een hele afstand. Toen sloeg deze opeens een zijstraat in, zodat de jongens hard moesten lopen om hem niet uit het oog te verliezen.

„Hij heeft ons gezien, " zei Joe. „Hij tracht ons af te schudden.
"

„Dat geloof ik niet, " antwoordde Frank. „Hij neemt de kortste weg naar het station. "

„Goeiemorgen! Als hij in een trein stapt, zijn we hem weer kwijt!"

„Tenzij we dezelfde trein nemen, " zei Frank. „Hoeveel geld heb je op zak?"

Joe doorzocht zijn zakken. „Een dollar of tien. "

„Ik heb er vijftien of zestien. Daar kunnen we een heel eind mee reizen!"

Weldra bleek, dat Blondje inderdaad op weg was naar het station. Hij begon zich hoe langer hoe meer te haasten en rende bijna, toen hij door de deur van het station verdween. De Hardy's namen ook een spurt. Ze zagen nog net, dat Chris zich van een loket afwendde en met grote stappen naar een gereedstaande trein rende.

Frank aarzelde geen seconde. Hij ging naar het loket, waar de blonde man zijn kaartje had genomen.

„Waarheen?" vroeg de bediende.

„We hadden hier een afspraak met een vriend, " zei Frank.

„Een grote, zwaargebouwde man met blond haar. Heeft u

hem toevallig gezien?"

„Hij heeft net een kaartje naar New York gekocht. Moeten jullie daar dan ook heen?"

Frank dacht bliksemsnel na. New York was een heel eind uit de buurt, maar hij had er een hekel aan een spoor, dat hij had, zomaar weer te laten schieten.

„Twee retour New York, " zei hij snel.

„Haast je maar wat, " zei de bediende, „want de trein kan elk ogenblik vertrekken. "

Frank betaalde snel. De trein floot. De jongens renden, wat ze konden. De trein reed al, maar nog niet zo snel.

Joe was de eerste. Hij rukte een portier open en sprong naar binnen. Frank volgde hem op de voet, net op het laatste nippertje, want opeens kreeg de trein meer vaart. Als ze nu nog op het perron waren geweest, zouden ze het niet gewaagd hebben nog op de trein te springen.

„Mooi!" zei Joe. „We hebben het gehaald, maar wat zal Moeder ervan zeggen?"

„Bij aankomst in New York bellen we direct naar huis, " zei Frank.

Zodra de ademhaling van de jongens een beetje regelmatig was geworden, gingen ze op zoek naar Blondje. Heel voorzichtig liepen ze van de ene wagon naar de andere tot ze ten slotte de coupé vonden, waar Chris in een hoek de krant zat te lezen.

De Hardy's bleven in de gang staan.

„Daar gaan we dan, " zei Frank. „Naar New York!"

In New York

Veel van de opzienbarende successen, die de Hardy's hadden behaald, waren te danken geweest aan hun uiterst snelle beslissingen. Als ze voor een bepaalde moeilijkheid stonden, vergaten ze het bijkomstige en concentreerden zich alleen maar op de hoofdzaak. Dat hadden ze ook nu gedaan, maar Frank wist niet of het wel goed was, dat ze zo maar besloten hadden Blondje naar New York te volgen.

Ze waren nog nooit in New York geweest. Het was wel typisch voor hen, dat ze er op deze wijze voor het eerst zouden komen. Maar dat veranderde niets aan het feit, dat ze hun moeder niet hadden ingelicht en dat ze bijna geen geld en helemaal geen bagage hadden.

„We weten in New York heg noch steg, " zei Joe, terwijl de trein naar het noorden raasde. „Misschien verliezen we hem uit het oog, zodra hij het station uit is. "

„Afwachten, " zei Frank, maar ook zijn zelfvertrouwen had een deuk gekregen, nu hij even over de situatie had nagedacht.

Af en toe overtuigden ze zich ervan, dat Chris nog steeds in de coupé zat. De man had een half uurtje in de krant zitten lezen en scheen nu te slapen.

Ten slotte bereikte de trein de voorsteden van New York. De Hardy's keken hun ogen uit naar de geweldige gebouwen, de enorme fabrieksterreinen en de hoge huizen. Opwindend

maakte zich van hen meester, toen ze een vage indruk kregen van de uitgestrektheid van de stad, maar geen ogenblik vergaten ze de reden, waarom ze naar New York waren gekomen.

Ze drukten zich zo dicht mogelijk tegen de zijwand van de wagon, toen de passagiers in de coupé's zich klaar begonnen te maken om de trein te verlaten. Maar Blondje scheen niets te vermoeden. Hij zette kalm zijn hoed op en slenterde met de anderen mee naar het portier, waar ze uit moesten stappen.

„Wij stappen aan de andere kant uit!" zei Frank. „Ik zal Chris in de gaten houden; zorg jij, dat je mij niet uit het oog verliest."

Chris was nog nergens te zien, toen de jongens de trein verlieten. Daarom renden ze zo snel mogelijk naar het eind van het perron om hun prooi weer op te vangen, als hij de controle passeerde. Ze verborgen zich achter een stapel goederen en wachtten in de geweldige stationshal, waar elk geluid duizendvoudig werd weerkaatst.

Chris liep door de controle en gaf zijn kaartje af. Hij begaf zich naar de uitgang, zonder naar links of naar rechts te kijken. De jongens zetten de achtervolging weer in. Blondje was wel een hoofd groter dan de meeste andere mensen en het kostte hun niet de minste moeite hem te volgen.

„Wat doen we als hij in een taxi stapt?" vroeg Joe.

„Ik hoop, dat hij dat niet doet," zei Frank.

„Hopen? Daar schiet je niks mee op," hield Joe vol. „Wat

dóen we dan?"

„Ook een taxi nemen, " antwoordde Frank, zonder Chris uit het oog te verliezen.

De man scheen nog altijd niet gevoeld te hebben, dat hij werd geschaduwd.

„'t Lijkt me uitgesloten, dat de ene taxi de andere zou kunnen volgen in deze drukte, " zei Joe. „Heb je al eens naar de straat gekeken?"

„Dat zal ik doen, als het nodig is, " zei Frank. „Maar die taxi-chauffeurs hier zijn niet van gisteren. Ik weet zeker, dat ze een andere taxi kunnen volgen, als de beloning de moeite waard is. "

„De beloning, " zei Joe. „Waar halen we geld vandaan?"

„Daar gaat het nu juist om, " antwoordde Frank, „en daarom hoop ik, dat onze Chris zal blijven wandelen. "

Het hart van de jongens stond een ogenblik stil, toen Chris naar de rand van het trottoir ging met de kennelijke bedoeling een taxi te wenken. Hij bedacht zich echter, want hij ging te voet verder.

„Vooruit!" zei Frank. „We hebben nog een kans!"

„Een magere kans, " zei Joe pessimistisch. „We kunnen hem in deze drukte elk ogenblik kwijtraken. "

„Dat ligt alleen maar aan ons!" zei Frank heftig. „Ik zou me schamen, als we zo'n spoor als dit kwijt zouden raken!"

„Hij is in ieder geval groot genoeg om op te vallen, onze Blondje!" grinnikte Joe. „Vooruit dan maar!"

Het kwam er niet alleen op aan Chris te volgen, ze moestener

ook voor zorgen, dat hij hen niet in de gaten kreeg. Een paar keer bleef Chris staan en keek over zijn schouder, alsof hij nu eindelijk toch het gevoel gekregen had, dat hij gevolgd werd. Maar telkens zette hij zijn weg toch weer voort. Het kostte de Hardy's niet veel moeite zich voor Chris te verbergen, als hij omkeek.

„Hij heeft ons nog steeds niet gezien, " zei Frank.

„Nee, kennelijk niet, maar nu wordt het moeilijker. Kijk eens wat een mensen! En er zijn nog verkeerslichten ook. We zijn een heel eind achter. Als hij nog door kan en wij staan vóór het rode licht, kunnen we de jacht wel opgeven. "

„Maak je geen zorgen voor het zover is. "

Ze renden naar de hoek, maar toch gebeurde het nog, zoals Joe had gevreesd. Chris was een van de allerlaatsten, die nog over kon steken voor de groene lichten rood werden. De wachtende auto's startten zo verschrikkelijk snel, dat het voor een voetganger zelfmoord geweest zou zijn zich nog buiten het trottoir te wagen, zelfs als de verkeersagent het door de vingers gezien zou hebben.

„Wat heb ik gezegd!" riep Joe ontgoocheld.

„Daar gaat hij, " bekende Frank met een zucht.

Het leek erop, alsof ze hun mannetje al kwijt waren, maar opeens greep Frank zijn broer bij de arm en zei opgewonden:

„Kijk! We hebben nog een kans, als de lichten binnen de paar seconden weer groen worden. "

Frank wees naar de overkant, waar Blondje staande werd gehouden door een man, die hem vermoedelijk de weg

vroeg. Chris dacht een ogenblik na en begon toen te wijzen en te praten. Het scheen een minder bekende straat te zijn, want hij was nog steeds aan het uitleggen, toen de lichten weer groen werden.

„Kom!" schreeuwde Joe.

„Kalm aan!" zei Frank, maar ook hij versnelde zijn schreden. Ze volgden nu Chris weer een paar honderd meter tot hij een groot gebouw binnenging.

De Hardy's keken door de draaideuren naar binnen en zagen in de hal alleen maar een aantal liften. Chris stond voor een van de liftdeuren te wachten.

„Kom!" zei Joe. „Naar binnen! Als we nu niet vlak op zijn hielen blijven, verliezen we hem uit het oog en begin er maar eens aan, een man te zoeken in zo'n gebouw als dit. "

„Misschien moeten we een beetje meer risico nemen, " gaf Frank toe.

Ze duwden de draaideuren open, maar net toen ze in de hal kwamen, stapte Chris een lift in, die onmiddellijk naar boven schoot.

„Afgelopen, " zei Joe mismoedig. „Dag Chris!"

„Helemaal niet, " zei Frank kalm. „We konden toch niet met dezelfde lift naar boven gaan. Dan zou hij ons zeker gezien hebben. "

„Ja, natuurlijk, maar hoe komen we nu te weten, waar hij heen gegaan is?"

„We wachten tot de lift weer naar beneden komt en vragen dan aan de liftboy, waar Chris is uitgestapt. De liftboy weet het

vast wel, want hij zal toch de grootste man, die mee naar boven ging heus wel even bekeken hebben. "

„We moeten het in ieder geval proberen, " zei Joe.

Ze bleven in de hal staan tot de lift weer naar beneden kwam.

De jongens stapten in en Frank zei: „U hebt net een man naar boven gebracht, die we graag zouden willen spreken — een heel grote, zwaar gebouwde man met blond haar. "

„Ja, die heb ik gehad, " zei de liftboy.

„Weet u, waar hij uit is gestapt?"

„Op de tiende. Ik was blij, dat hij eruit ging, want mijn lift kraakte onder zijn gewicht. Die man woog minstens tweehonderdvijftig pond. "

„Misschien nog wel meer, " zei Joe grinnikend.

De lift schoot weer naar boven en bleef bijna op iedere verdieping staan. Frank en Joe wachtten op de tiende, zich afvragend, hoe ze het spoor van Chris daar weer zouden vinden, want er was natuurlijk meer dan één kantoor op elke etage.

Ze hadden weer geluk, want net op het ogenblik, dat ze de lift uitkwamen, zagen ze Chris door een deur naar binnen gaan. Klaarblijkelijk had hij niet goed geweten, waar hij zijn moest en had hij zo lang lopen zoeken, dat de lift ondertussen naar beneden en weer naar boven had kunnen gaan.

De jongens renden op de deur af. Het was een doodgewone deur van een doodgewoon kantoor. Het onderste deel was van hout, het bovenste van glas. Op het glas

stond: **ZUIDAFRIKAANSE IMPORTMIJ UITSLUITEND**

EN GROS, „Wat zou hij daarbinnen uitvoeren?" mompelde Joe.

„Dat vraag ik me ook af, " zei Frank, „maar we zullen het wel niet te weten komen. We kunnen hem niet naar binnen volgen. "

„Natuurlijk niet, maar misschien kunnen we wat opvangen. " „Opvangen?" vroeg Frank.

Joe wees alleen maar en nu zag Frank ook, dat boven de deur een luchtklep was, die openstond.

„Kom maar, " fluisterde Joe. „Misschien horen we wat. " Frank knikte. Met een snelle blik naar links en naar rechts om zich ervan te overtuigen, dat ze niet door iemand in de gaten werden gehouden, slopen de jongens op hun tenen naar de deur. Daar wachtten ze met gespitste oren.

Ze werden echter teleurgesteld. Ze hoorden wel verschillende stemmen, maar niet duidelijk genoeg om te kunnen verstaan, wat er besproken werd. Even later kwam Chris het kantoor weer uit – zo snel, dat de jongens bijna geen kans kregen om te verdwijnen. Ze konden zich alleen nog maar vlug omdraaien en verder de gang in lopen, net alsof ze in een van de andere kantoren moesten zijn.

Chris besteedde niet de minste aandacht aan hen. Toen Frank even over zijn schouder keek, zag hij, dat de man papieren liep in te kijken, die hij in zijn hand hield. Blondje keek zelfs niet op, toen hij de lift bereikte en zijn hand uitstreekte om op de knop te drukken.

„We mogen hem niet verder volgen, " fluisterde Frank. „Dan

krijgt hij het vast in de smiezen. "

„Wat moeten we dan doen?"

„Wacht, " zei Frank.

De jongens zagen, dat Chris in een lift stapte, die nog verder naar boven ging.

„We kunnen naar beneden gaan en in de hal op hem wachten, " zei Frank. „Hij is nog verder naar boven gegaan, maar straks moet hij toch weer naar beneden komen. "

De jongens gingen met de eerste de beste lift naar beneden, bleven in de hal rondslechteren, maar verloren de naar beneden komende liften geen seconde uit het oog.

Ze hadden ongeveer een half uur gewacht, toen Chris weer te voorschijn kwam samen met een aantal drukdoende zakenlui. Hij stak met kop en schouders boven de anderen uit.

„Kom, " fluisterde Frank en trok zijn broer mee naar de draaideuren.

„Waar zou hij ons nu weer heenbrengen?" mompelde Joe.

De jacht door de straten begon weer. Het was niet moeilijk Blondje te blijven volgen, omdat hij zich door zijn grootte alleen al van de andere mensen onderscheidde. Chris liep lange tijd rechtuit. Toen schoot hij een zijstraatje in en even later liep hij een smal stenen trapje af, naar een kelderrestaurant. Joe liet de moed weer zakken.

„Dat is ook wat moois. Daar blijft hij misschien urenlang zitten, terwijl wij hier met onze duimen staan te draaien. "

„Helemaal niet, " zei Frank. „Een restaurant is een openbare gelegenheid. Wij gaan ook naar binnen. Het is

langzamerhand ook tijd om een stukje te eten!"

„Dan zal hij ons zien. "

Frank ging de trapjes af, deed de deur op een kier open en keek naar binnen.

„Hij neemt een tafeltje achterin de zaal. Hij zit met zijn rug naar de deur! Kom, Joe! We houden hem in de gaten. "

Frank ging met opgeheven hoofd naar binnen. Joe volgde hem op de voet. Het was een goedkoop restaurant. Aan de ene kant waren een aantal kleine boxen met houten schotten ertussen. De jongens gingen in één van die boxen zitten. Ze konden hun vijand duidelijk zien zitten, maar hij kon hen niet zien.

Een slordige, niet erg schone kelner kwam hun vragen, wat ze wensten. Toen Frank hun bestelling opgegeven had, legden de jongens hun geld op de tafel.

„We hebben geld genoeg om vannacht in een eenvoudig hotel te gaan slapen, " zei Frank, „en om morgen nog de hele dag te eten. Gelukkig hebben we onze retourtjes. "

„In ieder geval kunnen we niet langer dan tot morgen in New York blijven, " zei Joe met een mismoedige blik in de richting van hun geld.

„Dat is misschien niet eens nodig, " zei Frank.

Een kelner ging naar het tafeltje, waar Blondje zat.

Vermoedelijk was hij een vaste klant, want hij en de kelner wisselden lachend een paar woorden. Toen zagen ze een kleine man met een scherp gezicht door de achterdeur het restaurant binnenkomen. Hij liep recht op Chris af, ging bij

hem zitten en begon met hem te praten.

„Dit is vermoedelijk een plaats, waar hij en zijn vrienden regelmatig komen, " zei Frank.

„Dan weten we in ieder geval, waar we hem kunnen vinden, als we hem uit het oog verliezen. "

Na een paar minuten werden ze door de slordige kelner bediend. De jongens lieten het zich goed smaken, hoewel ze Chris en zijn vriend geen ogenblik uit het oog verloren.

Er waren heel weinig mensen in het restaurant. De jongenszagen, dat Blondje met een potlood een tekening aan het maken was op een stuk papier om de andere man iets duidelijk te maken. De kleine man scheen het helemaal met met hem eens te zijn, want hij schudde een paar keer ongeduldig zijn hoofd.

Frank en Joe hoorden iemand naar binnen komen. Ze zouden er geen aandacht aan hebben besteed, als de man niet zo'n kabaal had gemaakt. Hij zag vuurrood en wankelde op zijn benen; het was duidelijk, dat hij te veel gedronken had. De Hardy's waren echter stomverbaasd, dat de man voor hen bleef staan en hen met vijandige blikken aankeek.

„Hoe halen jullie het in je hoofd aan mijn tafel te gaan zitten?" brulde de man.

„Uw tafel?" vroeg Frank verbaasd.

„Ja, jullie zitten aan mijn tafel! Maak, dat je wegkomt! zei de man dreigend. Hij stond zo onvast op zijn benen, dat hij zich aan het beschot vast moest grijpen om niet te vallen.

„Er zijn meer dan genoeg tafeltjes vrij, " antwoordde Frank uit

de hoogte.

„Natuurlijk en daarom heb je geen enkel excuus om aan mijn tafeltje te zitten, " antwoordde de man.

Frank keek Joe met een snelle blik aan, schudde zijn hoofd en boog zich weer over zijn bord; hij had begrepen, dat het geen zin had ruzie te maken met een dronken man.

„Nou?" brulde de vreemdeling. „Komt er nog wat van?!"

„Zodra we klaar zijn. "

Jullie gaan nu! Dit is mijn tafel en ik wil hier zitten!

Joe zag, dat de kelner in hun richting keek en wenkte hem. Tegen zijn zin kwam de kelner dichterbij.

„Vooruit, " herhaalde de dronken man. „Schiet op. Ik heb honger en wil alleen maar aan mijn eigen tafeltje zitten. "

De kelner bleef naast de vreemdeling staan.

„Wat is er aan de hand, meneer Meivin?" vroeg hij.

„Die jongens hier zitten aan mijn tafeltje, " verklaarde de vreemdeling verontwaardigd. „Jaag ze weg!"

„Ik vrees, dat zij hier eerst waren, meneer Meivin. We hebben geen gereserveerde tafels, zoals u weet. Wilt u aan een andere tafel wachten, tot ze klaar zijn?"

„Nee, ik wil eten — nu direct — aan mijn eigen tafeltje. "

" En 'wij gaan niet weg voor we klaar zijn, " verklaarde Joe.

De grote man begon weer te brullen.

„Als jullie niet vrijwillig gaan, dan zal ik jullie wel een handje helpen!" riep hij.

De kelner wist zich geen raad.

„Ik kan de heren niet verzoeken op te staan voor ze klaar zijn,

meneer Meivin. Ze waren hier het eerst. "

„Ben ik geen goeie klant hier?"

„Natuurlijk, meneer Meivin, maar er zijn veel tafeltjes vrij. Als u er geen bezwaar tegen heeft. "

„Ik heb er wèl bezwaar tegen. Als ik mijn eigen tafeltje niet kan hebben, ga ik weg en zet ik hier nooit meer een voet over de vloer. "

De scène had de aandacht van de andere aanwezigen getrokken. Frank zag uit de hoek van zijn oog, dat niet alleen de andere kelners naar hen stonden te kijken, maar dat ook Blondje en zijn vriend zich in hun stoel hadden omgedraaid. Chris scheen hen op de eerste blik te herkennen. Hij wendde zich tot de man met het rattegezicht. Hij praatte opgewonden tegen hem. Meteen sprong de kleine man op en een seconde later was hij door de achterdeur uit het gezicht verdwenen.

„Komt er nou wat van of niet?" vroeg Meivin ruzieachtig.

„Moet ik hier blijven staan, tot ik een ons weeg?"

„Het zou ons spijten u als klant te moeten verliezen, meneer Meivin, " zei de kelner vastberaden, „maar u zult u tevreden moeten stellen met een andere tafel. " Hij wendde zich tot de Hardy's. „Ik hoop dat jullie begrepen hebben, dat meneer Meivin niet in zijn gewone doen is. "

De dronken man hoorde deze opmerking.

„Niet in mijn gewone doen?" echode hij dreigend. „Dat zal ik je eens laten zien. Ik gooi die jongens van m'n tafel en dadelijk!"

Hij wankelde op hen toe en stak zijn handen dreigend uit,

nadat hij de kelner met een ruwe beweging van zijn elleboog opzij had geduwd.

Op dat ogenblik zag Frank Blondje eveneens door de achterdeur verdwijnen. Dat veranderde de situatie. Ze mochten het spoor van Chris niet verliezen om gelijk te krijgen in een ruzietje met een dronken man.

„Doe geen moeite, " zei Frank tegen de kelner die tussenbeide wilde komen. „We zijn niet bang voor deze welopgevoede meneer, maar we zullen gaan om een rel te voorkomen. Kom, Joe!"

Ze stonden op en liepen om het tafeltje heen. De dronken man liet zich onmiddellijk op Franks stoel vallen en verklaarde op luide toon, dat de man, die hem kon dwingen aan een andere tafel te gaan zitten, nog geboren moest worden. De kelner bood Frank en Joe zijn verontschuldigen en liep tot aan de kassa met hen mee. Frank zei over zijn schouder tegen de man, dat zij toch al van plan waren op te stappen.

„Hij schopt altijd herrie, " verklaarde de kelner, „maar hij is een persoonlijke vriend van de baas. Hij komt hier bijna dagelijks en we leggen hem niet graag iets in de weg, tenzij het nodig is. "

„Het is in orde, " zei Frank.

Hij betaalde hun vertering en even later liepen de jongens haastig naar de uitgang. Ze bereikten de straat.

„Waarom ben je op de loop gegaan voor die rekel?" vroeg Joe, die niet gezien had, dat Blondje de zaal verlaten had.

„We stonden in ons recht!"

„Chris keek om, toen die vent herrie maakte en herkende ons," verklaarde Frank. „Even later verdween hij door de achterdeur."

Joe floot tussen zijn tanden.

„Hoe kunnen we hem dan terugvinden?" vroeg hij.

„We lopen het blok rond. Dan kunnen we eens zien of we de achteruitgang kunnen vinden," zei Frank.

De jongens vonden het kleine zijstraatje, waar de achteruitgang van het restaurant zich bevond, maar ze waren kennelijk te laat, want hoewel ze meer dan een uur wachtten, zagen ze van Blondje geen spoor meer.

BestolenDe Hardy's waren natuurlijk erg in hun wiek geschoten. Chris was verdwenen en ze hoefden er niet op te rekenen, dat ze hem in deze miljoenenstad gauw terug zouden vinden.

„En toch geef ik het nog niet op," zei Frank. „We zijn nu eenmaal in New York en kunnen net zo goed gebruik maken van de gelegenheid, eens een kijkje in de stad te nemen. We zullen hier ergens overnachten en morgen weer naar dat restaurant gaan. Als we ook morgen niets te weten komen, gaan we naar Bayport terug."

Joe ging akkoord met de plannen van zijn broer. Ze gingen naar een klein hotelletje en reserveerden een kamer voor één nacht. Daar ze geen bagage bij zich hadden, moesten ze vooruit betalen.

Ze belden hun moeder op. Mevrouw Hardy had zich al

zorgen gemaakt, omdat ze niet thuis waren gekomen om te eten, maar toen Frank vertelde, waarom ze zo op stel en sprong naar New York waren gegaan, zei mevrouw Hardy, dat ze voorzichtig moesten zijn en zo gauw mogelijk naar huis terug moesten komen.

„Tante Gertrude zegt, dat jullie twee keer rond moeten kijken voor jullie een straat oversteken, " zei mevrouw Hardy nog na een korte stilte, waarvan tante Gertrude kennelijk gebruik gemaakt had om haar mening te zeggen.

De jongens maakten een wandeling over Broadway. Ze genoten van de zee van licht, de vrolijkheid en de drukte, die hen aan alle kanten omringde. Later gingen ze naar een van de paleisachtige bioscopen in het centrum. Ze zagen een prachtige film en gingen tevreden naar het kleine hotelletje, waar ze een gat in de dag sliepen.

Kort voor de middag gingen ze terug naar het kelderrestaurant, waar ze de vorige dag de achtereenvolgende hadden moeten opgeven. Het was ontzettend druk in de stad. Duizenden en nog eens duizenden arbeiders en bedienden hadden werkplaatsen en kantoren verlaten om te gaan lunchen. Verschillende keren kwamen Frank en Joe in botsing met andere mensen en één keer raakten ze elkaar bijna kwijt.

Op een gegeven ogenblik voelde Frank een rukje aan zijn jas, maar hij sloeg er in de drukte geen acht op. Even later zag hij een bekend gezicht. Hij trachtte zich te herinneren, waar hij die man gezien had, maar zijn geheugen liet hem in de steek.

Hij stootte Joe aan en zei zacht: „Kijk eens naar die man, daar. Ik weet zeker, dat ik hem niet voor het eerst zie. Is hij van Bayport?“

Ze stapten een beetje sneller aan om de man beter te kunnen zien.

„Natuurlijk ken je hem!“ riep Joe uit.

„Wie is hij?“

„Herinner je je hem niet?“

„Nee, ik kan hem niet thuisbrengen. “

„Gisteren in het restaurant bij Chris. Schiet op — anders raken we 'm kwijt. “

Nu herinnerde Frank zich de man, die niemand minder was dan rattegezicht, die de vorige dag bij Chris aan het tafeltje was komen zitten.

Ze volgden de man tot aan het restaurant. Hij ging de trapjes af, zonder ook maar één keer om te kijken.

82De jongens aarzelden.

„Denk je, dat hij ons heeft herkend?“ vroeg Joe.

Frank schudde zijn hoofd.

„We moeten hem in ieder geval volgen. Misschien heeft hij weer een afspraak met Chris. Dit is een kans, die we niet voorbij mogen laten gaan. “

Ze hadden in het hotel al gezegd, dat ze niet terug zouden komen. Het was hun bedoeling geweest van het restaurant rechtstreeks naar het station te gaan, als ze Blondje niet terug zouden zien. Maar deze nieuwe ontwikkeling veranderde de zaak.

Ze gingen op hun beurt naar beneden. Terwijl Frank de deur van het restaurant opende, zag hij nog net, dat de man met het rattegezicht in een van de boxen langs de muur ging zitten.

„Kom, " zei Frank.

De jongens gingen naar binnen, passeerden de kassa en liepen in de richting van de boxen. De meeste waren reeds bezet. Frank was al bang, dat ze geen vrije box meer zouden kunnen vinden en voorbij de box zouden moeten gaan, waar de man met het rattegezicht zat. Maar het geluk bleef met hen. De box vóór die van de man was vrij.

Ze schoven erin en gingen zitten. Even later kwam een kelner naar hen toe. Frank was blij, toen hij zag dat het een vreemde kelner was. Als het die van de vorige dag was geweest en hij zou hen hebben herkend, zou hij vermoedelijk op het relletje met meneer Meivin hebben gezinspeeld en dat had de man in de aangrenzende box kunnen horen.

Frank gaf hun bestelling op en de kelner haastte zich verder.

„Er zat al iemand, " fluisterde Joe.

Frank had ook al gehoord, dat rattegezicht met iemand zat te praten.

Ze spitsten hun oren. Er schenen drie mannen samen te zijn. Een hele tijd praatten ze zo zacht, dat de jongens alleen het geluid van hun stemmen konden horen, maar dan begon er een harder te praten.

„De fijnste diamanten die je ooit gezien hebt, " zei een stem.

„De grootste slag die we ooit geslagen hebben. Dan zijn we binnen, jongens. "

„We kunnen er inderdaad een fortuin mee verdienen, " zei een tweede stem.

„Vergeet de risico's niet, " merkte de derde man op.

„De risico's? Ach wat, risico's! Tot nogtoe is alles goed83gegaan, niet? Je kunt geen fortuinen verdienen, zonder iets te riskeren!"

„Dat is waar, maar ik heb geen zin om vijf of tien jaar te brommen. "

„Maak je geen zorgen, " zei een van de anderen. „Het plan zit prima in mekaar — dat kan niet mislukken. "

„Praat niet zo hard; de muren hebben soms oren. "

De mannen dempten hun stemmen. De Hardy's werden door de kelner bediend. Ze aten heel langzaam, om de maaltijd zo lang mogelijk te doen duren en zoveel mogelijk af te luisteren van hetgeen in de aangrenzende box werd gezegd. De mannen waren echter buitengewoon op hun hoede en zelfs toen ze hun dessert op hadden, hadden de Hardy's nog niets meer gehoord.

De kelner kwam naar hen kijken.

„Klaar, heren?" vroeg hij opgewekt. „Het is middag, weet u? Veel publiek. Als u klaar bent.....?"

Het was duidelijk, dat hij erop zinspeelde, dat ze nu maar moesten gaan, zodat anderen bediend zouden kunnen worden.

Maar de Hardy's wilden nog niet gaan.

„Nog twee dessert, " bestelde Frank.

De kelner verdween.

„Nou, " klonk het in de aangrenzende box, „ik ga volgende week naar Chicago om contact op te nemen met Taffy. Hij is de man, die we nu moeten hebben. "

Een van de anderen lachte.

„Je zult lang moeten zoeken om Taffy te vinden. Hij is een poosje uit de circulatie. "

„Zitten de smerissen achter hem aan?"

„Niet bepaald, maar hij vond het beter een poosje te verdwijnen. Hij is zo goed vermomd, dat je hem niet zou herkennen, al zat hij naast je in de trein. "

„Waar is hij?"

„Aan de kust in —. "

Nog voor de ander uitgesproken was, snauwde de derde man:

„Hou je bek! Wanneer zul je toch eens leren, geen namen meer te noemen?"

De kelner kwam met de tweede portie dessert voor de jongens, maar ze waren zo opgewonden, dat ze praktisch geen aandacht besteedden aan hetgeen voor hen stond.

„Waarom wil je niet vertellen, waar hij is?" vroeg de eerste man boos.

„Omdat Taffy het niet graag zou hebben. "

„Vertrouwt Taffy mij misschien niet?" vroeg de andere.

„Het is geen kwestie van vertrouwen, " verklaarde de derde man, „maar als Taffy verdwijnt, dan wil hij het goed doen. Als hij iemand nodig heeft, zal hij wel een seintje geven. "

Stoelen schoven achteruit, toen de mannen opstonden en zich klaar maakten om het restaurant te verlaten. Frank en Joe

draaiden zich snel om, zodat ze met hun rug naar de zaal kwamen te zitten. Ze hoorden de mannen voorbij gaan. „We zullen nog even wachten en hen dan volgen, " zei Frank. Op het ogenblik dat ze de deur van het restaurant dicht hoorden klappen, sprongen ze op. Frank greep de rekening van de tafel en rende naar de kassa. Hij zag nog net door de glazen bovenhelft van de deur, dat de drie mannen de buitentrapp opgingen en de straat bereikten.

Frank legde de rekening voor de kassier neer en greep naar zijn binnenzak om zijn portefeuille te voorschijn te halen. In die portefeuille zat niet alleen al hun geld, maar ook hun retourtjes naar Bayport.

De binnenzak was leeg!

Frank werd doodsbleek. Snel doorzocht hij al zijn andere zakken.

„Ik ben bestolen!" riep hij uit.

De kassier keek hem wantrouwend aan.

„Eén dollar en vijftig cent, " zei hij koel.

„Ik had geld in mijn portefeuille, " stamelde Frank, „maar mijn portefeuille is weg. "

„Grote hemel!" kreunde Joe.

„Jullie kunnen niet weg voor jullie betaald hebben, " zei de kassier.

Frank zocht in al zijn zakken, maar zijn portefeuille was weg en bleef weg.

Het was een echte ramp. Niet alleen stonden ze zonder geld in het centrum van New York, honderden kilometers van hun

woonplaats, maar bovendien verdwenen de drie mannen, die ze hadden willen volgen, op dat ogenblik in de drukte.

Pech

„Bestolen, hè?" snauwde de kassier. „Die uitvlucht heb ik al zo vaak gehoord!"

„Als ik de baas zou kunnen spreken, zou ik hem de zaak graag verklaren, " zei Frank waardig. „Mijn vader heeft vrienden genoeg in de stad en ik weet zeker, dat één telefoontje voldoende is om het geld hier te krijgen. "

„De baas is er nog niet en hij houdt evenmin van smoesjes als ik. Jullie dokken anderhalve dollar of jullie gaan allebei een paar uur borden wassen. "

„Hé, wacht eens even!" zei Joe. Hij trok zijn achterzak bijna uit zijn broek in zijn haast om de inhoud te bekijken. „Toen we gisteren ons geld bij elkaar legden, vergat ik éénzak. Misschien.....?" Triomfantelijk haalde hij een biljet vantwee dollar te voorschijn. De kassier snoof.

„Waarom zei je dat niet meteen?" vroeg hij.

Joe slaakte een zucht van verlichting. „Goed dat ik eraan denk!" zei hij. „Anders zaten we in een vervelend parket. " Hij betaalde de rekening en kreeg vijftig cent terug.

De Hardy's verlieten het restaurant, blij, dat ze er zonder kleerscheuren afgekomen waren. Maar toen ze eenmaal buiten waren en over de situatie nadachten, zagen ze niet veel reden om zich te verheugen.

„We hebben alles bij elkaar nog vijftig cent, " zei Frank, „en we zijn het spoor van Chris en zijn vrienden kwijt. Daar zitten

we nou. "

„Hoe komen we weer thuis?"

„Lopen, denk ik, " zei Frank somber.

„Hoe ver is het ongeveer?"

„Tweehonderdvijftig kilometer. "

„Als onze schoenen het uithouden kunnen we binnen veertien dagen thuis zijn. "

New York oefende op dat moment niet de minste aantrekkingskracht meer op de jongens uit. Ze zwierven doelloos rond, tot ze een klein park vonden, waar ze op een bank gingen zitten.

„Als we Moeder eens opbelden, " stelde Joe voor. „Dan zou ze ons telegrafisch geld kunnen overmaken. "

„Dat is een idee, " zei Frank. „Waar zouden we heen kunnen gaan om te telefoneren?"

Joe keek naar links en naar rechts. Op de hoek, links van hem, was een hotel — niet weelderig, maar groot genoeg.

„Daar zijn zeker wel telefooncellen, " zei hij wijzend, „met een juffrouw die voor de verbindingen zorgt. We zullen eens gaan kijken. Ze kan ons in ieder geval vertellen, hoeveel het kost om Moeder op te bellen. "

„Ik vermoed, dat het een hoop zal kosten. "

„Laten we het gaan vragen; dan weten we het zeker. "

„Goed. Nu we het spoor van Chris kwijt zijn, heeft het niet veel zin meer hier in de stad te blijven. "

De jongens traden de hal van het hotel binnen. Het was allesbehalve een paleis, maar het was toch gebouwd naar het

model van luxehotels, want in de hal was niet alleen een telefooncentrale met een aardig meisje, dat met haar stekkersnoeren zat te goochelen, maar ook een reeks van kleine winkeltjes, waar bloemen, dagbladen en tijdschriften, sigaren en sigaretten werden verkocht.

„Vraag haar maar eens, wat het kost om naar Bayport te telefoneren, " zei Joe tegen Frank met een knikje in de richting van de telefoniste.

„Wat doen we, als het meer dan vijftig cent kost?"

„Dat zullen we dan wel weer zien, " zei Joe.

„Ik heb er een hekel aan, terug te gaan, maar er zit niets anders op. "

Het meisje bij de telefoon scheen niet veel tijd te hebben. Voortdurend was ze aan het bellen binnen en buiten het hotel. Links van het meisje waren telefooncellen met nummers. Af en toe riep het meisje een naam en een nummer. Dan ging een van de mensen, die in haar omgeving stonden te wachten, naar de cel met dat nummer toe, om een van tevoren aangevraagd gesprek aan te nemen. Anderen schenen de weg te weten en maakten gebruik van de cellen met een automatische telefoon.

„Nummer?" vroeg het meisje zakelijk.

„Wij — ik bedoel, mijn broer en ik — zouden graag weten hoeveel het kost om naar Bayport te bellen, " stamelde Frank.

„Bayport?" echode het meisje. „Nooit van gehoord. Waar ligt dat gehucht ergens?"

„Het is een stad aan de Barmet-baai, juffrouw. "

„Een stad? Wel, wel, men is nooit te oud om te leren. " Ze glimlachte. „Als jullie even willen wachten, zal ik het voor jullie opzoeken. "

De jongens wachtten en kregen het gevoel, dat het meisje van de telefoon nooit tijd voor hen zou hebben. Ze speelde met haar snoeren en babbelde ononderbroken in de koptelefoon op haar hoofd.

„Nee, mevrouw, dat nummer heeft nog niet geantwoord.... Ja, mevrouw, ik zal nog eens bellen..... Natuurlijk heb ik het juiste nummer..... Een ogenblikje geduld nog..... O, dat is uw nummer..... Wat zei u? Is het een slechte verbinding?.....Ik geef u een andere lijn.....Mary, Mary, hoorje me?" Dat laatste was vermoedelijk gericht tot een andere telefoonjuffrouw, die ergens anders in het gebouw zat. „Ja, en toen zei ik tegen hem..... Goed, mevrouw, ik zal het noteren..... ik zei tegen hem..... Man, ga toch van die lijn af; ik zal u wel waarschuwen..... Wat ik tegen hem zei?" Zo ging het verder, bijna zonder onderbreking.

Even later scheen ze zich te herinneren, dat Frank en Joe nog steeds geduldig stonden te wachten. Ze greep naar een dik boek en vroeg: „Hoe heette dat dorp van jullie? Oyster Bay?" „Bayport, " verbeterde Frank.

„U moet de stad nog niet opbellen, " zei Joe snel, „we hebben niet veel geld en willen eerst weten, wat het kost. "

„Een ogenblik..... Meneer, nummer zeven, uw gesprek. " Een oudere heer, die achter de jongens gestaan had, begaf zich naar cel nummer zeven.

Het meisje bladerde snel in een boek, liet haar potlood langs een aantal plaatsnamen glijden en zei dan: „Bayport, één dollar en vijftien cent voor de eerste drie minuten. "

Joe floot tussen zijn tanden. Frank volgde dit voorbeeld.

„Welk nummer willen jullie hebben?" vroeg de telefoniste.

„Geen nummer, " zei Joe met een mistroostige glimlach.

„Onze financiën veroorloven ons niet op te bellen. Kom, Frank. " Frank wendde zich opeens weer tot de telefoniste.

„Zijn de nachttarieven niet lager, juffrouw?"

„Ja, natuurlijk. Na middernacht kost een gesprek maar vijfenzeventig cent per vijf minuten. "

Joe schudde zijn hoofd. Het geluk had hen in de steek gelaten. Het aardige meisje scheen medelijden te krijgen met de jongens, die er zo slecht aan toe waren en vroeg: „Waarom laten jullie Bayport niet betalen?"

„Hoe gaat dat?" vroeg Frank belangstellend.

„Als jullie geen geld — als jullie liever niet zelf betalen, kan ik de persoon, die jullie willen spreken, opbellen en vragen of hij of zij bereid is het gesprek te betalen. In dat geval komt het bedrag van het gesprek automatisch op zijn rekening. Dan hoeven jullie niets te betalen. Zal ik even informeren? Ik kan het nu doen, als jullie willen of mijn collega kan het na het ingaan van het nachttarief doen, als jullie dat liever willen. Dan zal het de mensen in Bayport niet veel kosten. "

„Zeg, dat is een idee, " riep Joe uit. „Dat kost ons niks. " Frank schudde zijn hoofd.

„Nee, " zei hij fluisterend tegen zijn broer, „we kunnen het

niet doen, want dan zou Moeder meteen weten, dat we zonder een cent op zak in New York zitten en dan zou ze zich vreselijk ongerust maken. Ze zou de prijs van het telefoongesprek natuurlijk met genoegen betalen, maar ik wil niet, dat ze zich zorgen over ons maakt. "

„Nee, dat is ook zo, " gaf Joe toe.

„Vergeet dat goede idee nu maar, " zei Frank. „We zullen iets anders moeten bedenken. "

„Maar wat?"

„Daar staan banken; laten we even gaan zitten. "

Ze verwijderden zich van de tafel van de telefoniste, die hen weldra vergat in de grote drukte. De jongens gingen stil op een bank, vlak bij de telefooncellen, zitten en de eerste minuten spraken ze geen van beiden.

Joe lichtte net zijn hoofd op om aan zijn broer te vragen of hij al een idee had, toen ze allebei een schok kregen: het meisje vroeg een nummer in Bayport aan — het was evenwel niet het nummer van de Hardy's.

„Hoor je dat?" fluisterde Joe.

„Natuurlijk!"

„Iemand hier heeft een nummer in Bayport aangevraagd. "

„Schijnt zo, ja. "

Frank stond op en liep langs de telefooncellen. De meeste cellen waren bezet en de dubbele, glazen deuren gesloten. Frank zag mannen en vrouwen en giechelende bakvisjes, maar niemand, die hij ook maar in de verte met Bayport in verband kon brengen.

Ondanks de zogenaamd geluiddempende deuren, kon men af en toe iets horen van hetgeen de mensen in de telefooncellen zeiden. Nadat Frank en Joe twee keer heen en weer gewandeld waren langs de rij van telefooncellen en verschillende woorden of delen van gesprekken hadden gehoord, dievoor hen niet de minste betekenis hadden, hoorden ze de man in de laatste cel opeens schreeuwen:

„Verbreek mijn verbinding met Bayport niet!"

Ze bleven met een ruk staan en keken door de dubbele glazen deur naar de man, die de naam van hun woonplaats genoemd had. Het was een betrekkelijk grote man, fatterig gekleed. Hij draaide zijn hoofd toevallig om, zag Frank en Joe staan en bracht zijn vrije hand naar zijn mond om te voorkomen, dat men zijn mond zou kunnen zien bewegen en aldus zou kunnen raden, wat hij zei.

De Hardy's zagen het verdachte gebaar en verwijderden zich van de cel. „Heb je 'm gezien?" vroeg Joe.

„Heel duidelijk, maar ik weet zeker, dat het de allereerste keer is, dat ik hem zie. "

„Hij was voor mij ook een vreemde, maar het is een feit, dat hij iemand in Bayport opbelde. "

„Iemand — ja, maar hoe komen we te weten wie?" vroeg Frank.

„Dat kunnen we hem toch niet vragen, Frank. Ha — daar komt hij!"

De fat liep vlug naar de telefoniste, gooide een bankbiljet op de schrijftafel, mompelde „de rest is voor jou, zus, " en

verdween met bekwame spoed uit de hal van het hotel.

„Zulke klanten bedien ik graag, " zei de telefoniste met een glimlach, toen ze Frank en Joe weer in de gaten kreeg.

Frank schepte moed, omdat ze zo vriendelijk was en vroeg:

„Hij belde Bayport op, niet?"

„Ja, Bayport. Gek, dat ik in een uur tijd twee keer Bayport krijg, terwijl die naam me vóór vandaag onbekend was. "

De jongens zouden graag gevraagd hebben met wie de fat gesproken had, maar durfden het geen van beiden. Het meisje scheen hun nieuwsgierigheid te voelen, want ze zei uit zichzelf: „Hij belde de Y. M. C. A. van Bayport op. Ik vraag me af, wat een man als hij met de Y. M. C. A. te maken heeft. Ja natuurlijk, mevrouw, ik wacht op uw verbinding. "

Joe en Frank maakten van deze onderbreking gebruik om te verdwijnen. Ze wilden het spoor volgen van de man, die met een lid van de Y. M. C. A. in Bayport had gesproken.

Misschien zouden ze dan iets te weten komen, waar ze wat aan hadden. Maar toen ze de hal verlieten en naar links en naar rechts keken, was de fat al uit het gezicht verdwenen.

„Hij is natuurlijk met een wagen, " zei Joe.

„In ieder geval is hij niet meer te zien, " bromde Frank.

„Wat doen we nu?" vroeg Joe. „Wachten tot het nachttarief ingaat en dan toch maar naar huis bellen?"

Frank schudde zijn hoofd.

„Ik wil Moeder niet ongerust maken, tenzij het helemaal niet anders kan. "

„Het zou wel erg vervelend zijn, " gaf Joe toe. „Zeg — Vader

heeft toch massa's vrienden in New York. Als we een van die heren eens opbelden en om een lening vroegen? We moeten in ieder geval geld te pakken zien te krijgen. "

„Dat is een idee, " zei Frank. „Dat kost maar vijf cent. Of we kunnen een adres opzoeken in het telefoonboek en naar die man toe lopen. Dat kost niets. "

„Dat laatste is het veiligste, " zei Joe lachend, „zo lang we zo arm zijn. "

Ze gingen weer naar het hotel en het duurde niet lang, of ze hadden verschillende adressen.

„Die woont hier het dichtste bij, " zei Joe en wees naar een naam.

„Meneer Blythe. Ja, dat is — Zeg eens!" riep Frank opeens uit.

„Kijk eens naar het adres van zijn kantoor! Dat is het gebouw, waar Chris eerst op de tiende étage was en nog verder naar boven ging!"

„Bedoel je het gebouw, waar de Zuidafrikaanse Importmaatschappij is?"

„Ja, natuurlijk. Vreemd, niet?"

„Ik zou eerder zeggen: toevallig. Er bestaat natuurlijk geen enkel verband. Toch kunnen we misschien van meneer Blythe te weten komen of die importzaak bonafide is. "

„We kunnen het in ieder geval even vragen. "

De jongens gingen op weg naar het kantoorgebouw, waar ze bijna in botsing waren gekomen met Blondje, toen deze het kantoor van de Zuidafrikaanse Importmaatschappij verlaten had. Onderweg hadden ze het erover of ze wel het recht

hadden te doen, wat ze van plan waren.

„Ik weet niet hoe Vader het zal vinden, dat we geld proberen te lenen bij een van zijn vrienden, " zei Frank in twijfel.

„Weet jij een betere oplossing?"

„Nee, natuurlijk niet. We hebben pech gehad — dat is het. Als ik die man ooit te pakken krijg, die mijn portefeuille heeft gestolen, zul je wat beleven. "

„Heb je er enig idee van, waar het gebeurde?"

„Vlak bij het restaurant, geloof ik. Op een gegeven ogenblik voelde ik een rukje aan mijn jasje, maar ik sloeg ergeen acht op. Even later zag ik die vriend van Chris en toen vergat ik alles verder. Nou, hier moeten we meneer Blythe kunnen vinden. Ik hoop, dat er nu een einde komt aan onze geldzorgen. "

Deze hoop ging — jammer genoeg! — niet in vervulling. De secretaresse van meneer Blythe vertelde, dat hij voor zaken op reis was.

„Kan ik soms iets voor jullie doen?" vroeg de jongedame hulpvaardig.

„Nee, dank u, " zei Frank.

„Willen jullie misschien je namen opgeven? Dan zal ik meneer Blythe bij zijn terugkomst....."

„Doe geen moeite, " zei Frank. „Meneer Blythe kent ons niet persoonlijk. Hij is een vriend van Vader en nu we toevallig in New York waren, wilden we hem komen....."

„Bezoeken, " zei Joe en trok zijn broer aan de mouw. Ze gingen naar buiten.

„Dat doe ik niet meer, " zei Frank, terwijl ze op de lift wachtten om naar beneden te gaan.

„Wat?"

„Trachten geld los te krijgen van een van Vaders vrienden; dat is te vernederend. "

„Wat doen we dan?"

„Dat weet ik nog niet. Ik zal erover nadenken. Zeg, nu we toch hier zijn, kunnen we misschien even een kijkje gaan nemen in het kantoor, waar Chris gisteren was. "

„Een goed idee, " zei Joe en de jongens begaven zich naar de tiende étage. Tot hun grote teleurstelling stonden ze met hun neus voor een gesloten deur.

„Weer een spoor dat doodloopt, " zei Joe, toen ze ten slotte weer op straat stonden. „Zo'n pech hebben we nog nooit gehad. "

„We moeten alleen maar nadenken om een goede oplossing te vinden, " zei Frank.

Ze zwierven doelloos rond tot ze bij het Central-park kwamen en daar op een bank gingen zitten.

„We hoeven vandaag toch nog niet van honger om te komen, " zei Joe, „ook al zijn we met onze vijftig cent dan geen Croesussen. "

„Waar zullen we overnachten?" vroeg Frank.

Joe klopte met zijn hand op de bank, waar ze op zaten.

„Hier, " antwoordde hij. „Ik vraag me alleen maar af, hoe we aan eten kunnen komen als we naar huis gaan. "

„We kunnen misschien iets verdienen door karweitjesop te

knappen voor mensen, die in nood zitten — hout hakken en zo. Verder vinden we misschien wel een chauffeur van een wagen, die ons een stuk mee wil nemen. Misschien zijn we er eerder dan we denken. "

Joe dacht ernstig na en zei ten slotte hoofdschuddend: „Toch vind ik het niet leuk, dat we het onderzoek in de steek moeten laten. Ik weet zeker, dat het een heel belangrijke zaak is, waar die mannen in het restaurant het over hadden. Ze praatten over diamanten en een van de mannen was de vriend van Chris. "

„Ik zou er een lief ding voor over hebben, te weten waar die kerels nu zijn. Als we hen hadden kunnen volgen, zouden we vermoedelijk interessante dingen ontdekt hebben. Ik vraag me ook af, wie die Taffy is, waar de kerels het over hadden, " zei Frank. „Hij schijnt een hele piet te zijn in die bende, ook al vindt hij het beter tijdelijk uit de circulatie te verdwijnen. "

„Misschien zit de politie hem op de hielen. Jammer, dat ze die kerel het zwijgen oplegden, toen hij wilde vertellen, waar Taffy zich schuilhield. Als we dat wisten, hadden we ons onderzoek toch nog kunnen voortzetten. "

„We zijn het niet te weten gekomen en dus kunnen we niet verder. We kunnen alleen maar teruggaan naar Bayport en wachten op de volgende kans, het spoor van onze Chris terug te vinden. Misschien is hij al weer in Bayport. "

„Als hij ons gisteren in het restaurant heeft herkend, zal hij wel beter uit zijn doppen kijken in Bayport. Ik geloof niet, dat hij ons de kans zal geven zijn spoor weer op te pikken. "

Ze dwaalden wat door het Central-park en kwamen weer onder de indruk van de zo ongewone drukte en levendigheid in de straten van de grote stad. Ze zagen zelfs zoveel interessante dingen, dat ze Blondje en rattegezicht vergaten. Toen ze honger kregen kochten ze koffie en boterhammen in een kleine snackbar. Dat kostte hun dertig cent. Ze hadden nu nog twintig cent over, maar Joe beweerde, dat dit voldoende was om buiten de stad te komen.

„Als we maar eenmaal op een hoofdverkeersweg zijn, " verklaarde hij, „zullen we wel een chauffeur vinden, die ons een heel eind mee wil nemen. Ten slotte zijn er mensen, die op die manier een reis om de wereld maken. "

„Ik zal al heel tevreden zijn, als we Bayport binnen afzienbare tijd bereiken, " antwoordde Frank. „Ik heb geen zin in een reis om de wereld. "

Toen de duisternis viel, keerden de jongens terug naar Broadway om te genieten van het onvergelijkelijke schouwspel van verlichting en lichtreclames. Kort voor middernacht begaven ze zich naar Central-park, waar ze de nacht op een bank zouden doorbrengen.

„Gelukkig dat het lekker weer is, " zei Frank.

„En dat het niet regent. "

„We zullen maar meteen gaan slapen. We hebben morgen een vermoeiende dag voor ons. "

„Laat me er niet aan denken, " kreunde Joe.

De banken waren hard en de jongens lagen niet erg gemakkelijk. Dat was de reden, waarom ze niet onmiddellijk

in slaap vielen en nog wakker waren, toen ergens in de buurt een kerkklok twaalf slagen liet horen.

Frank telde de slagen. „Twaalf uur, " zei hij.

„Het was ook middernacht, dat ik ontvoerd werd, " antwoordde Joe. „Nu zitten we hier. Waar zouden we over vierentwintig uur zijn?"

„Ik ben benieuwd!" Frank rolde zich op zijn andere zij en eindelijk ontfermde de slaap zich over hem.

Om tien uur, de volgende morgen, waren de Hardy's al een heel eind van het centrum van New York verwijderd, hoewel ze het grootste gedeelte van de reis nog voor de boeg hadden. Met de ondergrondse en met een autobus hadden ze New York verlaten en ze bevonden zich nu op de hoofdverkeersweg, die de kust van de Atlantische Oceaan in zuidelijke richting volgde. Ze bleven helemaal rechts van de weg lopen, want er was bijzonder veel verkeer en de meeste wagens reden met grote snelheid. De jongens hadden al verschillende keren geprobeerd de aandacht van een chauffeur te trekken, maar er was er nog geen, die erop gereageerd had.

„Het zou niet half zo erg zijn, " zei Joe, „als ik niet zo'n honger had. "

Ze naderden een van die kleine restaurants, die men overal langs de grote wegen kan vinden. De geur van verse koffie herinnerde hen eraan hoe lang het geleden was, sinds ze voor het laatst gegeten en gedronken hadden.

„Ik heb een idee, " zei Frank.

Hij stapte het restaurant in en ging recht naar de toonbank, waar hij minzaam begroet werd door een man met een wit schort voor.

„Wat hebben jullie het liefst, jongens?" vroeg de man glimlachend. „Een broodje met een warm worstje?"

„We kwamen alleen maar naar binnen om u te vragen of u soms werk voor ons heeft," zei Frank. „Werk? Zoeken jullie een baantje?" „We hebben erge honger, maar geen geld om iets te kopen. Als we iets voor u kunnen doen, waar we een maaltijd mee kunnen verdienen, dan graag." De man sloeg met zijn zware hand op de toonbank. „Ga meteen maar mee," zei hij uitnodigend. „Die jongen van me heeft me gisteren onverwachts in de steek gelaten en het arbeidsbureau heeft me nog geen plaatsvervanger gestuurd. Jullie zijn toch niet te fijn gebouwd om borden te wassen, hè?" „Helemaal niet!" De jongens werden naar een kleine keuken gebracht, waar ze stapels vuile vaat zagen staan. Allemaal nog van de vorige dag, zoals de eigenaar zei.

„Het was vanmorgen zo druk, dat ik nog geen tijd heb gehad om zelf aan die rommel te beginnen." Hij keek vol verachting naar de hopen vuile borden, lepels, vorken, enz. „Ik ben trouwens toch geen liefhebber van afwassen. Ga je gang, jongens; dan zorg ik ondertussen voor een goede lunch. Hebben jullie honger?" „We hebben vandaag nog niets gegeten." „Dan krijgen jullie eieren met spek." De Hardy's verloren geen seconde tijd. Met een overtuiging een betere zaak waardig, begonnen ze de vuile boel schoon te maken. Ze

waren al half klaar, toen de eigenaar de keuken weer inkwam. „Vlug en goed werk!" zei hij goedkeurend. „Kom nu eerst maar eten; dan kun je nóg beter werken straks. "

Ze kregen elk een groot bord met eieren en spek, een hele stapel dik gesmeerde boterhammen en een grote pot lekkere koffie. De eigenaar van de lunchroom bekeek hen met groeiende belangstelling, toen hij het eten met verrassende snelheid zag verdwijnen. „Geen ontbijt gehad, hè?" „Nee, meneer. "

„Gisteravond ook niks gehad zeker?" „Alleen een paar boterhammen met een kop koffie. " „Hoe is het mogelijk, " zei de man. „Toen ik jullie zag eten, dacht ik, dat jullie minstens een volle week vast hadden. Ik wou, dat ik ook nog zo smakelijk kon eten. " Na een poosje vroeg hij: „Waar gaan jullie heen?" „Naar Bayport aan de Barmet-baai, " antwoordde Frank, „Dat is een hele tippel. Waarom rijden jullie niet met een auto mee?"

„We hebben het geprobeerd, maar de chauffeurs keken niet eens naar ons. "

„Dat is een heel verkeerde methode, " verklaarde de man. „Er zijn zoveel gekke dingen gebeurd met dat liften, dat de chauffeurs onderweg niet zo vlug meer stoppen, 't Is veel beter, bij een lunchroom — zoals deze — te blijven wachten tot er iemand komt om te eten en dan zo iemand te vragen. " Daar hadden de jongens nooit aan gedacht.

„Nee, jullie zijn groentjes in 't liften — dat had ik al gemerkt, " zei de eigenaar.

Toen de jongens hun laatste boterham verorberd en hun laatste kop koffie leeggedronken hadden, zei de man dat het hem plezier deed, dat het hun zo gesmaakt had.

„Eetlust is de helft van het leven, " zei hij. „Als je niet meer met smaak kunt eten, is het leven niet veel meer waard. Neem mij nu maar eens! Er was een tijd, dat ik goed kon eten en genieten van de eenvoudigste gerechten. " Hij schudde mistroostig zijn hoofd. „Nu is het niet eens meer de moeite, dat ik nog aan tafel ga zitten. Raad eens, waar ik vanmorgen genoeg aan had?"

„Daar heb ik geen idee van, " zei Frank beleefd.

„Mijn ontbijt van vanmorgen! Een mus zou er nog niet eens genoeg aan hebben. Vroeger kon ik met smaak eten, maar vanmorgen had ik meteen genoeg. Twee borden havermout, zes dunne pannenkoekjes met kandijstroop, twee gebakken eitjes, een paar schijfjes ham, misschien vier of vijf sneetjes toast, een beetje jam en drie kopjes koffie. Kunnen jullie je voorstellen, dat een volwassen man' daar genoeg aan heeft? Nee, dan was ik vroeger een andere eter!"

De Hardy's kregen de indruk, dat hun goede vriend, als hij weer werd als vroeger, zoveel zou eten, dat hij niets over zou laten voor zijn klanten. Ze waren echter te beleefd om dat te zeggen. Ze gingen de keuken weer in, om de rest van de vuile boel schoon te maken.

Ze waren bijna klaar, toen de eigenaar hen riep. Hij was in gesprek met twee nette jongemannen, die naar binnen gekomen waren om een kop koffie te drinken.

„Ik zei jullie straks, " verklaarde de eigenaar, „dat de beste methode om mee te kunnen rijden was, hier te wachten. Nou, hier is het bewijs! Jullie kunnen met deze heren mee. " Een van de jongemannen keek Frank glimlachend aan.

„Waar moeten jullie heen?"

„Naar Bayport. Het is een hele tippel. "

„Waarom zouden jullie gaan lopen, als wij twee plaatsen in onze wagen vrij hebben?" vroeg de jongeman. „Jullie kunnen meerijden tot Bayport. "

„Dat is fijn!" riep Frank uit. „Ik weet niet, hoe ik u moet bedanken!"

De Hardy's stelden zich voor. De jongeman zei, dat hij Keith heette en zijn vriend, Hallett. De man van de lunchroom scheen het buitengewoon prettig te vinden, dat hij de Hardy's een dienst had kunnen bewijzen en zei, dat ze de rest van de vuile vaat maar moesten laten staan.

„Jullie hebben hard genoeg gewerkt, " zei hij. „Ik weet niet, wat ik zonder jullie had moeten beginnen. " Hij wierp Joe een kwart dollar toe. „Hier, dat is voor een extraatje onderweg. "

„Nou, " zei meneer Keith, „dan zullen we maar gaan. Frank, kom voorin zitten naast mij. Joe kan bij Hallett — achterin. Zo zullen we elkaar het snelst leren kennen. "

De jongens bedankten de gezellige eigenaar van het restaurant hartelijk. Even later reed de wagen weg. Keith was een goed chauffeur en de auto vloog met grote snelheid over de gladde, rechte weg. Frank keek Keith even aan.

„Dat is beter dan tippelen, " zei hij.

„Ja, " antwoordde Keith. „Ik vind het zelfs vreemd, dat er nog altijd mensen zijn die lopen. Te voet kun je op een dag hoogstens vijftig kilometer afleggen; dat doe je op zo'n weg met de wagen in een half uur. Hoe komt het, dat jullie te voet zijn? Jullie zien er niet bepaald uit als landlopers. "

„Dat zijn we ook niet. We zijn in New York geweest en een of andere gauwdief heeft mijn portefeuille met mijn geld en onze retourkaartjes gestolen. "

„Pech! Wel, jullie zijn in ieder geval uit het goede hout gesneden, dat je eenvoudig bent gaan lopen. Zeg eens — kan het zijn, dat ik jullie naam vroeger al eens gehoord heb?"

„Misschien. "

„Ik geloof, dat ik een Hardy uit Bayport ken. Wacht eens even — ja, natuurlijk: Fenton Hardy, de detective. Zijn jullie familie van hem?"

„Fenton Hardy is mijn vader. "

„Kijk eens aan!" riep Keith uit. „Zijn jullie de zoons van de beroemde Fenton Hardy? Dat is ook een verrassing!"

„Kent u Vader persoonlijk?" vroeg Frank.

„Nee, ik heb nooit het genoegen gehad hem te ontmoeten, maar ik heb natuurlijk heel veel over hem gehoord, " antwoordde Keith. „Hij heeft een uitstekende reputatie en hij heeft verschillende opdrachten voor ons departement opgeknappt. "

„Welk departement is dat?"

Keith aarzelde even. „Het departement van Justitie. "

Frank keek hem met nieuwe belangstelling aan.

„Zijn jullie dan van de Geheime Dienst?“

Keith lachte.

„Het is niet mijn gewoonte het aan de grote klok te hangen, maar ik geloof, dat de zoons van de grote Fenton Hardy wel te vertrouwen zijn, niet? We zijn eigenlijk geen geheime agenten, maar wel speciale inspecteurs van het departement van Justitie. "

„Dat willen Joe en ik ook worden, " zei Frank met schitterende ogen.

„Jullie willen het voorbeeld van jullie vader volgen, nietwaar? Nou, als jullie ook maar de helft van zijn scherpzinnigheid geërfd hebben, zullen jullie overal met open armen ontvangen worden. "

„We hebben al een paar zaakjes kunnen opknappen, " zei Frank trots. „Tussen haakjes, daarvoor zijn we ook in New York beland en in de misère gekomen. "

Keith was te discreet om vragen te stellen, maar hij scheen wel graag met Frank te willen praten, want hij zei: „Hallett en ik zijn al een week of drie aan het heen en weer trekken langs de kust. Maar ik geloof, dat we voor een verloren zaakje aan het werk zijn. Binnenkort gaan we terug naar Washington om nieuwe instructies te halen. De kerel, die we met het meeste genoegen achter de tralies zouden brengen, is ons tot nogtoe te slim af geweest. Het is een diamantsmokkelaar. "

Frank spitste zijn oren. „Diamanten?“

Keith knikte.

„We zijn al een hele tijd een bende diamantsmokkelaars op

het spoor, die actief zijn langs de kust. Taffy Marr heeft er iets mee te maken en hij is het, die ons van het kastje naar de muur heeft gestuurd. "

Taffy Marr! Frank herinnerde zich, dat de mannen in het restaurant over een „Taffy" gesproken hadden, die vrijwillig uit de circulatie verdwenen was.

„Is hij de leider van de bende?"

„Hij is een van de sluwste bandieten van het land; inderdaad de leider van de bende. Een jonge kerel nog – knap, sympathiek, onschuldig om te zien, maar wreed en koelbloedig als een volleerde gangster. Ik wil een heel jaar voor niets werken, als ik de eer had hem achter slot en grendel te krijgen. Hij is een paar maanden geleden van Chicago naar New York gekomen, heeft een bende gevormd en is meteen aan het werk gegaan. Hij overstroomt het land met gesmokkelde diamanten, die natuurlijk stukken goedkoper zijn en de Bond van Juweliers is wild geworden. De Bond heeft een fantastische beloning uitgelooft voor degene, die de bende oprolt. "

Frank stond reeds op het punt Keith in vertrouwen te nemen en te vertellen wat Joe en hij over Taffy en de diamantsmokkelaars wisten, maar op het laatste moment bedacht hij zich. Vader had hun heel dikwijls gezegd, dat de beste hoedanigheid van een detective was, zijn mond te kunnen houden tot een zaak helemaal was opgelost.

„Denkt u, dat u Taffy Marr te pakken krijgt?" vroeg hij. Keith haalde zijn schouders op.

„We hopen het. We dachten verleden week, dat het nog maar een kwestie van uren was voor we de schurk zouden arresteren, maar hij glipte weer tussen de mazen van het net door!" Keith schudde zijn hoofd. „Nu zit hij ergens op een veilige plaats en wij moeten wachten, tot hij weer te voorschijn komt. "

„Veronderstel, dat wij Taffy Marr zouden vinden, " zei Frank.

„Wat zouden we dan moeten doen?"

„Een telegram sturen naar mijn kantoor in Washington, " zei Keith. „Ik zou je m'n leven lang dankbaar blijven, als je Hallett en mij de kans zou geven Taffy Marr te strikken. Niet dat er veel kans bestaat, dat jullie zijn pad ooit zullen kruisen, maar je kunt nooit weten. "

Hij gaf Frank een kaartje met zijn naam en een nummer.

„Dat is een codenummer, " verklaarde de jonge inspecteur.

„Als je aan dat nummer telegrafeert, is het telegram binnen het uur in ons bezit. Maar — mondje dicht, hoor? Jullie schoolkameraden behoeven niet te weten, dat jullie op de hoogte zijn van een staatsgeheim. "

„Wees maar niet bang, " zei Frank.

„Dat ben ik ook niet, " zei Keith lachend. „De zoons van Fenton Hardy weten wel, wanneer ze moeten zwijgen. "

De nieuwe assistent

In plaats van er verschillende dagen over te doen, zoals ze gevreesd hadden, kwamen de Hardy's nog diezelfde middag in Bayport aan.

De twee inspecteurs waren zo vriendelijk hen tot aan hun woning te brengen, maar weigerden mee naar binnen te gaan. Als Fenton Hardy thuis was geweest, zouden ze het misschien wel hebben gedaan, maar Frank had hun verteld, dat hun vader afwezig was.

Mevrouw Hardy begroette haar zoons met kennelijke opluchting. Ze had zich ongerust gemaakt, toen ze niet meer getelefoneerd hadden en niet met de middagtrein waren teruggekeerd. Toen de jongens haar hun avonturen vertelden, wist mevrouw Hardy niet of ze moest lachen of zich boos maken.

„Domme jongens!“ zei ze half lachend, half verwijtend. „Als jullie me iets hadden laten weten, zou ik toch meteen geld hebben gestuurd?“

„Dat wilden we nu net niet, “ zei Frank. „Het was onze eigen schuld, dat we in moeilijkheden kwamen; dus moesten we ons er ook zelf uit redden. “

„Ik vind het jammer, “ zei tante Gertrude snuivend, „dat jullie een auto hebben gevonden om mee te rijden. Als jullie inderdaad naar huis hadden moeten lopen, zouden jullie tijd gehad hebben om eens goed na te denken en misschien een

beetje verstandiger zijn geworden. Diamantsmokkelaars? Wat een onzin! Als de politie die bandieten niet te pakken kan krijgen, hebben jullie toch helemaal geen kans?"

„Net zoveel kans als een ander, " zei Joe.

„Als je ervan uitgaat, dat er op de wereld tegenwoordig meer bandieten zijn dan eerlijke mensen, heb je misschien gelijk, " zei tante Gertrude snauwerig. „En nu we het toch over bandieten hebben — ik heb een van de boezemvrienden ontmoet van die blonde bruit, die me in Gresham onder de trein wilde duwen. "

„Werkelijk?" vroeg Frank belangstellend.

„Natuurlijk! Anders zou ik het toch niet zeggen? Het was die onbeschofte ezel, die me „idiot" noemde, " zei tante Gertrude, die zich hoe langer hoe meer opwond. „Toen ik hem in de winkel zag staan, had ik meteen wel naar binnen willen gaan om hem eens zijn vet te geven. "

„Waar was dat?" vroeg Frank.

„Heb ik je niet verteld, dat ik die nieuwe assistent van de juwelier vroeger al eens gezien had? Ik kon het me toen niet herinneren, maar nu schoot het me opeens te binnen. Die nieuwe assistent van de juwelierswinkel is dezelfde brutale rekel, die mij op het perron in Gresham beledigde. "

„Bent u daar zeker van, tante Gertrude?"

„Positief zeker. Toen ik hem de eerste keer in de winkel zag, wist ik al, dat ik hem vroeger al eens had gezien. Gisteren ben ik opzettelijk nog eens langs die winkel gelopen om hem nog eens goed te bekijken. En daar stond hij — vlak voor het raam.

En opeens wist ik, wie hij was. "

„Hoe is het mogelijk, dat u hem in Gresham hebt gezien, als hij in Bayport werkt?" vroeg Joe.

Tante Gertrude keek hem verpletterend aan.

„Spreek me niet tegen, aap. Ik weet wat ik zeg. En dat ik die snuiter eerst in Gresham zag en later in Bayport, is een feit. Of wil je me misschien aan het verstand brengen, dat mijn ogen niet meer deugen?"

„Natuurlijk niet, tante Gertrude, " zei Joe gedwee.

„O, dat dacht ik toch ook!"

Frank en Joe hielden wel degelijk rekening met de mogelijkheid, dat hun tante Gertrude goed had gezien. Als de nieuwe assistent in de juwelierswinkel een vriend was van Chris, dan zou het de moeite waard zijn hem eens aan de tand te gaan voelen.

Die avond ontmoetten ze Jerry Gilroy. Heel terloops vroegen ze of hij al iets gehoord had over de nieuwe assistent.

„Ik ben vergeten hoe hij heet, " zei Jerry. „Hij is hier pas een paar weken geleden aangekomen en hij woont in de club van de Y. M. C. A. Hij schijnt niet onsympathiek te zijn. "

Frank en Joe wisselden een snelle blik. Het was volgens hen niet waarschijnlijk, dat een bandiet bij de Y. M. C. A. aangesloten zou zijn.

„De juwelier zegt, dat de nieuwe assistent een van de handigste herstellende is, die hij ooit aan het werk gezien heeft, " vervolgde Jerry. „Hij is goed voor zijn werk en schijnt belang te stellen in baseball en voetbal, hoewel hij zich nog niet bij

een sportvereniging heeft aangesloten. Iedereen kan goed met hem overweg. "

Deze inlichtingen deden de belangstelling van de Hardy's voor de nieuwe assistent luwen. Misschien zouden ze wel eens naar hem toe zijn gegaan, als de winkel nog open was geweest, maar nu waren ze ervan overtuigd, dat tante Gertrude zich vergist moest hebben.

„Vermoedelijk is hij zowat even groot als die andere kerel, die tante Gertrude lastig heeft gevallen, " opperde Joe. „Te oordelen naar Jerry's uitleg is die nieuwe assistent geen man, die vriendschap zou sluiten met een Chris. "

„Nee, misschien niet, maar toch is het een feit, dat Chris met een pakje juwelen uit de winkel te voorschijn kwam, toen jij voor de tweede keer tegen hem aanbotste. En een juwelierswinkel is een uitstekende plaats om gesmokkelde diamanten te verhandelen. "

„Dat is ook zo. Nou, we kunnen die nieuwe assistent bij gelegenheid wel eens goedendag gaan zeggen. "

Dat deden ze de volgende dag reeds. De Hardy's gingen de winkel in, onder voorwendsel dat ze een horloge wilden uitzoeken. Een jongeman kwam uit het kantoortje achter in de zaak om hen te helpen.

Hij zag er goed uit en had een aantrekkelijke, zachte stem. Zijn haar was ravenzwart, en in scherp contrast met zijn blanke huid. Hij was uiterst hulpvaardig. Hij liet tientallen horloges aan de jongens zien.

„Spelen jullie baseball?" vroeg de assistent.

„Soms, " zei Frank. „Jij?"

„Ik houd van alle soorten spel met een bal, hoewel ik geen uitblinker ben. Ik zou me graag bij een sportvereniging aansluiten, maar ik weet niet welke. "

„Elke vereniging is goed om mensen te leren kennen, " zei Frank.

„Ja, natuurlijk. Ik ben hier al een paar weken en ik kan niet zeggen, dat ik al veel kennissen heb. "

„Waar kom je vandaan?" vroeg Frank.

„New York, maar ik heb er nog geen spijt van, dat ik de grote stad uitgetrokken ben. In een kleine plaats maak je gauwer vrienden, lijkt me. "

De Hardy's zeiden, dat ze geen horloge zagen, zoals ze hebben wilden.

„Hindert niet, " zei de assistent. „Niet alle stokken dragen rozen. Kom nog eens kijken, als er een nieuwe collectie is aangekomen. "

Toen ze de winkel uit waren en naast elkaar verder wandelden, zei Joe: „Weer een vals spoor. Die jongen is net zo betrouwbaar als jij en ik. "

„Daar ben ik niet van overtuigd. Weet je wie hij, volgens mij, is?"

„Nee?"

Taffy Marr!"

Joe begon te lachen.

„De leider van de bende diamantsmokkelaars? Laat me niet lachen, Frank. Hoe kom je daarbij?"

„Heb je op zijn haar gelet?"

„Natuurlijk. Hij had mooi zwart haar. "

„Ja, geverfd! Mannen met zulk ravenzwart haar hebben gewoonlijk een donkere huid en een sterke baard. Die assistent is zo blank als een baby en zag eruit, alsof hij zich nog nooit heeft moeten scheren. "

Joe werd heel ernstig. „Je bent scherper dan ik, Frank. Dat heb ik niet gezien. "

„Hij is jong, knap, ziet er onschuldig uit en is op de hoogte met juwelen. Tante Gertrude zei, dat ze hem met Chris had zien praten. Chris heeft hem hier een bezoek gebracht. De kerel verft zijn haar. Sluit allemaal als een bus, nietwaar?"

„Inderdaad, maar wat kunnen we doen? We kunnen toch niet naar hem toegaan en vragen of hij Taffy Marr is?"

„Nee, maar we kunnen die inspecteurs uit Washington waarschuwen. Als zij Taffy Marr zien, zullen ze hem wel herkennen — al heeft hij zich nog zo vermomd. "

„Goed, " zei Joe. „Laten we er dan meteen werk van maken. " Frank stelde een telegram op en stuurde het aan het nummer, dat meneer Keith hem had opgegeven. Het telegram luidde als volgt:**HEBBEN VERMOEDELIJK SPOOR VAN TAFFY MARR GEVONDEN STOP KOM**

ONMIDDELLIJK STOP FRANK EN JOE HARDY.

„We kunnen ze binnen de twaalf uur verwachten, als ze dat telegram hebben gelezen, " zei Frank tevreden.

„Ondertussen zouden we een oogje in het zeil kunnen houden, " stelde Joe voor. „Misschien dat Chris of een van de

anderen nog eens komt opdagen. "

„Als Chris zich nog eens in Bayport laat zien, zal ik zijn spoor niet meer verliezen, " zei Frank vastberaden.

De jongens liepen naar de hoofdstraat terug en hielden de juwelierswinkel in de gaten. Nu eens bleven ze een poosje aan de overkant van de straat staan, dan weer wandelden ze van de ene hoek van de straat naar de andere, maar al hun moeite en geduld waren tevergeefs. Ze zagen geen verdachte personen de juwelierswinkel binnengaan.

Op een gegeven ogenblik porde Joe zijn broer in de ribben.

„Ik geloof, dat hij ons in de gaten heeft gekregen en zich afvraagt, wat we hier uitvoeren, " zei hij.

Frank keek over zijn schouder.

De nieuwe assistent stond strak naar hen te kijken. Toen hij zag, dat de jongens hem hadden opgemerkt, liep hij vlug naar de achterzijde van de winkel.

„Laten we maar gaan, " zei Frank. „Als hij wantrouwend wordt, verdwijnt hij misschien met stille trom. "

„Het is trouwens tijd, dat we naar huis gaan, " voegde Joe eraan toe.

Achtervolging per vliegtuig

De volgende dag zei Frank, dat ze misschien iets meer te weten zouden kunnen komen over de geheimzinnige assistent, als ze eens met de eigenaar van de juwelierszaak, die ze persoonlijk kenden, gingen praten.

„Waarom hebben we daar niet eerder aan gedacht?“ vroeg Joe. „De assistent moet referenties hebben opgegeven en die hadden we meteen kunnen nagaan. “

„We moeten zorgen, dat we de eigenaar alleen te pakken krijgen, zonder dat de assistent ons kan afluisteren, “ zei Frank. „Ik zal eerst even opbellen. “

De jongens gingen naar het kantoor van hun vader, waar niemand hen zou komen storen, en belden daar de juwelier op.

„We zouden graag een paar inlichtingen hebben over uw nieuwe assistent, meneer Arnheim, “ zei Frank. „Waar komt hij vandaan? Waar heeft hij vroeger gewerkt?“

„Willen jullie weten, waar die bedrieger vandaan is gekomen? Ik zou veel liever willen weten, waar hij naar toe is!“

„Bedoelt u, dat hij niet meer bij u is?“ vroeg Frank hijgend van opwindings.

„Hij heeft me in de steek gelaten! Hij belde vanmorgen op van de Y. M. C. A., vertelde dat hij zich niet lekker voelde en dat hij niet meer kwam werken. “

„Hoe lang is het geleden, dat hij u opbelde?“ vroeg Frank

opgewonden.

„Niet meer dan tien minuten. Hij had minstens een week van te voren moeten opzeggen!" zei meneer Arnheim boos. „Nu zit ik zonder assistent en kan ik voor elk wissewasje zelf naar de winkel rennen. "

Frank vond het erg voor meneer Arnheim, maar had geen tijd om hem te beklagen. Hij bedankte de juwelier alleen maar, verbrak de verbinding en wendde zich tot Joe.

„We hebben hem angst aangejaagd. Hij is 'm gesmeerd. "

„Wanneer?"

„Hij belde meneer Arnheim tien minuten geleden op. "

„Dan moeten we hem nog kunnen oppikken. We zullen naar de Y. M. C. A. gaan. Misschien weten ze daar iets meer. "

De jongens renden het huis uit. Frank haalde zijn motor uit de garage, Joe sprong achterop en enkele ogenblikken later waren ze reeds op weg naar het clubhuis van de Y. M. C. A. Ze hadden geluk.

Net toen ze het clubhuis bereikten, zagen ze een man, die snel naar buiten kwam met een koffertje in zijn hand, en in een wachtende taxi stapte.

„Dat is hij!" riep Joe.

Frank knikte. Hij had in de haastige reiziger ook de nieuwe assistent van de juwelierszaak herkend.

De taxi reed onmiddellijk weg, toen de man het portier achter zich gesloten had.

Frank zette de achtervolging in. De jongens waren in de wolken. Als ze een minuut later waren geweest, zouden ze het

spoor misschien nooit meer teruggevonden hebben.

„Ik hoop, dat hij niet naar het station gaat en de trein naar New York neemt!" mompelde Joe.

„We gaan hem in ieder geval achterna," zei Frank. „Ik geloof, dat hij Taffy Marr is. "

Het begon er hoe langer hoe meer op te lijken, dat de man wel degelijk op weg was naar het station. De Hardy's voelden de moed in hun schoenen zinken, toen de taxi het stationsplein opzwenkte. Maar kijk! De taxi reed het station voorbij en zwenkte een straat in, die de stad uit leidde.

Frank en Joe volgden de taxi op veilige afstand door de voorsteden van Bayport, tot ze op een grote verkeersweg uitkwamen. Plotseling kreeg Frank een vermoeden.

„Het vliegveld!" riep hij uit.

„Het begint erop te lijken. De grond moet wel erg heet zijn onder zijn voeten, dat hij met een vliegtuig weg wil. "

„En hij moet wel veel meer geld hebben dan een gewone winkelbediende, als hij het zich kan veroorloven een speciaal vliegtuig te charteren. Het lijntoestel is een uur geleden vertrokken. "

Het werd weldra duidelijk, dat de bestemming van de vluchteling inderdaad de nieuwe luchthaven van Bayport was. De taxi verliet de hoofdweg en zwenkte een landweg in, die recht naar de gebouwen van het vliegveld leidde. Frank vertraagde zijn snelheid. Hij wilde niet, dat de vluchteling hen zou horen of zou herkennen.

De taxi reed de grote poort van het vliegveld onderdoor en

stopte voor de kantoorgebouwen. Frank op zijn beurtstopte voor de poort en duwde zijn motor naar de kant van de weg.

„We kunnen beter te voet verder gaan, Joe, " zei hij.

„Misschien heeft hij gemerkt, dat hij door een motor werd gevolgd. "

Ze hadden de kantoren nog niet bereikt, toen de taxi hen passeerde in de richting van de poort; er zat niemand meer in dan de chauffeur. Even later verliet de assistent het hoofdgebouw in gezelschap van een piloot. De twee mannen begaven zich naar een vliegtuig dat startklaar stond.

„Hij verliest niet veel tijd, " mompelde Joe.

Ze zagen, dat de assistent in het vliegtuig stapte. De piloot klom in de cockpit, liet de motoren loeien en even later taxiede het vliegtuig over de startbaan. De machine kreeg weldra voldoende snelheid om op te stijgen; even later verhieft het vliegtuig zich van de startbaan, schoot over de telefoondraden aan de overzijde van het vliegveld en steeg snel.

„We geven het nog niet op!" zei Frank kalm.

De jongens waren bevriend met de meeste piloten van het vliegveld en ook met hen die de leiding daar hadden. Destijds hadden ze een bende opgerold, die de zakken luchtpost roofde. Dit avontuur van de Hardy's wordt verteld in een ander deel van deze serie: Rovers in de lucht. Het was dan ook geen wonder, dat ze hartelijk werden ontvangen.

„Kijk, wie hebben we daar!" riep Manson, de hoofdofficier uit. „Jullie komen ook niet te vaak op bezoek, hè?" Hij

schudde de jongens de hand. „Kan ik iets voor jullie doen? Hebben jullie misschien zin in een vliegtochtje?”

„Eigenlijk zouden we graag een inlichting van u hebben, meneer Manson, " zei Frank. „Daarnet is hier een man met een gecharterd vliegtuig vertrokken. Kunt u ons vertellen, waar hij heen gaat?”

Manson schudde zijn hoofd.

„Het spijt me, " zei hij, „maar daar heb ik geen idee van. Hij is niet met een van onze vliegtuigen gegaan, maar met een piloot, die voor eigen rekening werkt. Daar hebben wij niets mee te maken en daarom kan ik je niet inlichten. Is er iets aan de hand?”

„Tja, we zitten achter die kerel aan, maar hij was ons te vlug af. Als u ons had kunnen zeggen, waar hij heen gaat, hadden we de recherche kunnen waarschuwen. "

„Een schurk dus?" vroeg Manson. „Nou, jullie hebben ons destijds een grote dienst bewezen; misschien kunnen we nu iets terugdoen. Willen jullie dat vliegtuig volgen?”

„Kan dat?" vroeg Joe enthousiast.

„We hebben op dit ogenblik maar één vliegtuig vrij. Het is een oude kist, maar nog heel betrouwbaar. Een paar weken geleden is het neergestort, maar het is gerepareerd en nu weer helemaal in orde. Wat denken jullie ervan?”

Frank keek Joe aan. „Wat denk je, Joe?”

„Gaan!"

„Ik zal jullie een parachute meegeven, " zei Manson.

„Voorzichtigheid is de moeder van de porseleinkast. "

„Zo is het, meneer Manson. "

Manson wenkte een piloot.

„Tom, deze jongens willen het vliegtuig volgen, dat net is opgestegen. Neem ze mee in de oude kist en doe je best. "

„Goed, chef. Ga maar mee, jongens, " zei Tom.

Hij bracht de jongens eerst naar de voorraadkamer, waar hij hen van een parachute voorzag. Hij gespte zelf ook een valscherp om en ze gingen naar een sportvliegtuig.

„Ik geloof, dat die oude kist het nog wel zal doen, " zei Tom onverschillig, „maar we moeten wel oppassen. "

Verschillende mecaniciens kwamen naderbij en begonnen te helpen. Frank en Joe klommen in het vliegtuig; de piloot volgde hun voorbeeld en even later waren ze startklaar. De piloot gaf gas en de propeller begon als razend te draaien.

„Loopt gesmeerd!" zei de piloot.

Hij stak zijn hand op om de mecaniciens duidelijk te maken, dat alles in orde was. Even later begon het vliegtuig langzaam te rollen, de snelheid nam toe, toen de piloot de machine met de neus naar de wind gedraaid had. Frank en Joe staarden naar het einde van de startbaan, waar zich de gevaarlijke telefoondraden bevonden.

Ze merkten niet eens, dat de wielen van de grond losgekomen waren voor ze de telefoondraden onder zich zagen.

De piloot wees naar de motor en knikte tevreden. De jongens begrepen, dat alles in orde was. Dat konden ze trouwens zelf ook wel horen. Dan wees Tom naar het westen. Heel in de

verte zagen de jongens een zwarte stip. Het was het andere vliegtuig.

De Hardy's slaakten een kreet van opwinding. Ze staarden zo strak naar het andere vliegtuig, dat ze niets merkten van de mist, die in het noorden was opgekomen. Mist — de grootste vijand van lucht- en scheepvaart! — bedreigde hen!

Spring!

Het geraas van de machtige motor belette elk gesprek. De jongens zaten strak naar het andere vliegtuig te kijken, terwijl ze naar het westen vlogen.

Enkele ogenblikken later begon het andere vliegtuig naar het noorden te zwenken. Tom reageerde onmiddellijk. Hij zwenkte zelfs meer naar het noorden, in de hoop daardoor een groot deel van zijn achterstand in te lopen.

Op dat ogenblik kregen de Hardy's de mistbank in de gaten. Reeds was het grootste deel van de kust en van de oceaan aan het gezicht onttrokken. Frank fronste zijn wenkbrauwen, toen hij de dreigende, grijze massa zag. Als het andere vliegtuig regelrecht de mistbank in dook, was er van een achtervolging geen sprake meer. Frank zag, dat Tom weer van richting veranderde. In plaats van naar het noorden vloog hij nu naar het noordwesten, klaarblijkelijk in de hoop om de mistbank heen te kunnen vliegen. De mist kwam nu dreigend naderbij. De piloot begreep, dat hij niet te ver naar het westen mocht vliegen, als hij het andere vliegtuig in het gezicht wilde houden. Hij stuurde weer meer naar het noorden en tegelijk begon hij te klimmen om boven de mist uit te komen. Maar de mist was sneller dan de machine en voor ze voldoende hoogte hadden gekregen, zaten ze reeds midden in de mistbank.

Het andere vliegtuig was door de mist opgeslokt en uit het

gezicht verdwenen.

Het was een vreemde en niet erg prettige gewaarwording hoog boven de onzichtbare aarde door die steeds dikker wordende mist te vliegen. Het vliegtuig scheen alleen boven de wereld te zijn; al het overige was uit het gezicht verdwenen.

„Als we ondersteboven gingen vliegen, zouden we het verschil niet eens kunnen zien, " dacht Frank.

Tom verhoogde de snelheid van zijn machine aanzienlijk. Het was duidelijk, dat hij zo snel mogelijk door de mistbank heen wilde komen, in de hoop dat ze het andere vliegtuig weer in zicht zouden krijgen.

Maar de mistbank was groter dan de piloot had vermoed. De ene minuut na de andere verstreek, zonder dat er ergens een scheurtje in de verstikkende, grijze wolk te zien kwam. Frank zag, dat de piloot zich diep over het instrumentenbord boog en een paar handgrepen uitvoerde. Hij wist het natuurlijk niet, maar de piloot had gemerkt, dat het kompas weigerde en niet langer de juiste koers aanduidde.

Het vliegtuig scheen soms stil te hangen midden in de mistbank. De piloot en de Hardy's keken voortdurend om zich heen, maar zagen nergens een stukje heldere lucht of een spoortje van de aarde.

Frank zag, dat Joe's gezicht buitengewoon somber was. Hij wist, dat zijn broer eraan twijfelde of ze het andere vliegtuig ooit weer in zicht zouden krijgen. Zijn vertrouwen in de goede afloop van hun avontuur had ook een lelijke deuk gekregen.

Opeens hield het geronk van de motor op.

Het enige geluid dat nog te horen was, was het gefluit van de wind. De neus van het vliegtuig dook naar beneden en de machine begon snel te dalen.

De jongens wisten niet, wat er aan de hand was, maar zagen dat de piloot een geruststellend gebaar maakte. Hij had zijn stuurstok ver naar voren geduwd en het vliegtuig dook met een ontzettende snelheid door de mist naar beneden.

De jongens maakten zich ongerust, omdat ze er niets van begrepen, maar ze waren niet bang. Ze wisten nu, dat de motor had geweigerd, maar ze verwachtten, dat de piloot het defect zou kunnen verhelpen; anders zou hij hun wel een teken gegeven hebben om het vliegtuig te verlaten.

Even plotseling als het geronk was opgehouden, begon de motor weer te loeien. De piloot trok heel voorzichtig aan de stuurstok. Langzaam kwam het vliegtuig weer in horizontale ligging; dan begon het weer te stijgen.

Frank haalde diep adem; Joe grinnikte van opluchting. Maar hun vreugde was van zeer korte duur. Het werd duidelijk, dat de motor niet meer in orde was. Hij hoestte, kuchte, begon weer te draaien, maar niet meer met dezelfde regelmaat van een kwartiertje geleden.

De piloot keek over zijn schouder en de jongens zagen, dat Tom niet op zijn gemak was. Hij schudde zijn hoofd enwees naar beneden — in de richting van de aarde, die nog steeds onzichtbaar was.

Frank begreep, dat hij een noodlanding zou willen maken,

maar dat hij het risico niet aandurfde. De jongens staarden strak naar beneden in de hoop ergens een scheur in de mist te zien, maar ze zagen niets anders dan de eentonig grijze mist.

De jongens wisten, dat het onbegonnen werk was een noodlanding te maken, als men de aarde niet kon zien. Dat kon enkel een ramp worden.

De motor viel weer uit. Nu begonnen de jongens toch bang te worden, maar even later liet de motor zijn onregelmatige geluid weer horen.

„Benzineleiding verstopt, wed ik, " mompelde Frank in zichzelf.

Het andere vliegtuig was volkomen vergeten. Hun enige zorg was nu hun eigen veiligheid. Het kwam erop aan uit de mistbank te komen, zodat ze tenminste weer zouden kunnen zien, wat er gebeurde. Als de piloot grond zou kunnen zien, zou hij meteen een goede plaats zoeken om een noodlanding te maken.

Frank liet zijn vingers over de parachute glijden. Als alles verkeerd ging, zouden ze zich misschien nog met hun valschermen kunnen redden. Hij vond dat vooruitzicht niet erg prettig. Als de weersomstandigheden gunstig geweest waren zou hij wellicht van het avontuur genieten, maar uit een vliegtuig te springen zonder de aarde te zien was niet erg aantrekkelijk.

De piloot deed zijn uiterste best, het vliegtuig in zijn macht te houden, maar de motor begon hoe langer hoe

onregelmatiger te draaien.

Als de mist nu maar op wilde trekken!

Maar de mist bleef ondoordringbaar als steeds. De Hardy's keken elkaar snel aan; ze hoopten, tegen beter weten in, dat de piloot de situatie nog zou kunnen redden. Maar het was voldoende, even naar het vertrokken gezicht van Tom te kijken, om te weten dat deze alle hoop reeds had opgegeven. De motor viel weer uit. De neus van het vliegtuig dook naar beneden en ze begonnen hoe langer hoe sneller naar beneden te glijden. De piloot rukte de stuurstok achteruit. Heel even scheen de machine te luisteren, maar dan doken ze nog sneller dan voorheen.

Nog eens ving de piloot de machine op. Er ging als het ware een rilling door het vliegtuig heen, maar het luisterde. Frank wachtte met kloppend hart op het geloei van de motor, maar dat liet zich niet meer horen.

De machine begon weer te glijden en de piloot kon niets anders meer doen dan de snelheid zoveel mogelijk te beperken door geweldige spiralen te beschrijven.

„We zijn er geweest!" schreeuwde de piloot over zijn schouder. „Maak jullie klaar om te springen. "

„Springen?" gilde Joe.

De piloot knikte.

„De motor krijgt geen benzine meer. Ik durf geen noodlanding te maken in deze mist. Snel! Ik zal trachten de machine in bedwang te houden. Klim op de vleugel, wacht op mijn teken en spring dan zo ver mogelijk. Tel tot tien en ruk

dan aan het touw!"

Het was spookachtig op de vleugel te moeten kruipen van een heen en weer zwaaiend vliegtuig, dat volkomen doelloos door de mist sneed.

„Beheers je!" zei Frank. „Als je springt, spring dan ver genoeg om niet door het vliegtuig geraakt te worden. "

„Ik ben niet bang om te springen, " schreeuwde Joe, „maar om te landen. "

Frank begreep wat Joe bedoelde. Ze hadden er geen flauw idee van, waar ze zich bevonden. Ze konden net zo goed midden in een straat of in een vijver terechtkomen als op een veld.

Frank kroop eerst op de vleugel. Hij klemde zich eraan vast en keek over zijn schouder naar de piloot. Deze knikte en Frank sprong.

De oudste van de Hardy's wist niet meer, wat er met het vliegtuig en de andere inzittenden gebeurde. Hij kon alleen maar hopen, dat ze er eveneens in zouden slagen het vliegtuig te verlaten.

Frank viel als een steen door de kille, vochtige mist. Hij greep naar de ring met het touw, waarmee het valscherp geopend kon worden. Hij kon de ring niet vinden en een gevoel van paniek maakte zich van hem meester.

Toen sloeg hij over de kop en dook met een ontzettende snelheid naar de onzichtbare aarde. Zijn enige redding lag in zijn parachute, maar hij kon de ring maar niet vinden om het valscherp te openen.

Elke seconde was kostbaar. Zelfs als hij de ring gevonden had en eraan trok, zou het nog een paar seconden duren voor het valscherp open zou gaan. Ondertussen zou hij de aarde misschien zo dicht genaderd zijn, dat hij toch nog te pletter zou vallen.

Opeens vond hij de ring. Hij sloot zijn hand eromheen en rukte eraan. Er gebeurde niets. Hij schoot nog steeds met onverminderde snelheid door de mist.

Net toen hij zich verzoend had met de gedachte, dat er geen redding meer mogelijk was, hoorde hij een oorverdovend, scheurend geluid. Even later kreeg hij een schok, alsof hij door de hand van een reus vast was gegrepen. Toen hij zich weer bewust werd van zijn omgeving zweefde hij heel langzaam door de mist naar beneden. Hij keek naar boven en slaakte een diepe zucht, toen hij de geruststellende koepel van de grote parachute zag.

Op een paar tientallen meters naar links zag hij een andere parachute — die van Joe. Frank bevochtigde zijn droge lippen. Joe scheen ook in veiligheid te zijn.

Waar was de piloot en waar was de defecte machine?
Wat lag nog onder hen, verborgen door de mist?

Op de kustweg

Het geluk was met hen.

Toen hij zo dicht bij de grond was, dat hij door de mist iets kon zien, zag Frank, dat ze net boven een pas omgeploegd veld hingen. Even later stortte hij op de grond. Hij liet zich om en om rollen tot de parachute langzaam op het veld in elkaar klapte.

Hij maakte zich los uit de riemen en stond op. Hij zag, dat zijn broer nog niet op de grond was. Een ogenblik was Frank bang, dat Joe in het prikkeldraad van de omheining terecht zou komen. Gelukkig was dat niet het geval. Joe viel nog net binnen de omheining en rolde ook als een tol over de grond tot zijn parachute in elkaar was gezakt.

Onwillekeurig trok Frank zijn hoofd tussen zijn schouders, toen hij een loeiend geluid hoorde, dat recht op hem af scheen te komen. Hij keek op en zag de defecte machine op een hoogte van een meter of twaalf over zijn hoofd scheren. Het vliegtuig vloog te pletter tegen een paar bomen. Dan werd het stil – bijna dodelijk stil om hen heen.

Frank rende op zijn broer toe.

„Niet gewond, Joe?“ vroeg hij.

Joe was al opgestaan en trachtte zich uit de riemen te bevrijden.

„Niets gebroken!“ riep hij opgewekt. „Wat een sensatie, zeg! Dat doe ik vast nog eens een keer!“

„We hebben veel geluk gehad, " zei Frank. Hij keek naar de vernietigde machine. „Laten we gaan kijken of de piloot eruit heeft kunnen komen. Als hij niet op tijd heeft kunnen springen, is hij er geweest!"

Ze klommen over de omheining van het veld, begaven zich in de richting van het wrak en slaakten een kreet van vreugde, toen ze Tom met grote schreden op zich toe zagen komen. Hij had de machine ook verlaten, toen hij gemerkt had, dat hij er in de mist nooit in zou slagen een noodlanding te maken. Hij greep de handen van de jongens en verpletterde ze bijna tussen de zijne.

„Hebben jullie het gehaald? Zonder schrammen? Wat eengeluk! Ik zou het mezelf nooit vergeven hebben, als er iets met jullie was gebeurd. Zodra ik geland was, ben ik naar jullie op zoek gegaan. "

„Moest je het vliegtuig opofferen?" vroeg Frank.

De piloot haalde zijn schouders op.

„Niets aan te doen. Het zou zelfmoord geweest zijn erin te blijven en te proberen een noodlanding te maken in deze mist. Zodra ik zag dat jullie parachutes opengingen, klom ik op de vleugel en sprong. Ik ben blij dat die ouwe kist in splinters is. Na dit ongeluk zou hij nooit meer goed zijn gekomen. "

Ze gingen naar de resten van het vliegtuig kijken. Er was niets meer mee te beginnen. De piloot scheen zich geen zorgen te maken over het verloren toestel.

„De ene dag is de andere niet, " zei hij filosofisch. „Hoewel ik

het vervelend vind, dat we die andere machine niet konden inhalen. "

„Daar heb ik helemaal niet meer aan gedacht, " bekende Frank. „Er was wel wat anders om aan te denken!"

„Misschien kan de chef er wel achter komen, waar die machine is geland, " zei de piloot. „Het voornaamste is nu te ontdekken, waar we hier zijn en hoe we weer op het vliegveld kunnen komen. "

Mensen, die in de buurt woonden en het geluid van het neerstortende vliegtuig hadden gehoord, kwamen nu aanhollen. Verschillende auto's naderden met grote snelheid. De boer, op wiens veld het vliegtuig was neergestort, stelde zich voor en nodigde Tom en de Hardy's uit hem naar zijn woning te volgen. De piloot belde onmiddellijk het vliegveld van Bayport op om verslag uit te brengen van het ongeluk. Toen hem werd gevraagd, waar hij was, moest Tom het eerst aan de boer vragen. Deze vertelde, dat ze zich zeventig kilometer ten noordwesten van Bayport bevonden.

Tom vertelde dit aan de chef en voegde eraan toe, dat hij zo gauw mogelijk met de Hardy's zou terugkeren.

Zodra de opwinding een beetje gezakt was, begonnen Frank en Joe te betreuren, dat de assistent hun ontsnapt was.

Teruggekomen in Bayport, deden ze hun uiterste best om een spoor van het andere vliegtuig te vinden. Meneer Manson belde een groot aantal vliegvelden op, maar de machine scheen nergens geland te zijn. Ze zouden op de terugkeer van de piloot moeten wachten, maar dat zou dagen of weken

kunnen duren.

zei Joe droevig. „Als hij werkelijk Taffy Marr was, hebben we de kans van ons leven voorbij laten gaan. "

„We hebben gedaan wat we konden, " zei Frank. „Jammer, dat we een telegram naar de inspecteurs in Washington hebben gestuurd. Nu komen ze voor niets. "

Keith en zijn kameraad kwamen pas de volgende dag in Bayport aan. Ze waren onderweg geweest, toen het telegram van Frank op het hoofdkwartier kwam en het was daar blijven liggen, tot ze terug waren. Ze waren natuurlijk erg teleurgesteld, toen ze het verhaal hoorden.

„Gevlucht met een vliegtuig, hè?" zei Keith. „Net iets voor Taffy. "

„We weten niet zeker, of hij Taffy Marr was, " zei Frank, „maar we dachten: het kan geen kwaad, als u eens een kijkje komt nemen. "

„Hoe zag hij eruit?"

Frank gaf een nauwkeurige beschrijving en Keith knikte.

„Tien tegen één, dat hij Taffy Marr was, " zei hij. Hij haalde een foto uit zijn zak en liet die aan de Hardy's zien. „Wat denken jullie hiervan?"

„Dat is 'm, " zei Frank, „hoewel hij hier zwart haar had. "

„Dit is een recente foto van Taffy Marr, " verklaarde Keith.

„Hij was hier dus en ontsnapte, toen hij het gevoel kreeg, dat jullie te veel wisten. Nou, we zullen trachten na te gaan, waar hij heen is gegaan. Dat kunnen we beter van het hoofdkwartier uit doen. Ik denk, dat hij naar New York of

Philadelphia is gevlucht; misschien dat we hem daar op het spoor komen. "

Een uur na hun aankomst waren de twee inspecteurs al weer op weg naar hun hoofdkwartier. Ze koesterden niet veel hoop, dat ze het spoor van Taffy Marr terug zouden vinden, maar ze wilden niets aan het toeval overlaten. Ze beloofden de jongens op de hoogte te houden en zo mogelijk nog eens naar Bayport te komen.

De twee volgende dagen was alles buitengewoon kalm. De Hardy's hoorden niets van Keith en Hallett. Ze hoorden ook niets van Taffy Marr, maar rekenden er niet op hem nog ooit weer te zien. Dat was een vergissing. Op de avond van de tweede dag na het vertrek van Keith en Hallett werd Frank opgebeld door meneer Arnheim, de juwelier.

„Wilde je de laatste keer geen inlichtingen hebben, Frank, over die snuiter, die bij mij heeft gewerkt?" vroeg hij.

„Ja, inderdaad. Weet u iets over hem?" vroeg Frank gretig.

„Hij is weer in de stad, maar hij is nog niet naar me toe gekomen om zijn verontschuldiging aan te bieden. Wat is het voor een kerel? Een boef?"

„Is hij weer in de stad? Wanneer hebt u hem gezien?"

„Ikzelf heb hem niet gezien, maar mijn zoontje, ongeveer een uur geleden. Als ik die man ooit nog eens tegenkom, zal ik hem vertellen, wat ik over hem denk. "

Frank was opgewonden.

„Waar was hij?"

„Hier in de hoofdstraat. Mijn zoontje zag hem en hij zag mijn

zoontje. En wat denk je? Dat hij op mijn zoontje toekwam om tenminste beleefd goedendag te zeggen? Nee, hoor! Hij ging op de vlucht. "

„Het kan best zijn dat hij nog eens naar u toekomt, meneer Arnheim. Wilt u ons dan onmiddellijk waarschuwen?"

„Dat zal ik doen, ook al geloof ik niet, dat hij me nog onder ogen zal durven komen. "

De juwelier hing de telefoon op de haak. Frank vertelde het verbijsterende nieuws meteen aan Joe.

„Laten we de stad ingaan en hopen dat we hem zien, " zei Frank. „We kunnen wel hulp krijgen van de jongens. De meesten kennen hem van gezicht. Als Keith en Hallett nu maar hier waren. "

„We zullen het zaakje zelf moeten opknappen, denk ik. " Een minuut later waren de jongens reeds onderweg met de motor van Frank. Ze reden langzaam en bekeken alle voorbijgangers in de hoop Taffy Marr te ontdekken. Ze ontmoetten Biff Hooper en Tony Prito, die de assistent beiden kenden. Ze beloofden met zoeken te helpen en ook alle anderen in te lichten. Biff stelde voor naar de Y. M. C. A. te gaan om te informeren of de man daar geweest was om zijn post af te halen.

De Hardy's zetten hun speurtocht voort tot de duisternis begon te vallen. Toen voegde Biff zich weer bij hen. Hij vertelde, dat de assistent zich nergens had laten inschrijven — noch in de Y. M. C. A., noch in een hotel in Bayport.

„Hij houdt zich gedekt, " zei Frank. „We zullen eens bij het

station gaan kijken. Het is heel goed mogelijk, dat hij hier maar heel even is gebleven en nu al lang en breed weg is. " Toen ze voor het station stopten, werden ze aangesproken door een zwaar gebouwde man. Het was rechercheur Smuff van de politie van Bayport.

„Bel dadelijk naar huis op, jongens, " zei hij. „Je moeder heeft al meer dan een uur geprobeerd jullie te pakken te krijgen. Ten slotte heeft ze de politie opgebeld om jullie te vinden. " De jongens keken elkaar verbaasd aan. Dat was heel ongewoon!

„Het moet voor iets belangrijks zijn, " zei Frank. „Dank u wel, meneer Smuff. We zullen direct naar huis bellen. "

De jongens gingen een telefooncel in de hal van het station binnen. Zodra Frank de stem van zijn moeder hoorde, vroeg hij: „Is er iets aan de hand, Moeder?"

„Ik heb al meer dan een uur geprobeerd jullie te pakken te krijgen. Er zijn hier twee heren, die jullie absoluut willen spreken. Ze blijven in ieder geval wachten. De ene heet Keith. "

„Van Washington?"

„Ja, dat geloof ik wel. Ze schijnen iets met de regering te maken te hebben. "

Frank slaakte een kreet van vreugde.

„Ze kwamen als geroepen, Moeder. Zeg hun maar, dat we binnen drie minuten thuis zijn. "

Ze renden naar hun motor.

„Nu komt er tenminste schot in!" riep Frank opgetogen. Even

later waren zij al bij hun vrienden uit Washington.

„We kwamen even langs, omdat we het beloofden, " zei Keith, „maar we hebben geen nieuws. Dat vliegtuig, waarmee Taffy ontsnapt is, schijnt nergens meer geland te zijn. "

„Wij hebben nieuws van Taffy!" riep Frank.

„Werkelijk? Waar is hij?"

„Hier in Bayport. Hij is vanmiddag gezien door zijn werkgever, meneer Arnheim — of liever, door zijn zontje. We zijn de hele middag al naar hem aan het zoeken. "

De twee mannen sprongen op.

„We moeten hem vinden, " zei Keith, „en als hij nog in de stad is, zullen we hem vinden. Kom! We gaan met onze wagen. "

De Hardy's legden de zaak met een enkel woord aan hun moeder uit en even later vertrokken ze weer in het gezelschap van de twee inspecteurs.

„Wat een geluk, dat we hierheen zijn gekomen, " zei Keith.

„Eigenlijk hadden we ons al voorgenomen de zaak op te geven. "

„We hebben een paar van onze vrienden ingelicht, " zei Frank. „Ze zullen uitkijken. Als Taffy nog in de stad is, zullen we 'm wel ontdekken. "

Drie uur lang doorkruisten de vier jongemannen de straten van Bayport. Ze ondervroegen tientallen personen en praatten met enkele mensen, die de assistent hadden gezien. Zelf hadden ze hem nog niet gezien, maar ze waren er wel zeker van, dat hij de stad nog niet verlaten had.

Het was een paar minuten voor elf uur en zij dachten al, dat hun zoeken wéér geen resultaat zou hebben, toen Tony Prito aan kwam rennen.

„Ik heb hem gezien!" riep hij opgewonden.

„Waar?"

„In de garage op de hoek van die straat, nog geen drie minuten geleden. Hij rijdt in een lichtblauwe, gesloten wagen. Als jullie je haasten, kunnen jullie hem nog zien. "

Keith liet zijn wagen vooruit springen. Toen zij de zijstraat inzwenkten, zagen ze net een lichtblauwe wagen om de andere hoek uit het gezicht verdwijnen.

„Dat is Taffy!" zei Keith grimmig. „Nu gaan we achter hem aan en eens kijken, wat hij van plan is. "

„Waarom rekenen we 'm niet meteen in?" vroeg Hallett.

„Nee. Het feit, dat hij weer hier is gekomen, betekent, dat hij hier nog iets te doen had. Als we te weten kunnen komen, wat hij in zijn schild voert, ontdekken we misschien nog iets en slaan een grotere slag. "

Ze kregen de lichtblauwe wagen in zicht en volgden hem op veilige afstand. Taffy Marr reed snel en scheen een bepaald doel te hebben.

„Hij gaat naar de kustweg!" riep Frank opeens uit.

„Waar gaat die heen?" vroeg Keith.

„Eigenlijk nergens heen, " zei Frank. „De weg loopt tussen de rotsen langs de baai door en daarna naar Gresham. "

„De rotsen, hè? Dat dacht ik al!"

Het begon te regenen. Keith bleef de lichtblauwe wagen

volgen, een vage schaduw die door de nacht schoot. Ze konden nu het water in de baai zien glinsteren en de boordlichten van de schepen die daar voor anker lagen. De Hardy's beefden van opwindning.

Keith doofde zijn koplichten. Als Taffy Marr omkeek, zou hij kunnen merken dat hij werd gevolgd. Het was wel moeilijk op de glibberige weg te blijven zonder licht, maar Keith volgde de achterlichten van Marrs wagen zo goed en zo kwaad als het ging.

Opeens stopte Taffy Marr, boven de rotsen.

„Hier heeft hij iets te doen, " fluisterde Frank.

Keith stopte eveneens. „We gaan te voet verder, " zei hij. „We kunnen nu niets aan het toeval overlaten. "

Diamanten!

Het regende bij stromen, toen ze uit de wagen stapten. De donkere lucht werd verscheurd door verblindende bliksemschichten en het onweer was niet van de lucht. Keith liep voorop, een revolver in de hand geklemd. Frank zag, dat ook Hallett een vuurwapen uit zijn zak haalde.

„Verwacht u herrie?" vroeg hij fluisterend.

„Mogelijk, " antwoordde de inspecteur. „Taffy is een gevaarlijke klant. We mogen niets aan het toeval overlaten. Vorige maand heeft hij zich in Chicago schietend een weg gebaand door het politiecordoon, dat hem omsingeld had. Hij werd gewond; dat is vermoedelijk de reden, waarom hij zich tijdelijk in Bayport heeft schuilgehouden. Bovendien krijgen we misschien met meer lui dan Taffy alleen te doen. "

„Denkt u?"

„Waarschijnlijk. Wat zou hij hier midden in de nacht en in dit hondeweer komen doen? Bloemetjes plukken?"

„St!" siste Keith die nog steeds vooraan liep.

De anderen zwegen, toen ze de lichtblauwe wagen naderden, die Taffy achtergelaten had.

„Hier ergens begint een oud pad, dat naar de voet van de rotsen loopt, " zei Frank.

„Goed, " zei Keith. „Dat pad zullen we direct volgen. Wacht even op me. "

Hij liep naar de wagen van Taffy Marr, opende de motorkap,

prutste even aan de motor en kwam toen terug.

„Dat is ook in orde, " zei hij tevreden. „Als Taffy erin slaagt zijn wagen te bereiken, zal hij er niet ver mee komen. Ik heb een paar draadjes losgemaakt. "

„Wat nu?" vroeg Hallett.

„We gaan naar beneden. "

Het regende nog steeds bij stromen, terwijl ze het pad zochten en dat begonnen te volgen. Telkens als een verblindende bliksemflits de omgeving in vuur en vlam scheen te zetten, kropen de mannen achter een struik of rots weg om te voorkomen, dat ze door de tegenstanders zouden worden ontdekt. Bij een van die gelegenheden zag Frank een eenzame gestalte op het strand staan.

„Hij is er nog, " zei Keith, die de gestalte ook had gezien. „Nu moeten we even kalm aan doen en afwachten, wat er gebeurt. "

Ze vonden een schuilplaats en hielden zich daar muisstil. Toen zagen ze de man op het strand lichtsignalen geven met een sterke zaklantaarn.

„Hij verwacht iemand, " fluisterde Hallett.

Hij kreeg antwoord van het water uit. Een soort van schijnwerper ging twee keer aan en uit — dan niets meer. Een halve minuut later volgde een zo heldere bliksemschicht, dat de hele baai een paar seconden in een verblindend licht baadde. De mannen zagen een roeiboot naar het strand komen.

„Die zullen we eens welkom gaan heten, " zei Keith kalm.

Ze daalden voorzichtig naar beneden langs het pad, dat door de regen erg glibberig was geworden. Toen hoorden ze een vage kreet en zagen weer een lichtflits op het strand. Taffy Marr leidde de mannen in het bootje naar de plaats, waar hij zich op het strand bevond.

Toen de roeiboot dichterbij het strand kwam, hoorden ze de roeiriemen knarsen. Ze waren hoogstens nog twintig meter van de man op het strand verwijderd, toen ze zich achter een groep struikgewas verborgen.

Marr gaf weer een signaal met zijn zaklantaren. Keith en de zijnen zagen de roeiboot nu, heel dicht bij het strand, heen en weer slingeren op de golven. Een man in de boot wierp Taffy een lang touw toe. Taffy ving het touw op en slaagde erin de boot in bedwang te houden tot een paar mannen uit de boot op het strand waren geklauterd en hem konden komen helpen.

„Vooruit!" riep Keith. Hij was de eerste, die de bescherming van de struiken verliet.

„Handen op!" schreeuwde hij. Om zijn bevel kracht bij te zetten, loste hij een schot in de lucht en Hallett liet twee kogels vlak over de hoofden van de mannen fluiten.

Keith en de anderen renden naar voren. Frank zag, dat een van de mannen de vlucht nam in de richting van de rotsen. Meteen zwenkte hij naar links om hem de terugtocht af te snijden. Achter zich hoorde hij schieten, even later een schreeuw en geluiden van een gevecht van man tegen man. Frank had echter alleen maar ogen voor zijn eigen

tegenstander. De man scheen een poging te willen doen om naar links te vluchten, maar toen hij zag, dat hij maar met eenjongen te doen had, ging hij met maaiende vuisten tot de aanval over. Frank dook onder de zwaaiende vuisten door en sloeg zijn armen om de man heen. Hij kreeg een ontzettende vuistslag tegen zijn slaap en moest de man loslaten. Deze ging meteen op de vlucht, maar Frank liet zich voorover vallen, kreeg nog net één been van de kerel te pakken en bracht hem ten val.

In de stromende regen begonnen ze te vechten als wilden. De man trapte en sloeg. Ze rolden een paar keer over elkaar heen, naar het water toe. Frank voelde de handen van de man om zijn keel, maar slaagde erin zich los te rukken. Plotseling sprong de man opzij; hij wilde er vandoor, maar weer was Frank sneller.

Ondertussen werd een hevige slag geleverd bij de roeiboot. Een grote kerel duwde zijn revolver in Keiths maag, maar de inspecteur slaagde erin de arm van de man met een welgemikte slag van zijn revolver te verdoven, zodat de kerel de haan niet meer over kon halen. Hallett had een man ten val gebracht en trachtte hem zo snel mogelijk buiten gevecht te stellen, terwijl Joe de smokkelaar had aangevallen, die met de boot probeerde te vluchten.

Joe slaagde erin de man vast te grijpen en trok hem over de rand van de boot in het water. Ze stonden tot aan hun knieën in het water, toen ze begonnen te vechten. Joe kreeg een klap, die hem het evenwicht deed verliezen en verdween even

onder water. Sputterend en proestend kwam hij weer boven en sprong zijn tegenstander, die het strand wilde bereiken, boven op zijn nek. De man was twee hoofden groter dan Joe en wilde in één keer met hem afrekenen. Hij zwaaide met zijn geweldige vuist en gaf een slag, die een os geveld zou hebben, als hij raak geweest was. Joe echter bukte zich op het allerlaatste moment en voor de man van zijn verbazing was bekomen, had hij al een paar keiharde stoten in de maagstreek te pakken.

Keith en zijn tegenstander lieten elkaar los. Ze sprongen op. Keith ging meteen tot de aanval over en zijn vuist raakte de kin van de ander met zo'n moordende kracht, dat de kerel achterover sloeg en bleef liggen.

Keith keek wild om zich heen en zag, dat Joe het te kwaad had met een kerel, veel zwaarder dan hij. Deze had Joe zo'n nijldige trap tegen de schenen gegeven, dat de jongen met een gehuil van pijn was neergevallen. Net toen de man zich omdraaide, mepte Keith hem met de kolf van zijn revolver op de schedel. De man gromde, wankelde nog een paar stappen vooruit en viel toen op zijn buik neer.

Hallett had er ondertussen ook één buiten gevecht gesteld. De man was gewapend geweest, maar Hallett had zijn arm gegrepen en omgedraaid, zodat de man zijn wapen had moeten laten vallen. Hij stak zijn handen in de hoogte.

„Goed, goed, " gromde hij. „Ik geef me over. Als je maar niet schiet!"

Hallett bracht zijn gevangene naar de anderen. Keith had de

boeien al om de polsen van zijn twee gevangenen gesloten. „Waar is Frank?" vroeg Joe, die kreunend overeind kwam. Ze hoorden een vage kreet op enkele meters afstand. Keith en Joe renden in de richting van het geluid. Ze ontdekten Frank, die uit talrijke wonden bloedde, maar schrijlings op de borst van zijn tegenstander zat.

„Jongens, jongens, wat een knokpartij!" riep Frank verheugd. Keith liet het licht van zijn zaklantaren over het gezicht van Franks gevangene glijden.

„Taffy Marr!" riep hij uit.

„Ja, Taffy Marr, " snauwde de gevangene. „En je zou me nooit hebben gekregen zonder deze verwenste knaap!"

„Eindelijk gevangen!" zei Keith, terwijl hij Marr bij de kraag greep. „Sta op, Taffy! Ik heb je overal gezocht, jongen. Jij en die bende van je zullen voorlopig geen diamanten meer smokkelen!"

De handboeien klikten om de polsen van Taffy Marr.

„Het was mijn eigen schuld, " mompelde Marr. „Het was gevaarlijk, weer in Bayport terug te komen, maar als deze slag gelukt was, zou ik het land voor altijd hebben verlaten. "

„Maak je geen zorgen, " lachte Keith. „Voorlopig hoef je het land niet uit, hoor. "

Ze gingen naar de boot terug, waar ze Hallett vonden. Hij bewaakte de drie gevangenen en stond met een pakje, in zeildoek gewikkeld, in de hand.

„Dat vond ik net op het strand, " zei hij. „Dat is natuurlijk het pakje, waar Taffy op wachtte. "

Marr stond lelijke woorden te zeggen.

„Dat is het einde, " gromde hij moedeloos.

Keith scheurde het zeildoek open. Hij vond een doosje, dat hij meteen opende. In het doosje lagen dozijnen diamanten van allerlei grootte. Zij flonkerden in het licht van de zaklantaarnen. „Wat een pracht!" zei Frank ademloos.

„Taffy's laatste buit!" zei Keith triomfantelijk. „Dit is het bewijs, dat we nodig hebben om ze allemaal achter slot en grendel te zetten. "

„Als ik m'n hersens had gebruikt, zouden jullie het nooit te pakken hebben gekregen, " snauwde Taffy. „Ik wist, dat die jongens me verdachten, maar wie is nu bang voor een paar schooljongens?"

„Nu weet je wel beter, " zei Hallett. „Je dacht, dat je te glad was voor hen, hè!"

Keith wendde zich tot een van de andere gevangenen.

„Is er nog iemand op die boot?" vroeg hij.

„Nee, we zijn maar met zijn drieën, " antwoordde de man verslagen. „Ik zal alles vertellen, maar dan moeten jullie ook een goed woordje voor me doen om vermindering van straf te krijgen. Al maandenlang hebben we diamanten hierheen gebracht. Doorgaans leverden we ze af aan Chris. "

„Waar is Chris nu?" vroeg Keith.

„Zoek dat zelf maar uit, " snauwde Taffy.

De andere man wilde echter redden wat er te redden was door vrijwillig te bekennen.

„Chris zit in Gresham. Als je belooft een goed woordje voor

me te doen, " zeurde de man weer, „zal ik je genoeg vertellen om Chris en de rest van de bende te strikken. "

„Jij, smerige verrader!" siste Taffy Marr. „Hou je bek dicht en onderga je straf als een man. "

„Ik zie niet in, waarom ik me moet laten opsluiten, als de anderen vrijuit kunnen gaan, " mompelde de smokkelaar.

„Wij hebben steeds het moeilijkste werk gedaan. Jij en Chris zijn veilig aan wal gebleven en bovendien zijn jullie nog met het grootste deel van de buit gaan schuiven. "

„Vertel ons, waar we de anderen kunnen vinden, " zei Keith, „dan zullen we zien, dat je er genadig afkomt. Denk er maar eens over na; nu brengen we jullie naar de gevangenis in Bayport. "

Hij keek op zijn horloge.

„Twaalf uur!" riep hij uit. „Nou, we hebben de dag goed besteed. "

Frank en Joe keken elkaar eens aan. Ze herinnerden zich allebei, dat er méér gebeurtenissen van de laatste weken omstreeks middernacht hadden plaatsgegrepen. Te middernacht was Joe ontvoerd. Te middernacht hadden ze op een bank in het Central-park te New York gezeten, zonder te weten wat ze moesten beginnen. En nu werd te middernacht de laatste bladzijde van hun avontuur geschreven.

Keith, Hallett en de Hardy's brachten de gevangenen naar hun wagen. De gevangenen waren gelaten. Zelfs Taffy Marr scheen begrepen te hebben, dat er een einde was gekomen

aan zijn misdadige carrière. Hij zou jarenlang in de gevangenis moeten boeten voor zijn onwettige praktijken. „Hoe kon ik toch zo stom zijn, naar Bayport terug te keren, " gromde hij. „Dat was het begin van het einde. En hoe jullie me in de gaten hebben gekregen, begrijp ik nog niet. " „Ik beloof je, dat je minstens tien jaar de tijd zult krijgen om erover na te denken, " zei Keith sussend.

De wagen van Taffy werd weer in orde gemaakt. Hallett ging achter het stuur zitten met een van de smokkelaars naast zich; al de anderen keerden in Keiths wagen naar Bayport terug. Het regende nog steeds, toen ze de stad bereikten.

De volgende dag gaf Chet een feestje op de boerderij. Hij vond, dat er iets gedaan moest worden om het laatste succes van de Hardy's te vieren. „Trouwens, " zei hij, „we weten nog niet de helft van wat er gebeurd is. "

„Het staat allemaal in de kranten, " zei Frank.

„Ja, dat weet ik. De kranten vertelden, dat de ene helft van een bende diamantsmokkelaars op het strand werd gevangen genomen en de andere helft in Gresham, maar wij willen nu eens precies weten, wat Joe en jij hebben gedaan. "

Die avond kwamen de Hardy's en hun vrienden bij elkaar op de boerderij. Ze dansten een half uurtje op de muziek van de radio, maar toen zette Chet de radio af.

„Het woord is aan jou, Frank, " zei hij. „Wij zullen onze oren heel wijd open houden. "

Frank glimlachte. „Ik hoor het al; jullie willen werkelijk alles weten. Vooruit dan maar!"

Toen vertelde hij, waarom Joe en hij naar New York gegaan waren, wat ze daar beleefd hadden, hoe ze in aanraking gekomen waren met Keith en Hallett en waarom hun verdenking op de assistent van meneer Arnheim gevallen was. „Taffy Marr had zijn haar geverfd en daarom had de politie hier geen erg in hem. Ze waren wel gewaarschuwd tegen een blonde man, maar niet tegen een man met ravenzwart haar. Taffy is jarenlang de leider geweest van een bende diamantsmokkelaars, die af en toe een grote slag sloegen. Lange tijd kwamen de diamanten het land binnen langs de havens van Boston en New York. Op een gegeven ogenblik kregen de douanen er de lucht van en werd een strenge controle ingesteld. "

„Waarom werden Taffy en zijn bende dan niet in Boston of New York gearresteerd?" vroeg Iola Morton.

„Ze ontdekten meteen, dat de douane ingelicht was en troffen de nodige tegenmaatregelen. In plaats van met de schepen van de gewone scheepvaartlijnen tot Boston of New York te komen, gingen ze al in Halifax aan wal. Daar gingen ze aan boord van visserssloepen, die hier of daar aanlegden om de diamanten aan handlangers aan de wal te geven. Maar ook dat werd te gevaarlijk, omdat de politie nu. alle havens liet bewaken. Ze zochten een veilige oplossing en toen kwam Taffy op het idee de grotten in de rotsen aan de Barmet-baai te gebruiken. Visserssloepen gingen dan voor anker in de baai, zogenaamd om te vissen. Een roeibootje ging aan wal en de diamanten werden naar Chris gebracht, die in een van de

grotten zat te wachten. Chris bracht deze dan weer naar Taffy in Bayport of naar een ander, die een koper had voor een smokkelpartijtje. Zo'n pakje had Chris bij zich, toen Joe die dag tegen hem opbotste en daarom werd Joe ontvoerd. "

„Wat ging Chris in New York doen?" vroeg Biff Hooper.

„Hij ging onderhandelen met een paar mannen, die wel diamanten wilden hebben, maar er niet de gevraagde prijs voor wilden betalen. Taffy en Chris ontmoetten die kopers op het perron in Gresham. Daar werden ze opgemerkt doortante Gertrude. Ze kwamen niet tot een akkoord en Chris ging ze in New York opzoeken om verder te onderhandelen. Hij ontdekte, dat we hem op de hielen zaten en slaagde erin te ontsnappen. We keerden terug naar Bayport, zonder iets meer te weten dan bij ons vertrek. Later hoorden we, dat Chris geen succes had gehad bij de onderhandeling met die mensen in New York. Hij bracht rapport uit bij Taffy en deze zette alles op één kaart. Hij nam een vliegtuig naar New York om zelf met de kopers te gaan praten. Maar ondertussen waren er al weer plannen gemaakt om een nieuwe lading diamanten in de Barmet-baai aan wal te brengen. "

„Dat was 't natuurlijk, waarom Taffy terugkeerde!"

„Ja, hij waagde het erop. Hij wist wel, dat Joe en ik hem in de gaten hielden, maar hij was niet bang voor ons. Trouwens — als we geen hulp gekregen hadden van die mannen uit Washington, hadden we Taffy en die andere kerels nooit kunnen inrekenen. "

„Wat gebeurde er, toen Taffy en die drie andere kerels waren

gearresteerd?" vroeg Callie Shaw.

„Een van de arrestanten hoopte, dat hij een lichtere straf zou krijgen, als hij alle geheimen van de bende zou verraden. Hij vertelde precies hoe de diamanten het land ingesmokkeld werden en ook waar Chris en de andere bendeleden zich schuilhielden. Ze zaten in een verlaten boerderij en daar wachtten ze op instructies. Keith, Hallett en een paar inspecteurs van Bayport pleegden een overval op de boerderij en de bendeleden waren zo verrast, dat ze zich zonder tegenstand lieten arresteren. "

Joe vertelde verder: „Chris was zo nijdig als een spin, omdat die mannen in New York niet op zijn voorstellen waren ingegaan; hij heeft ook hun namen genoemd. Keith stuurde toen een telegram naar New York en een paar uur later zaten ook een stel helers achter slot en grendel. "

„Er werd in de kranten gezinspeeld op een beloning, die door de Bond van Juweliers is uitgelooft, " zei Tony Prito.

„Ik geloof, dat Joe en ik wel recht hebben op die beloning, " zei Frank. „Bovendien werd er een beloning uitgelooft voor de arrestatie van Taffy Marr, nadat hij in Chicago aan de politie was ontsnapt. Keith heeft ons beloofd, dat we die beloning ook zullen krijgen, omdat wij de tip hebben gegeven. "

Chet floot tussen zijn tanden. „Ik geloof, dat ik ook detective word, " zei hij zacht. „Daar is geld mee te verdienen. "

„Beloningen krijg je niet elke dag!" zei Joe lachend.

„Je vader zal trots op jullie zijn, als hij thuiskomt en hoort, wat

jullie gedaan hebben, " zei Callie Shaw.

Frank lachte.

„Niet als hij naar tante Gertrude luistert! Daar zorgt ze wel voor, " zei hij. „Ze zat op ons te wachten, toen we gisteravond thuiskwamen om ons een uitbrander te geven. Het ging niet aan, zei ze, dat jongens zoals wij zo laat op straat rondzwalkten. Toen we haar vertelden, dat we hadden geholpen een bende diamantsmokkelaars achter slot en grendel te brengen, zei ze, dat we nooit van ze gehoord zouden hebben, als we onze neus niet in andermans zaken hadden gestoken. Gelukkig maar, dat ze niet weet, dat we in een vliegtuig achter Taffy hebben aangezet en er met een parachute uit hebben moeten springen. Dan zou ze er beslist wat van hebben gekregen. "

„Nou, " zei Chet, „als ik samen met jullie in dat vliegtuig gezeten had, ik ook! Ik zou er niet uitgesprongen zijn, of de piloot had me eruit moeten gooien. Stel je voor: uit een vliegtuig springen met een valscherf, dat misschien opengaat, maar misschien ook niet. Nee, als ik er goed over nadenk, word ik toch maar geen detective. Het is te gevaarlijk. "

„Bovendien, " zei Iola Morton minzaam, „moet je er een heel klein beetje verstand voor hebben. "

„Zoals altijd hebben de dames het laatste woord, " zuchtte Chet gelaten. „Nou, wat denken jullie van een dansje, nu we het hele verhaal gehoord hebben?"

Chet en zijn vrienden hadden er geen vermoeden van, dat de Hardy's al gauw weer in een nieuw avontuur verwickeld

zouden worden, dat nog veel meer van hun scherpzinnigheid, hun durf en hun moed zou eisen.

Chet zette de radio weer aan en het eerste uur werd er gedanst, alsof ze aan niets anders te denken hadden.

De grote klok in de hal liet de twaalf slagen van middernacht horen. De Hardy's keken elkaar aan.

„Weet je nog, Joe, wat er op het vorige feest hier te middernacht is gebeurd?”

„Ja, " antwoordde Joe. „En ik herinner me ook nog, wat er vierentwintig uur geleden is gebeurd. Toen kregen we Taffy Marr en de andere smokkelaars te pakken!”